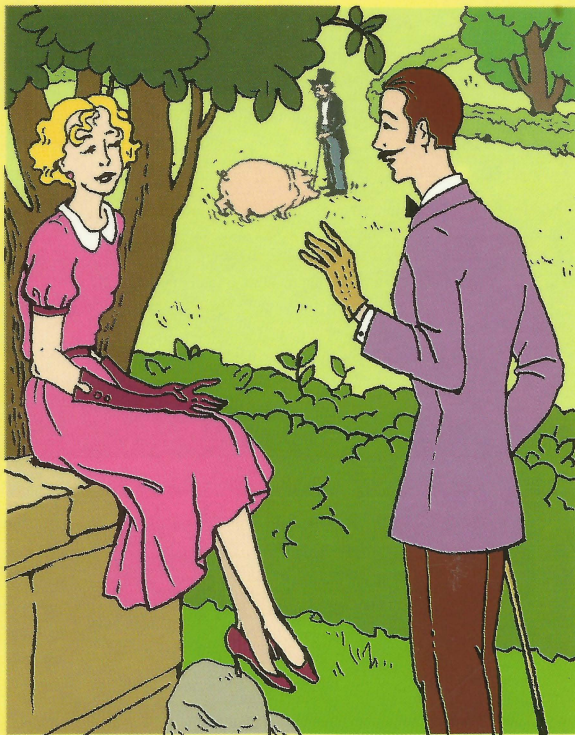

P.G. Wodehouse

Nori grei
deasupra
Castelului Blandings

CLASICII MODERNITĂȚII

Seria de literatură universală a BIBLIOTECII POLIROM
este coordonată de Denisa Comănescu.

P.G. Wodehouse, *Heavy Weather*

Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate
© 2004 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I, nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

WODEHOUSE, PELHAM GRENVILLE

*Nori grei deasupra Castelului Blandings. Din poveștile
Castelului Blandings*/P.G. Wodehouse ;

trad. și note de Carmen Toader – Iași : Polirom, 2004

372 p., 18 cm (Biblioteca Polirom. Clasicii modernității)

ISBN : 973-681-509-9

I. Toader, Carmen (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

P.G. Wodehouse

Nori grei deasupra Castelului Blandings

Din poveștile
Castelului Blandings

Traducere și note de Carmen Toader

POLIROM
2004

Pelham Grenville Wodehouse s-a născut în 1881 la Guildford. A studiat la Dulwich College. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca funcționar de bancă în cadrul Hong Kong and Shanghai Bank, se dedică în totalitate carierei de jurnalist și scriitor, vânzându-și povestirile diverselor publicații. Se căsătorește în 1914; în 1955 devine cetățean american. În cele peste o sută de cărți ale sale a descris ca nimeni altul viața idilică de provincie a englezilor din epoca edwardiană. Celebre printre scrierile sale sînt cele două serii: seria Castelului Blandings, proprietatea lordului Emsworth, înconjurat de grădini feerice, unde sosesc mereu impostori și mai tot timpul se fură cîte ceva, și seria majordomului Jeeves, personaj mult mai inteligent decît stăpînul său, Bertie Wooster, care rezolvă în moduri extrem de ingenioase și de hilare problemele celor din jurul său. Adevărate capodopere umoristice, romanele lui Wodehouse au fost traduse în peste treizeci de limbi (inclusiv în japoneză și în arabă). În anul 1944 tirajele operelor sale depășiseră deja cinci milioane de exemplare, moment după care nimeni nu a mai putut să le numere. În Statele Unite, în Rusia și în multe țări europene există chiar cluburi pentru studierea operei lui P.G. Wodehouse. A scris și versuri pentru mai multe comedii muzicale de succes, pe muzica lui George Gershwin, Cole Porter și Irving Berlin. În 1975, cu cîteva săptămîni înainte de a muri, Wodehouse a primit titlul de Cavaler pentru serviciile aduse Imperiului Britanic.

În *Nori grei deasupra Castelului Blandings* (1933), continuarea romanului *Fulger în plină vară*, onorabilul Galahad, fratele lordului Emsworth, refuză să-și publice memoriile care ar fi distrus reputația multor aristocrați, prieteni de-ai săi din tinerețe, pentru a facilita astfel căsătoria lui Ronnie Fish cu Sue Brown. La Castelul Blandings se află doi indivizi care încearcă să-i fure manuscrisul, iar lordul Emsworth este convins că vecinul său, sir Gregory Parsloe-Parsloe îi va fura sau îi va otrăvi purceaua campioană. Romanul este presărat cu glume savuroase și personaje memorabile, care ne fac să ne tăvălim de rîs, surprinzîndu-ne cu replicile și peripețiile lor.

Nori grei deasupra Castelului Blandings a fost ecranizat într-un mini-serial BBC, cu Peter O'Toole în rolul principal. În colecția „Biblioteca Polirom” au apărut *Greșeala lordului Emsworth* (2003) și *Fulger în plină vară* (2003).

1

Razele soarelui străpunseră ceața care învăluisese Londra. Coborîră pe Fleet Street, o luară la dreapta, se opriră la sediul Editurii Mammoth și intrară printr-o fereastră de la etaj, radiind o căldură plăcută deasupra lordului Tilbury, fondatorul și patronul acestei fabrici colosale de literatură populară, în vreme ce acesta ședea și citea teancul de săptămînale pe care secretara i le pusese pe birou pentru a le verifica. Printre secretele succesului acestui bărbat grandios se număra și faptul că supraveghea personal toate produsele firmei.

Avînd în vedere ce raritate încîntătoare sînt razele soarelui la Londra, te-ai fi putut aștepta ca omul din spatele Editurii Mammoth să radieze și el. În schimb, acesta doar apăsă butonul sone-riei. Secretara își făcu apariția. El arătă în tăcere cu degetul. Secretara trase draperiile, iar razele soarelui, venite fără o programare prealabilă, au fost înlăturate.

— Mă scuzați, lord Tilbury...

— Da?

— O doamnă pe nume Julia Fish a sunat adineauri la telefon.

— Și?

— Spune că ar vrea să vă vadă în dimineața asta.

Lordul Tilbury se încruntă. Își amintea de lady Julia Fish, o doamnă agreabilă pe care o cunoscuse de curînd în timpul concediului la Biarritz și care stătuse în același hotel cu el. Dar acum era în Casa Tilbury și nu-și dorea să se întâlnească în Casa Tilbury cu cunoștințe din hoteluri, indiferent cît de agreabile ar fi fost ele.

— A spus ce vrea?

— Nu, lord Tilbury.

— Bine.

Secretara se retrase. Lordul Tilbury își reluă lectura.

Revista care se întîmplase să-i pice în mîină era numărul cel mai recent al acelei publicații admirabile pentru copii, *Gîgîlicea* și, pentru cîteva clipe, își plimbă privirea de-a lungul paginilor ei, încercînd să fie la fel de conștiincios și temeinic ca de obicei. Însă era clar că nu-i stătea mintea la muncă. Aventurile lui Pinky, Winky și Pop în Țara Somnului îl lăsau rece. Trecu la un articol serios de Laura J. Smedley despre ce poate face o fetiță pentru a-și ajuta mama, dar era evident că de această dată Laura J. nu reușea să-l captiveze. Numaidecît aruncă cu un mîrîit ziarul pe jos și, pentru a treia oară de cînd o primise cu poșta de dimineață, ridică o scrisoare care zăcea pe birou. Deja o învățase pe dinafară, așa că nu mai avea nevoie s-o recitească, însă înclinația umană de a răsuci cuțitul în rană este universală.

Era o scrisoare scurtă. Strămoșii autorului ei, care trăiseră în secolul al XVIII-lea, încredințați fiind că trebuie să umple douăsprezece

foi de hîrtie cînd luau tocul în mînă, s-ar fi crispat dacă ar fi văzut-o. În ciuda stilului ei laconic, scrisoarea reușise să îi strice lordului Tilbury întreaga zi.

Suna în felul următor :

Castelul Blandings,
Shropshire

Dragă domnule,

Am atașat cecul avansului pe care mi l-ați plătit pentru *Amintirile* mele.

M-am mai gîndit și m-am decis pînă la urmă să nu le public.

Al dumneavoastră,
cu sinceritate,
G. Threepwood

— Fui! făcu lordul Tilbury, o exclamație pe care căpătase obiceiul s-o rostească în momente de zbucium mental.

Se ridică de pe scaun și începu să străbată camera în lung și-n lat. Avusese întotdeauna o ținută napoleonică, fiind scund, solid și bondoc, cu aproape treisprezece kilograme în plus față de greutatea normală, iar acum arăta ca Napoleon cînd își făcea plimbarea matinală pe insula Sfînta Elena.

Cu toate acestea, într-un mod destul de straniu, existau oameni în Anglia care ar fi chiuit de bucurie la vederea acelei scrisori. Cîțiva dintre aceștia ar fi putut ajunge chiar să aprindă focuri de tabără și să frigă bivoli întregi pentru arendași în cinstea ei. Puținele cuvinte de deasupra semnăturii ar fi putut răspîndi fericire în fiecare

comitat, din Cumbria pînă în Cornwall. Foarte adevărat este că pe lumea asta totul depinde de perspectiva din care privești lucrurile.

Cînd, cu cîteva luni în urmă, se răspîndise vestea că onorabilul Galahad Threepwood, fratele contelui de Emsworth, la fel de zurbagiu acum la bătrînețe ca pe vremea cînd era dat afară de la vreun spectacol victorian de cabaret, se îndeletnicea cu scrierea amintirilor din pestrița sa carieră de om de lume al anilor '90, mulți membri în prezent foarte respectabili ai claselor conducătoare, care îl cunoscuseră în tinerețea lor arzătoare, au fost puternic zdruncinați. Pe întreg cuprinsul țării, duci cuviincioși și viconți sobri, care altădată își făcuseră de cap în compania tînărului Galahad, ședeau în papuci dîrdîind, gîndindu-se ce fantome ținute de veacuri sub cheie ar putea năvăli din hăul Amintirilor.

Îl știau bine pe Gally și imaginația le permitea să-și închipuie cu o limpezime de cristal ce fel de carte urma el să scrie. Simțeau pînă în măduva oaselor lor îmbătrînite că va fi în esență una dintre acele cărți despre care criticii spun: „Un veritabil tezaur de anecdote amuzante“. Nu pentru puțini – vecinul lordului Emsworth, sir Gregory Parsloe-Parsloe de la Matchingham Hall, se număra printre ei – era ca și cum îngerul care înregistrează toate păcatele s-ar fi hotărît subit să-și tipărească însemnările.

Însă lordul Tilbury privea lucrurile din altă perspectivă. Știa mai bine ca oricine cît de mulți bani se cîștigă din acest gen de literatură. Tirajul micului și dezgustătorului său ziar – *Sarea și*

piperul societății – o dovedea. Deși Percy Pilbeam, micul și dezgustătorul lui editor, își dăduse demisia și plecase să-și deschidă o agenție de detectivi particulari, încă mai rămăsese o mină de aur. Pe vremuri îl cunoscuse pe Gally Threepwood, nu îndeaproape, dar suficient de bine încât să se grăbească acum să pună mîna pe drepturile asupra poveștii vieții lui, fără să o fi văzut dinainte. I se părea cu neputință să nu devină *le succès de scandale* al anului.

Prin urmare, oricît de intensă fusese consternarea ducilor și viconților la aflarea veștii că trecutul mort era pe cale să fie deshumat, nici nu se compara cu cea pe care o simțise lordul Tilbury cînd primise brusc informația că nu se va publica nimic. Toți bărbații iluștri au cîte o slăbiciune. Ahile avea călcîiul. Lordul Tilbury, buzunarul. Detesta să vadă cum pierde banii, cu atît mai mult cu cît se așteptase să cîștige o mică avere de pe urma cărții lui Gally Threepwood.

Așadar nu-i de mirare că își plîngea de milă și nu se putea concentra asupra *Gîgîlicii*. Încă își mai plîngea de milă cînd secretara intră cu o bucată de hîrtie în mînă.

Nume: lady Julia Fish. *Problema* : personală.

Lordul Tilbury fornăi agasat. Tocmai într-un moment ca ăsta!

— Spune-i că sînt...

Și apoi îl fulgeră brusc amintirea unor cuvinte rostite de cineva despre această lady Julia Fish. Vorbele „Castelul Blandings” păreau să aibă legătură cu ele. Se întoarse la birou, luă *Aristocrația*

lui Debrett și îl căută la litera E pe „Emsworth, conte de“.

Da, uite-l. Lady Julia Fish fusese înainte lady Julia Threepwood. Era una dintre surorile neneriosului de Galahad.

Asta schimba lucrurile. Acum, simțea el, avea încântătoarea ocazie de a se descotorosi parțial de năduful acumulat. Experiența vieții îi spunea că această femeie nu l-ar fi căutat decît pentru a obține ceva de la el. Să o înștiințeze personal că nu va căpăta cu siguranță nimic ar fi fost un balsam pentru sentimentele sale sfîșiate.

— Spune-i să urce, zise el.

Lady Julia Fish era o femeie frumoasă de vîrstă mijlocie, o blondă solidă, cu o personalitate autoritară și jovială deopotrivă. Cîteva clipe mai tîrziu, intră în cameră navigînd ca un galion, bărbia sa fermă și ochii albaștri de porțelan vestindu-i încrederea de nezduncinat în capacitatea ei de a obține orice de la oricine. Iar lordul Tilbury, după ce se înclină bățos, rămase privind-o cu o ostilitate holbată. Chiar dacă făcea abstracție de rubedeniile sale scîrboase, exista în manierele ei o bună dispoziție indulgentă pe care o detesta. Și, fără îndoială, dacă manierele acestei lady Julia Fish aveau vreo hibă, aceea era că o făceau să semene prea mult cu o nobilă trufașă de la țară care se amuză încercînd să se împrietenească cu copilul înapoiat al unuia dintre arendașii săi.

— Măi, măi, măi, spuse ea fără ca totuși să-l mîngîie pe creștet pe lordul Tilbury, însă lăsînd impresia că ar putea găsi de cuviință

să o facă în orice moment, arătați înfloritor. Biarritz v-a prins bine.

Lordul Tilbury, cu amabilitatea unui lup prins în capcană, recunoscă că se bucura de o sănătate zdravănă.

— Aici scoateți revistutele dumneavoastră adorabile, nu-i așa? Trebuie să spun că am rămas impresionată. Destul de înfricoșător tot ritualul ăla de la intrare. Amirali din flota elvețiană care te pun să completezi formulare cu numele și problema ta și paji micuți care te privesc de parcă orice ai spune ar putea fi folosit împotriva ta.

— Ce problemă *aveți*? întrebă lordul Tilbury.

— Practic! zise lady Julia cu o indulgență aprobatoare. Atît de încurajator! Timpul înseamnă bani și așa mai departe. Bine. Păi, sărind peste introducere, vreau o slujbă pentru Ronnie.

Lordul Tilbury semăna cu un lup prins în capcană care chiar se așteptase la așa ceva.

— Ronnie? spuse el cu răceală.

— Fiul meu. Nu l-ați cunoscut la Biarritz? Era acolo. Mic și rozaliu.

Lordul Tilbury trase aer în piept pentru a aplica lovitura mîrșavă.

— Regret...

— Știu ce aveți de gînd să spuneți. Aveți foarte puțin spațiu aici. Înghesuială înfiorătoare și așa mai departe. Ei bine, Ronnie n-o să vă ocupe prea mult spațiu. Și n-aș crede că ar putea dăuna unui concern atît de solid ca ăsta. Nu-i așa că-l puteți lăsa s-o aburească și el pe aici cu *ceva*? Fiindcă sir Gregory Parsloe, vecinul nostru din Shropshire, mi-a spus că l-ați angajat pe

nepotul lui, Monty. Și chiar dacă sînt ultima care ar zice despre Ronnie că e un munte de inteligență, cel puțin e mai scilipitor decît tînărul Monty Bodkin.

Un spasm cutremură trupul bondoc al lordului Tilbury. Femeia asta îi descoperise secretul rușinos. Un individ care se mîndrea că nu se lasă convins să împartă slujbe în dreapta și-n stînga avusese cu cîteva săptămîni în urmă un moment de rătăcire cînd, aflîndu-se într-o cîrciumă sub influența îmblînzitoare a unei cine deosebit de gustoase, a cedat în fața rugăminții comeseanului din stînga de a-i găsi nepotului său o slujbă la Casa Tilbury.

Și-a regretat scăparea a doua zi dimineată. Și-a regretat-o și mai dihai cînd l-a văzut pe nepot. Nu încetase s-o regrete nici în momentul de față.

— Una, spuse el crispat, n-are nimic de-a face cu alta.

— Nu înțeleg de ce. Asta înseamnă, aș spune eu, să înghiți gălușca și să te pierzi în nimicuri.

— Nu-i nici o legătură, repetă lordul Tilbury.

Începea să creadă că întîlnirea nu decurgea așa cum plănuse. Intenționase să fie puternic, aspru, hotărît, ce mai, un om de fier. Iar femeia asta îl făcuse să-i dea explicații și argumente, îl pusese într-o poziție aproape defensivă. Asemenea multor oameni care veneau în contact cu ea, și el începea să simtă că exista ceva dezgustător de hipnotic la lady Julia Fish.

— Dar *pentru ce* vreți ca fiul dumneavoastră să lucreze aici? se interesă el, dîndu-și seama în vreme ce vorbea că unui om de fier i s-ar fi părut umilitor să pună o astfel de întrebare.

Lady Julia Fish reflectă.

— O, pentru o nimica toată. Doar flecuștețul cu care vă plătiți sclavii.

Lordul Tilbury se exprimă mai limpede.

— Voiam să spun – de ce? A manifestat vreo înclinație către jurnalism?

Aceasta păru s-o amuze pe lady Julia Fish.

— Dragul meu, spuse ea, înveselită de presupunerea lui caraghioasă, nici un membru al familiei mele nu a manifestat vreodată vreo înclinație către altceva în afară de somn și mâncare.

— Atunci de ce vreți să se angajeze aici?

— Păi, mai ales ca să îi distrag atenția.

— Ce?

— Să-i distrag... Ei bine, cred că aş putea s-o numesc cu indulgență și „atenție“.

— Nu vă înțeleg.

— Păi, uitați cum stă treaba. Bietul nătîng încearcă să se însoare cu o dansatoare, iar mie mi se pare că dacă ar sta în siguranță la Casa Tilbury, mînjindu-se cu cerneală pe nas și învîrtindu-se printre editori și alte persoane, ar putea să-și scoată din minte pasiunea lui bolnavă.

Lordul Tilbury inspiră adînc și hîrîit. Momentul de slăbiciune îi trecuse. Acum putea fi puternic. Această insultă revoltătoare la adresa afacerii pe care o iubea îi destrămase vraja pe care ochii aceia albaștri de porțelan și siguranța de sine afișată o țesuseră în jurul lui. Vorbi pe un ton tăios, vîrîndu-și degetele mari în buzunarele jilecii pentru a-și întări spuselē.

— Mi-e teamă că ați înțeles greșit menirea Casei Tilbury, lady Julia.

— Poftim?

— Noi publicăm ziare, reviste, săptămânale. Nu sîntem un azil pentru inimi îndurerate.

Urmă o scurtă tăcere.

— Înțeleg, zise lady Julia. Îl privi iscoditor. Sînteți foarte urîcios, continuă ea. Deloc jovial ca la Biarritz. Nu v-a priit micul dejun azi-dimineață?

— Fui!

— S-a întîmplat ceva. Păi, la Biarritz vi se spunea Hlizitul.

Lordului Tilbury nu-i ardea de glume.

— Da, spuse el. S-a întîmplat ceva. Dacă chiar vă doriți să știți, nu prea am azi dispoziția necesară pentru a mă chinui să le fac servicii membrilor familiei dumneavoastră. După tot ce s-a întîmplat.

— Ce s-a întîmplat?

— Fratele dumneavoastră, Galahad... se sufocă lordul Tilbury. Uitați-vă la asta, zise el.

Îi întinse scrisoarea de parcă ar fi ars de nerăbdare să se descotorosească de un șarpe care intrase cumva în posesia lui. Lady Julia o examinează cu un interes placid.

— E oribil. Abominabil. A acceptat contractul și ar fi trebuit să-l respecte. Măcar din bun-simț ar fi putut să-mi spună motivele pentru care se poartă în felul ăsta atît de imoral și perfid. Face el asta? Nicidecum. Explicații? Deloc. Scuze? Păreri de rău? Of, nu. El doar „se decide să nu le mai publice“. În toți cei treizeci de ani de cînd...

Lady Julia nu fusese niciodată un ascultător prea priceput.

— Ciudat, spuse ea înapoiindu-i scrisoarea. Fratele meu Galahad este un om care se poartă foarte misterios și te uimește peste măsură. Are o mentalitate de neînțeles. Desigur, știam că scrie o carte, dar habar n-am de ce s-a răzgîndit atît de brusc. Probabil că vreun duce care nu vrea să se regăsească în capitolul „Nobilii împreună cu care am fost dat afară de prin cîrciumi“ l-a amenințat că-i face de petrecanie.

— Fui!

— Sau vreun conte cu conștiința vinovată. Sau vreun baronet. „Scrib al societății căpăcit de baroneți“ ar fi un titlu numai bun pentru unul dintre ziarele dumneavoastră.

— Nu găsesc nimic de rîs în asta.

— Păi, în orice caz, scumpul meu, n-aveți de ce să mă agresați pe *mine*. Nu sînt responsabilă pentru excentricitățile lui Galahad. Sînt doar o văduvă inocentă care vrea să pună laba pe o slujbuliță călduță pentru unicul ei fiu. Revenind la asta, înclin să înțeleg din ce mi-ați spus că n-aveți intenția să-l angajați pe Ronnie?

Lordul Tilbury dîrdîia din cap pînă-n picioare. Ochii îi sclipeau sumbru. Firea umană este rareori blajină în esență.

— Refuz cu îndîrjire să-i ofer vreo slujbă fiului dumneavoastră la Casa Tilbury.

— Ei bine, ăsta e un răspuns cinstit la o întrebare cinstită și mi se pare că pune capăt discuției noastre.

Lady Julia se ridică în picioare.

— Păcat de micul efort literar al lui Gally, spuse ea cu o voce mieroasă. O să pierdeți o grămadă de bani, nu-i așa? O carte de Amintiri

indiscrete e o mină de aur. Am aflat că *Şaizeci de ani lângă pungaşii din Mayfair* a doamnei Wensleydale, sau cum s-o fi numit ea, s-a vîndut într-o sută de mii de exemplare. Cunoscîndu-l pe Gally, pun pariu că şi-a început amintirile din punctul în care s-a oprit bătrîna Jane Wensleydale. O dimineaţă *bună*, lord Tilbury. Mă bucur că v-am revăzut.

Uşa se închise. Patronul firmei Mammoth rămase holbîndu-se în gol, zvîrcolindu-se, prea disperat să mai spună chiar şi „Fui!“

2

Îi trecuse bîțîiala. Deocamdată viața părea să intre din nou pe făgașul normal. Ar fi prea mult să spunem că lordul Tilbury își revenise pe deplin, dar măcar începu să lucreze din nou. Deși durerea și suferința îi încrețeau fruntea, munca trebuia dusă mai departe. Ca un convalescent care se întinde după poțiunea întăritoare, el își întinse o mînă tremurîndă și luă iar *Gîgîlicea*.

Acum ar fi fost mai agreabil să-l părăsim – un om cumsecade care își ridică moralul sorbind din izvorul proaspăt și hrănitor al literaturii. Numai că nu ne-a fost dat să asistăm la un final fericit. Încă o dată se va dovedi că lordul Tilbury nu avea parte de o dimineață norocoasă. Abia începuse să citească și ochii îi ieșiră brusc din orbite, corpul lui robust zvîcni vîrtos, iar printre buzele întredeschise se prelinse un sforăit ascuțit. Parcă o năpîrcă ar fi țîșnit dintre pagini și l-ar fi mușcat de bărbie.

Ciudată reacție, pentru că *Gîgîlicea* nu era un jurnal care să provoace de obicei izbucniri sentimentale violente. Editat cu dibăcie de acel faimos scriitor de povestiri pentru copii – reverendul Aubrey Sellick –, se străduia întotdeauna să țină calea sănătoasă de mijloc. În special, pagina cu editorialul era un model de chibzuință

nepărtinitoare. Cu toate acestea, într-un mod surprinzător, tocmai această pagină îi ridicase tensiunea lordului Tilbury pe noi culmi mărețe.

Se gândi că poate zbuciumul mental îi afectase vederea. Clipi și o privi din nou.

Nu, era acolo, la fel ca înainte.

UNCHIUL ȚOPĂILĂ CĂTRE PUIUȚII LUI

Ei bine, puișorilor, ce mai faceți voi? Ați ascultat-o pe Sorela și v-ați păpat spanacul ca niște micuți cumiței? Foarte bine. Știu că verdeața aia e la gust ca mânușa unui șofer, dar se spune că are fier și îți face să crească părul de pe piept.

Lordul Tilbury, luându-și un răgaz pentru a scoate un sunet aidoma unui sifon care dă pe afară, își reluă lectura.

Ei bine, hai să trecem la treabă. Săptămîna asta, scumpele mele sufletele, unchiul Țopăilă are de gând să vă învețe ceva bun. Cu toții vrem să câștigăm ușor niscaiva bănuți în vremurile astea grele, nu-i așa? Păi, uitați un pont venit direct de la sursă. Tot ce aveți de făcut este să puneți mîna pe un gogoman și să-l ademeniți să parieze cu voi că într-o sticlă de whisky de un litru încape un litru de whisky.

Sună aiurea, nu? Vreau să zic că exact atîta te-ai gândi că încape. Așa crede și gogomanul. Dar nu-i așa. De fapt, intră mai mult și vă spun și de ce.

Mai întîi umpleți sticla. Asta înseamnă un litru. Apoi împingeți dopul înăuntru. Și pe urmă, fiți foarte atenți aici, întoarceți sticla cu capul în jos și o să vedeți că există un soi de adîncitură pe fundul ei. Ei bine, umpleți-o cu niște whisky și gata. Fiindcă acum în sticlă încape mai mult de un litru, așa că vă puteți aduna câștigul.

Mai trebuie să menționez misiva drăgălașă de la Frankie Kendon (Hendon) despre un canar care face

piu-piu-piu. Și pe cea de la Muriel Poot (Stow-on-the-Wold) care își va pierde și cămașa de pe ea dacă pune pariu cu cineva că știe cum se scrie „broască țestoasă“...

Lordul Tilbury citise destul. Exista mai departe și un material bunicel despre Willy Waters (Ponders End) și pisica lui, Mîrtica, dar nu continuă. Apăsă nervos butonul soneriei.

— *Gîgîlicea!* zbieră el sufocîndu-se. *Gîgîlicea!* Cine editează acum *Gîgîlicea*?

— De obicei domnul Sellick este editor, lord Tilbury, replică secretara, care le știa pe toate și care purta și ochelari cu ramă de baga pentru a o dovedi, dar e plecat în concediu. În lipsa lui, editorul adjunct se ocupă de ziar, domnul Bodkin.

— Bodkin!

Atît de stridentă fusese vocea lordului Tilbury și atît de mult i se bulbucaseră ochii, încît secretara sări un pas înapoi de parcă ar fi pocnit-o ceva.

— Filfizonul ăla! spuse lordul Tilbury pe un ton bizar, răgușit și scîrțîit. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să prevăd una ca asta. Trimite-l imediat la mine pe domnul Bodkin.

Era o pedeapsă, credea el. Asta se întîmplă dacă te duci la masă în cîrciumi și îți permiți să nu-ți respecti principiile de o viață. Un singur pas greșit, un moment de slăbiciune cînd șerpîi de baroneți din vecinătate te duc cu zăhărelul și la așa plată, primești așa răsplată!

Se rezemă de spătarul scaunului, bocănind în birou cu un cuțit de tăiat hîrtie. Tocmai îl rupsese cînd se auzi o ciocănitură în ușă și tîna-rul său subaltern intră.

— Bună dimineața, bună dimineața, bună dimineața, zise el îndatoritor. Ați vrut să vorbiți ceva cu mine?

Monty Bodkin era un filfizon destul de atrăgător, așa cum sînt filfizonii de obicei. Era înalt, subțire, zvelt și foarte multă lume îl considera chipeș. Nu și lordul Tilbury. Îi dezaprobase înfățișarea de cînd dăduse prima dată ochii cu el, considerîndu-l mult prea bine îmbrăcat, mult prea ferchezuit și prea asemănător cu ceea ce era el de fapt, adică un membru de vază și credincios al Clubului Trîntorilor. Patronul Editurii Mammoth nu ar fi reușit să descrie în cuvinte idealul său de tînăr jurnalist, dar și-l imagina șleampăt, de preferință ochelarist și cu siguranță fără ghetre. Și chiar dacă Monty Bodkin nu purta în acel moment ghetre, nu exista vreo urmă de îndoială că tînărul emana un soi de aură ghetruită.

— Ha! spuse lordul Tilbury remarcîndu-l.

Îl privi sumbru. Se comporta acum ca Napoleon torturat de o durere de măsele care se gîndește cum să-și descarce furia pe unul dintre mareșalii din subordine.

— Intră, mîrîi el.

— Închide ușa, grohăi.

— Și nu mai rînji așa, își miji el colții. De ce naiba rînjești?

Aceste cuvinte dovedeau cît de adîncă era neînțelegerea care se căsca între editorul adjunct al *Gîgîlicii* și el. Fără îndoială că ceva ce-ți sărea în ochi se lățea pe fața lui Monty Bodkin, dar tînărul ar fi putut să jure că era un

surîs îndatoritor. Își dorise să fie un surîs îndatoritor și, dacă nu cumva ceva mersese foarte prost în procesul de asamblare, așa ar fi trebuit să-i iasă.

Cu toate acestea, fiind un filfizon binevoitor și întotdeauna nerăbdător să fie pe placul tuturor, îi puse capăt. Se simțea puțin nedumerit. I se părea că din atmosferă lipsește cordialitatea și nu izbutea să găsească motivul.

— Frumoasă zi, observă el cu prudență.

— Dă-o-ncolo de zi.

— S-a făcut. Ați mai vorbit în ultima vreme cu unchiul Gregory?

— Dă-l încolo și pe unchiul Gregory.

— S-a făcut.

— Și nu mai spune „S-a făcut“.

— S-a făcut, zise Monty respectuos.

— Citește asta.

Monty luă exemplarul din *Gîgîlicea* oferit.

— Vreți să vă citesc cu voce tare? spuse el, crezînd că asta era hiba.

— Nu-i nevoie. Deja am văzut pagina în cauză. Aici, unde îți arăt eu.

— O, aha, da. Unchiul Țopăilă. S-a făcut.

— Mai spui mult „S-a făcut“?... Ei bine?

— Hî?

— Tu ai scris asta, înțeleg?

— A, mda.

— Fui!

Monty era acum cu desăvîrșire buimac. Nu se mai putea îndoi de faptul că în aer plutea ostilitatea. Lordul Tilbury nu avusese niciodată o fire poznașă, dar fusese întotdeauna mult mai fermecător decît acum.

Un posibil motiv al supărării șefului său îi trăsni prin cap.

— Vă întrebați dacă e un fapt real, nu-i așa? Dar e în regulă, îl am de la cea mai mare autoritate în domeniu, de la un vechi firtat pe nume Galahad Threepwood. Fratele lordului Emsworth. Probabil că n-ați auzit de el, dar a fost un petrecăreț nemaipomenit pe vremuri și poți avea încredere în tot ce zice despre sticlele de whisky.

Se opri, încă o dată buimăcit. Nu izbutea să priceapă ce îl făcuse pe interlocutorul său să lovească biroul într-o manieră atât de violentă.

— Ce mama dracu' ai vrut să faci, imbecil nenorocit? îl chestionă lordul Tilbury, vorbind puțințel mormăit întrucît își suga pumnul, când ai pus un asemenea material în *Gîgîlicea*?

— Nu vă place? spuse Monty tatonînd terenul.

— Cum îți închipui că or să se simtă mamele când or să citească porcăriile alea copiilor lor?

Monty deveni interesat. Asta îi oferea o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

— Credeți că are un limbaj nepotrivit?

— Gogomani... Pariuri... Whisky... Probabil că o să pierdem vreo zece mii de abonați din cauza ta.

— Hei, nu m-am gîndit la asta. Da, pe cîntea mea, înțeleg acum ce vreți să spuneți. O scăpare nefericită, nu? Poate foarte ușor să provoace mîhnire și neliniște. Da, da, da, precis. O, da, într-adevăr. Păi, nu pot să zic decît că îmi pare rău.

— Poți nu numai să zici că îți pare rău, spuse lordul Tilbury corectîndu-i această părere, poți să te duci la casierie, să-ți iei salariul pe o lună,

să te cari dracului de aici și să te asiguri că n-o să-ți mai văd vreodată mutra în clădire.

Interesul lui Monty spori.

— Dar asta pare o concediere. Nu-mi spuneți că vreți să mă dați afară.

Lordul Tilbury rămăsese fără glas. Îi arătă ușa cu degetul mare. Atît de magică era personalitatea lui, încît, o clipă mai târziu, Monty se regăsi cu mîna pe clanța ușii. Rigiditatea ei rece păru să-l scoată din transă. Se opri pentru a se lansa într-o ultimă bătălie.

— Mai gîndiți-vă ! spuse el.

Lordul Tilbury își căută de treabă cu hîrtille.

— Unchiul Gregory n-o să fie deloc încîntat, zise Monty pe un ton de reproș.

Pentru o clipă, lordul Tilbury tresări de parcă cineva l-ar fi împuns cu o sulă, dar păstră o tăcere distantă.

— Păi, știți, n-o să fie. Monty nu-și dorea să fie necruțător, dar se simțea obligat să sublinieze acest lucru. Adică se chinuie atîta să-mi facă rost de o slujbă și acum se întîmplă una ca asta. O, nu, să nu vă mire, unchiul Gregory va fi foarte supărat.

— Ieși, zise lordul Tilbury.

Pentru un scurt răstimp, Monty mîngîie clanța ușii, punîndu-și ordine în gînduri. Avea ceva de spus, un lucru care i-ar fi înmuiat binișor inima celui alt, dar nu era hotărît cum să înceapă.

— N-ai plecat ? zise lordul Tilbury.

Monty îl liniști.

— Nu încă. Chestia e că aș fi vrut să vă mai spun ceva. N-o știți, dar din motive intime și personale aș vrea neapărat să-mi păstrez pentru

un an slujba la *Gîgîlicea*. Lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. De fapt e un soi de pariu. Ați cunoscut vreodată o fată pe nume Gertrude Butterwick?... Oricum, e o poveste lungă și n-o să vă plictisesc acum cu ea. Dar puteți să mă credeți pe cuvînt că lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere și că, dacă nu rămîn angajat aici pînă cîndva pe la mijlocul lui iunie, viața mea o să fie pustie și toate visele și speranțele mele, năruite. Așa că ce ziceți de asta? N-ați vrea să vă răzgîndiți și, ținînd cont de asta, să binevoiți a amîna actul pripit pînă atunci? Dacă aveți dubii asupra muncii mele, alungați-le. O să muncesc ca un catîr. O să vin primul la birou și o să plec ultimul, o să lucrez viguros și fără rezerve tot timpul, fără să mă uit la ceas, fără să stau cu mîinile în sîn...

— IEȘI! zise lordul Tilbury.

Urmă o tăcere.

— Nu vă răzgîndiți?

— Nu.

— Nu vă impresionează nimic?

— Nu.

Monty Bodkin își îndreptă ținuta.

— Of, s-a făcut, spuse el scortșos. Acum știu unde sîntem. Acum știu cum stăm. Dacă asta e atitudinea dumneavoastră, presupun că nu se poate face nimic. Cum nu aveți suflet, compasiune, sentimente, mațe – milă am vrut să zic –, nu am altă alternativă decît s-o șterg. Mai am doar două lucruri de spus, lord Tilbury. Unul este că ați distrus viața cuiva. Celălalt este pa-pa.

Ieși din cameră țeapăn și demn, aidoma unui tînăr aristocrat din vremea revoluției franceze

pășind spre căruța care îl va duce la ghilotină. Secretara lordului Tilbury își dezlipi urechea de ușă exact la timp pentru a evita o rană urâtă.

Cu salariul pe o lună în buzunar, amărăciune în suflet și dorința arzătoare de a trage o dușcă pe care tinerii o nutresc în asemenea situații, Monty Bodkin zăbovi șovăind în pragul ușii de la Casa Tilbury. Iar Destinul, veghindu-l, se simți obligat să gândească rapid.

— Și acum, medită Destinul, să-l trimit pe amărîtul ăsta să tragă o beție la Ciorchinele de struguri de după colț? Sau să-l urc într-un taxi și să-l expediez la Clubul Trîntorilor unde se va întîlni cu vechiul lui prieten, Hugo Carmody, cu consecințe însemnate?

Era o hotărîre deloc ușor de luat. Foarte multe depindeau de ea. Afecta soarta lui Ronald Fish și a logodnicei sale, Sue Brown; a lui Clarence, al nouălea conte de Emsworth, și a purceleii lui, Împărăteasa din Blandings; a lordului Tilbury de la Editura Mammoth; a lui sir Gregory Parsloe-Parsloe, baronet, de la Matchingham Hall; și a omulețului nesuferit, Percy Pilbeam, fost editor al ziarului *Sarea și piperul societății*, actual patron al Agenției de Detectivi Particulari Argus.

— Hmm! spuse Destinul.

— Of, la naiba! zise Destinul. Hai să fie Clubul Trîntorilor.

Și așa se făcu că Monty, cam cu douăzeci de minute mai târziu, ședea în fumoarul clubului, cot la cot cu tînărul Carmody, sorbind dintr-un cocteil „Suflarea șopîrlei” și istorisind povestea carierei sale distruse.

— Dat afară! încheie el cu un râset amar. Aruncat în mocirlă! Ei bine, așa e Viața, presupun.

Hugo Carmody nu era lipsit de compasiune, dar dispunea de o judecată dreaptă și în sinea lui avea convingerea că acțiunea lordului Tilbury fusese plină de bun-simț. Lui Hugo i se părea evident că secretul deplin al succesului, când diriguiești o afacere, iar Monty Bodkin lucrează pentru tine, este să te descotorosești de el cât mai curînd.

— Ghinion, spuse el. Și totuși de ce vrei o slujbă? Te tăvălești în bani.

Monty admise că avea norocul să se scalde în bunuri lumești, dar spuse că nu ăsta era motivul.

— Banii n-au nimic de-a face cu asta. Ar fi contat să-mi păstrez slujba. Lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. Vrei să-ți povestesc de ce?

— Nu, mersi.

— Cum vrei. Încă un pahar? Ospătar, încă două pahare.

— Oricum, zise Hugo din dorința binevoitoare de a sublinia partea luminoasă a lucrurilor, dacă nu ai fi fost concediat acum, tot ai fi fost concediat mai devreme sau mai târziu, nu? Adică nu văd cum ai fi putut să fii de folos unei firme precum Mammoth, poate doar pe post de pres-papier. Și bag mîna-n foc că ai dat-o în bară și cu sticla aia de whisky.

Buna dispoziție a lui Monty se micșorase considerabil în urma ultimelor evenimente, dar peste asta nu putea să treacă.

— Pun pariu că nu, spuse el înfierbîntat. Am căpătat informația direct de la o sursă foarte de încredere. Fratele lordului Emsworth, bătrînul Gally Threepwood. Casa unchiului meu Gregory se află la doar trei kilometri de Blandings. Cînd eram copil, obișnuiam să trec mereu pe acolo și, într-o zi, bătrînul Gally m-a luat deoparte...

Hugo deveni interesat.

— Unchiul tău Gregory? E cumva sir Gregory Parsloe?

— Da.

— Măi să fie. N-am știut că ești nepotul lui Parsloe.

— Păi ce, l-ai cunoscut?

— Bineînțeles că l-am cunoscut. Am stat la Blandings toată vara.

— Ei, nu zău? O, dar sigur, uitasem. Tu și Ronnie Fish sînteți prieteni de cînd lumea și pămîntul, nu-i așa? Ai fost musafirul lui?

— Nu. Am fost secretarul bătrînului Emsworth. O slujbă bunicică și ușoară. Acum am renunțat la ea.

— Credeam că un individ pe nume Baxter e secretarul lui.

— Dragul meu amic, nu ești la curent. Baxter a plecat demult.

Monty suspină, la fel ca orice tînăr căruia i se amintește că timpul trece.

— Da, îl aprobă el. Am cam pierdut legătura cu Blandings. Cred că se fac trei ani de cînd n-am mai fost pe acolo. Într-un fel sau altul, încă de cînd a început lumea să se ducă vara în sudul Franței, n-am mai reușit niciodată să ajung prin

partea locului. Cum o mai duc? Bătrînul Emsworth s-a schimbat?

— Cum era cînd bîntuiai pe acolo?

— O, un bătrînel blajin, visător și cu capul în nori. Nu vorbea decît despre trandafiri și dovleci.

— Atunci a rămas la fel, numai că acum vorbește numai despre porci.

— Cum adică porci?

— Împărăteasa din Blandings a cîștigat anul trecut medalia de argint la categoria „Porci grași” la Expoziția Agricolă din Shropshire și se așteaptă cu toată încrederea să repete performanța și anul ăsta. Chestia asta îi oferă conversației celui de-al nouălea conte o tentă porcină.

— Cum e bătrînul Gally?

— Încă în putere.

— Și Beach?

— Valețește cu nădejde ca întotdeauna.

— Măi, măi, măi, spuse cu nostalgie Monty. Fără îndoială, vechiul loc pare că nu s-a schimbat prea mult de cînd... Doamne, apără-mă! exclamă el pe neașteptate, vărsîndu-și pe pantaloni ce mai rămăsese din cocteil, fără să observe măcar, de emoție. O idee subită tocmai îl fulgerase.

Cu toate că, de la sosirea lui la club, l-am văzut pe Monty Bodkin relaxat, degajat, sporovăind de una, de alta, nu uitase nici o clipă că tocmai pierduse o slujbă și că, lucrurile nefiind ceea ce par la prima vedere, trebuia neapărat să facă rost de alta. O lumină strălucitoare tocmai se pogorîse asupra lui.

Creiere ca al lui Monty Bodkin nu funcționează mereu cu o mare viteză, dar cad pradă

acelorași procese subconștiente ca și cele ale altor oameni mai bine dotați. Chiar din secunda în care Hugo pomenise că a lucrat ca secretar al contelui Emsworth, îi încolțise un soi de idee nebuloasă cum că ar exista un mesaj însemnat și prețios îndărătul acestei informații, numai să-l poată dibui. Subconștientul lui încerca încă de atunci să rezolve problema și acum pasă soluția centrului de comandă.

Fremăta de entuziasm.

— Stai puțin, zise el. Hai să ne lămurim. Spui că ai fost secretarul bătrînului Emsworth.

— Da.

— Și ai fost concediat?

— N-am fost concediat, zise Hugo Carmody cu o iritare explicabilă, mi-am dat demisia. Dacă chiar vrei să știi, sînt logodit cu nepoata lordului Emsworth și o duc la Worcestershire peste vreo jumătate de oră să mă întîlnesc cu șeful clanului.

Monty era prea preocupat ca să-l felicite.

— Cînd ai plecat de acolo?

— Alaltăieri.

— A fost angajat altcineva în locul tău?

— Nu, din cîte știu.

— Hugo, zise cu tărie Monty, am de gînd să capăt slujba asta. Am de gînd să-i telefonez imediat unchiului Gregory să o înhațe pentru mine.

Hugo îl privi compătitor. Era dureros pentru el să se găsească în ipostaza de a fi nevoit să facă harcea-parcea iluziile unui vechi amic, dar credea că bietul om trebuie să afle adevărul.

— N-aș pune prea mare preț pe succesul lui sir G. Parsloe în a-ți obține vreo slujbă la bătrînul Emsworth, spuse el. Așa cum am zis mai devreme, nu prea mai ești la curent cu istoria contemporană a Castelului Blandings. Relațiile dintre Castelul Blandings și Matchingham Hall sînt puțin încordate la ora actuală. Nu cu multă vreme în urmă, unchiul tău i-a jucat un renghi bătrînului Emsworth, ademenindu-l pe porcarul său să lucreze la el.

— Eh, o chestie neînsemnată ca asta...

— Ei bine, mai e ceva. Lordului Emsworth i-a intrat în cap ideea fixă că unchiul tău complotază să-i șterpelească Împărăteasa din Blandings.

— Hă? De ce?

— Are totul aranjat. Unchiul tău deține un porc pe nume Mîndria Matchingam-ului, iar dacă Împărăteasa dispare, atunci probabil o să înhațe el medalia de argint la expoziție. Așa că, acum cîteva zile, cînd Împărăteasa a fost furată...

— Furată? Cine a furat-o?

— Ronnie.

Creierul lui Monty, niciodată prea zdravăn, începu să vîjîie.

— Care Ronnie? Cumva Ronnie Fish?

— Da. E o poveste complicată. Ronnie e logodit și se poate căsători numai dacă bătrînul Emsworth îi scuipe bănuții.

— E tutorele lui Ronnie?

— Da.

— Tutorii sînt căpoși, spuse meditativ Monty. Am avut și eu unul pînă la douăzeci și cinci de ani și îmi lua de obicei săptămîni întregi de muncă asiduă să scot de la el măcar zece lire.

— Așa că, în scopul de a se da bine pe lângă bătrînul Emsworth, Ronnie i-a șparlit porcul.

Încă o dată, Monty deveni conștient de senzația de vîjîială. Nu reușea să priceapă.

— Dar de ce... ?

— Foarte simplu. Ideea era să răpească porcul, să-l ascundă undeva pentru o zi sau două și apoi să pretindă că l-a găsit pentru a cîștiga recunoștința babacului. După care, să pună șaua pe el ar fi fost floare la ureche. Era într-adevăr un plan beton. Bineînțeles că totul a mers anapoda. Orice plan al lui Ronnie ar fi mers la fel.

— Ce a mers anapoda ?

— Păi, s-au petrecut diverse evenimente neprevăzute, ca pînă la urmă animalul să fie descoperit într-o rulotă care îi aparținea lui Baxter. Ți-am spus că e cam complicat, zise cu blîndețe Hugo, căci remarcase expresia crispată de pe chipul amicului lui.

Monty îl aprobă, totuși un lucru i se părea destul de limpede.

— Atunci bătrînul Emsworth ar fi trebuit să știe că unchiul meu nu i-a furat porcul, nu ? Adică, dacă a fost găsit la Baxter în...

— Nu. Crede că Baxter lucra pentru unchiul tău. Îți mai spun încă o dată ce ți-am spus și la început, că, după toate astea, în locul tău nu cred că m-aș bizui prea mult pe influența lui sir Gregory.

Monty își mușcă buza gînditor.

— N-am nimic de pierdut dacă încerc.

— O, încearcă negreșit. Eu spun numai că nu există o certitudine de nezdruincinat că bătrînul Emsworth o să te angajeze ca secretar numai

din iubire față de sir G. Parsloe. Hugo își privi ceasul și se ridică în picioare. Trebuie să-mi iau tălpășița, zise el, dacă nu vreau să pierd trenul.

Monty îl însoți pînă la scara de la intrare și Hugo chemă un taxi.

— Ar putea ține, spuse Monty meditativ.

— O, da. Precis.

— Ar fi putut să se — cum se zice — reconcilieze pînă acum.

— N-am văzut nici un semn cînd am plecat. Iar acum chiar trebuie să mă grăbesc, spuse Hugo urcînd în taxi. O, apropo, adăugă el aplecîndu-se peste fereastră, mai e ceva. Dacă te duci la Blandings, o să dai acolo peste a doua cea mai drăguță fată din Anglia. Te sfătuiesc să te ții foarte departe de ea.

— Hă?

— Logodnica lui Ronnie. Sînt amîndoi la Castel și dacă manifesti prea mult entuziasm pentru ea, e în stare să te strîngă de gît cu mîinile goale. Eu personal, spuse Hugo, cred că gelozia e pentru zevzeci, părerea mea fiind că unde e nu-știu-ce ar trebui să fie și cum-îi-zice. Iubire perfectă, încredere idem. Dar Ronnie face parte mai mult din curentul de gîndire în stil Othello sau monstrul cu ochii verzi. Era atît de gelos pe un individ pe nume Pilbeam, încît o dată a ajuns la un pas de a distruge un restaurant cînd l-a găsit acolo aparent luînd cina cu Sue. O, da, bătrînul Ronnie e un tip cu sentimente viguroase și sensibilități acute.

— Cum adică aparent lua cina?

— De fapt, ea cina cu mine. Inocentul Hugo. Dar Ronnie nu știa asta. A găsit-o pe Sue în toiul unei conversații cu alde Pilbeam — și pe el o să-l găsești la Castel...

— Sue? spuse Monty.

— Numele ei este Sue. Sue Brown.

— Ha!

— Sue Brown.

— Chiar Sue Brown? Vrei să spui că e aceea fată pe nume Sue Brown care era în trupa de la Regal?

— Chiar ea. S-ar zice că o cunoști.

— O cunosc? Aș putea spune că o cunosc. Fără îndoială că o cunosc. N-am mai văzut-o de vreo doi ani, dar la un moment dat... Draga de Sue! Scumpa de Sue! Una dintre cele mai drăgălașe ființe de pe lume, draga de ea. Nu întâlnești prea des asemenea splendoare. De ce...

Hugo clătină dezaprobat din cap.

— Exact atitudinea în legătură cu care te avertizam. Ai face bine să eviți pînă și tonul ăsta. Am putea spune, cred eu, că e o chestie nemaipomenită că ai șanse neglijabile să ajungi la Castel. Aș detesta să citesc în ziarul de dimineață că ți s-a găsit trupul umflat plutind pe lac.

Cîteva clipe după ce taxiul se îndepărtă, Monty rămase pe trepte adîncit în gînduri. Vestea că tocmai Sue Brown se afla la Castelul Blandings fără îndoială că făcea perspectiva de a obține un post acolo și mai atractivă. Ar fi fost grozav să o revadă pe draga de Sue.

Refuza să se simtă descurajat de afacerea aia porcină. Probabil că se exagerase mult. Un

individ extraordinar Hugo Carmody ăsta, unul dintre cei mai strașnici, dar avînd mereu tendința să înflorească totul.

Plin de optimism, Monty Bodkin străbătu coridorul înspre cabina de telefon.

— Aș vrea o convorbire telefonică interurbană, spuse el. Matchingam 8-3.

3

Cam cu douăzeci și patru de ore după ce Monty Bodkin a cerut convorbirea telefonică interurbană cu Matchingham 8-3, o pasăre cu spirit de observație, fluturându-și aripile deasupra Castelului Blandings și aruncînd o privire de ansamblu asupra parcurilor, grădinilor și fermelor, ar fi remarcat un cuplu plimbîndu-se de colo-colo pe terasa din fața intrării principale a aceluia conac impunător din Anglia. Îngustîndu-și cîmpul vizual și ferindu-și ochii cu o gheară, întrucît soarele de dimineață lumina puternic, ar fi sesizat că unul din cei doi era un tînăr scund și voinic, cu tenul rozaliu, iar celălalt, o fată nemaipomenită de drăguță, într-o rochie verde din pînză de in, cu guler de quaker. Ronald Overbury Fish își lua rămas bun de la Sue înainte de a pleca cu mașina la Market Blandings pentru a lua trenul de douăsprezece patruzeci spre est. Se ducea la Norfolk ca să fie cavaler de onoare la nunta vărului său, George.

Nu se aștepta ca despărțirea să fie de lungă durată fiindcă socotea că se va întoarce a doua zi. Cu toate acestea, se simțea dator să îi dea lui Sue cîteva sfaturi despre cum să se comporte în lipsa lui.

În primul rînd, îi recomandă el, trebuie să recurgă la toate şiretlicurile feminine pentru a-l vrăji pe unchiul Clarence.

— Bine, spuse Sue.

Era o fată micuță, cu un zîmbet fermecător și ochi mari, albaștri care sclipeau acum cu o inteligență vioaie. Îi înțelegea pe deplin raționamentul. Lordul Emsworth, deși îi făgăduise lui Ronnie că îi va da banii, încă nu îi dăduse și ar fi putut foarte bine să se răzgîndească. De aceea, evident, trebuia neapărat vrăjit. Mai mult, sarcina nu era deloc dezagreabilă. În scurtul răstimp de cînd avusese plăcerea să-l cunoască, ea se atașase mult de nobilul cel blajin și visător.

— Bine, spuse ea.

— Ține-te de el ca scaiul.

— Bine, zise ea.

— De fapt, cred că cel mai bine ar fi să te duci și să vorbești cu el despre porci imediat după ce plec.

— Bine, spuse Sue.

— Cît despre mătușa Constance.... zise Ronnie.

Făcu o pauză, încruntîndu-se. Întotdeauna se încrunta cînd se gîndea la mătușa lui, lady Constance Keeble.

Cînd Ronald Fish, ultimul vlăstar al familiei Fish, unicul fiu al lady-ei Julia Fish și nepot al lui Clarence, al nouălea conte de Emsworth, a anunțat că are de gînd să se căsătorească în curînd cu o membră a trupei Teatrului Regal, a avut parte de reacții amestecate. Unele comentarii au fost binevoitoare, altele nu.

Lui Beach, majordomul de la Castel, care se comportase vreme de optsprezece ani aproape

părintește cu Ronnie și care se îndrăgostise de Sue la prima vedere, îi surîdea ideea. Tot așa și onorabilului Galahad Threepwood care, pe vremea cînd era un om de lume fermecător, în anii '90, își dorise să se însoare cu mama lui Sue. În ceea ce-l privește pe lordul Emsworth, acesta la aflarea veștii spusese „O, ha?” cu o voce distrată și continuase să mediteze la porci.

Așa cum se întîmplă în astfel de ocazii, comentariile discordante veniseră dinspre ramura feminină a familiei. Rareori femeile nu au prejudecăți legate de clasă. Opiniile lor despre rangul social se deosebesc de cele ale poetului Burns¹. Am văzut ce credea lady Julia despre această căsătorie. Dezaprobarea surorii ei, Constance, era la fel de pronunțată. Se necăjea din pricina petei cu care era pe cale să fie mînjit blazonul unei familii mîndre și arăta întregii lumi că se necăjește. Ofta multicel și cînd nu ofta își ținea buzele strîns lipite una de cealaltă.

Așa că acum Ronnie se încruntă cînd îi pomeni numele.

— Despre mătușa Constance...

Tocmai avea de gînd să adauge că, dacă mătușa Constance avea îndrăzneala ca în absența lui să-și dea aere și să-i arunce în față logodnicei lui vreo remarcă disprețuitoare de aristocrată, Sue să facă bine și să-i tragă un șut în gură, cînd din casă ieși un tînăr cu părul

1. Robert Burns, poet național scoțian (1759-1796) cunoscut și pentru viața lui amoroasă și revolta împotriva moralei creștine.

ondulat, o expresie vicleană și o mustață mică și respingătoare. Zăbovi pentru o clipă în pragul ușii șovăind, surprinse privirea lui Ronnie, zîmbi firav și dispăru din nou. Ronnie rămase zgîindu-se crispat la locul în care acesta se aflase.

— Ce pacoste! mîrîi el, scrîșnind cu gingășie din dinți. Imaginea lui P. Frobisher Pilbeam avea întotdeauna tendința să trezească monstrul care dormea în Ronald Fish. Presupun că pe tine te căuta!

Sue tresări nervoasă.

— O, n-aș crede asta. N-am vorbit de zile întregi.

— Acum nu te mai agasează deloc?

— O, nu.

— Oricum, ce caută aici? Credeam că a plecat.

— Presupun că lordul Emsworth l-a rugat să rămînă. Dar de ce-ți bați capul cu *el*?

— Obişnuia să-ți trimită flori!

— Știu, dar...

— Te-a urmărit la restaurant în noaptea aia.

— Știu. Dar fără îndoială că nu-ți mai faci griji acum din pricina lui, nu?

— Eu? zise Ronnie. Nu! Bineînțeles că nu.

Vorbi puțin gîjîit, fiindcă se simțea rușinat. Pentru un tînăr sensibil este întotdeauna rușinos să-și dea seama că se face de rîsul curcilor. Știa foarte bine că nu exista nimic între Sue și gunoiul de Pilbeam și că niciodată nu existase ceva. Și totuși, cînd îl vedea prin preajmă, uneori se înroșea, se încrunta amenințător și vorbea răgușit.

Firește, problema lui era că, atunci cînd venea vorba de Sue, suferea de un complex de inferioritate. I se părea teribil de dificil să creadă că unei fete ca ea ar putea să-i pese cu adevărat de un individ atît de scund și de rozaliu. Mereu îl cuprindea teama că într-una din zile își va da subit seama ce greșeală a făcut considerîndu-se îndrăgostită de el, o va lua la sănătoasa și se va îndrăgosti de altul. Nu de Pilbeam, bineînțeles, însă dacă ar apărea cineva înalt și zvelt...

Sue își susținea punctul de vedere. Voia să lămurească o dată pentru totdeauna problema asta. Singurul nor care îi întuneca fericirea era această înclinație către gelozie a lui Ronnie, cea de care pomenise Hugo Carmody cu atît de multă duioșie în discuția lui cu Monty Bodkin. Cînd doi oameni sînt împreună și știu că se iubesc, gelozia i se păruse întotdeauna o aiureală de neînțeles. Avea o minte sinceră și necomplicată, ca de copil.

— Promiți că n-o să-ți mai faci griji din pricina lui?

— Da.

— Nici din pricina altuia?

— Neapărat. Nu o să se mai întîmple nici-odată. Făcu o pauză. Singura chestie e, spuse el meditativ, că sînt *atît* de scund!

— Ești exact cît trebuie de înalt.

— Și roz.

— Culoarea mea favorită. Ești un îngerăș scump și roz și te iubesc.

— Chiar mă iubești?

— Bineînțeles că da.

— Și dacă te răzgîndești?

— Ești un nătăflet, Ronnie.

— Știu că sînt un nătăflet și totuși... Dacă te răzgîndești?

— E mult mai probabil să te răzgîndești tu.

— Ha?

— Dacă mama ta, cînd o să vină, o să te convingă să te răzgîndești?

— Ce imensă tîmpenie!

— Nu cred că o să mă privească cu ochi buni.

— Bineînțeles că o să te privească cu ochi buni.

— Lady Constance nu o face.

Ronnie emise un țipăt avîntat.

— Mătușa Constance! Încercam să-mi amintesc despre cine vorbeam cînd s-a copt buboiul de Pilbeam. Ascultă. Dacă mătușa Constance încearcă să facă pe aristocrata cu tine în lipsa mea, dă-i un pumn în nas. Nu tolera nici o clipă chestii de genul buze-țuguiate-și-lorniete.

— Și ce să fac dacă mama ta se întinde după lornieta ei?

— N-o să pățești așa ceva de la mama.

— Nu are lornietă?

— Mama e în regulă.

— Nu e ca lady Constance?

— Seamănă puțin, dacă te uiți bine. Dar e diferită, zău. Mătușa Constance e leit Regina Elisabeta. Mama are o fire veselă.

— Tot o să încerce să te convingă să te răzgîndești.

— Ba nu.

— Ba da. „Ronald, scumpul meu, zău așa! Ce pasiune absurdă. Extraordinar!“ O simt pînă-n măduva oaselor.

— Mama n-ar putea vorbi așa nici dacă o plătești. Îți spun încă o dată că e o tipă pe cinste.

— N-o să mă placă.

— Bineînțeles că o să te placă. Nu fi... cum dracu' se spune?

Sue își mușcă buza cu dinții ei mici și foarte albi. Ochii săi albaștri se umbriră.

— Mi-aș fi dorit să nu pleci, Ronnie.

— Numai seara asta.

— Chiar trebuie neapărat să pleci?

— Mă tem că da. Nu pot să-l las baltă pe sărmanul George. Se bizuie pe mine. Unde mai pui că vreau să văd ce face în preajma altarului. Să culeg niscaiva sugestii de tehnică, folositoare când tu și cu mine...

— Dacă o să mai reușim.

— Nu vorbi așa, o rugă Ronnie.

— Îmi pare rău. Dar tare aș fi vrut să nu fii nevoit să pleci. Sînt speriată. Castelul ăsta. E atît de vechi și de mare. Mă face să mă simt ca un cățeluș care a intrat într-o catedrală.

Ronnie se răsuci și aruncă o privire apreciativă căminului copilăriei sale.

— Presupun că e o șandrama de dimensiuni apreciabile, admise el, plimbîndu-și privirea pînă la creneluri și înapoi. Nu cred că m-am gîndit vreodată prea mult la asta, dar acum, că ai adus vorba, am văzut și case mai mici. Însă aici nu există nimic care să te sperie.

— Ba da, dacă te-ai născut și ai crescut într-o casă din suburbii. Am senzația că, dintr-un moment într-altul, toate fantomele strămoșilor tăi or să apară pe neașteptate, or să mă arate cu degetul și or să urle : „Ce cauți *tu* aici, ticăloasă mică?”

— Ar fi mai bine să nu-i prind asupra faptei, spuse Ronnie pătimaș. Nu mai fi așa de... cum naiba se zice? Știu că începe cu „m“. Nu trebuie să crezi asta. Ești ca o gură de aer proaspăt pe aici. Unchiul Clarence te place. Unchiul Gally te place. Toată lumea te place, mai puțin mătușa Constance. Iar nouă mult ne pasă ce crede mătușa Constance, nu?

— Tot îmi fac griji în ceea ce-o privește pe mama ta.

— Iar eu îți repet...

— Știu. Dar am o presimțire ciudată, așa cum ți se întâmplă uneori când crezi că e pe cale să se petreacă ceva. Un necaz, un necaz. O doamnă oacheșă care vine peste apă.

— Mama e blondă.

— Asta nu rezolvă nimic. Am o presimțire.

— Păi, nu înțeleg de ce. Toate au mers ca pe roate pînă acum.

— Tocmai la asta mă refeream. Am fost atît de înspăimîntător de fericită și simt că toate lucrurile hidoase care îți strică fericirea pîndesc de după colț. Așteaptă. Nu pot face nimic pînă nu ajunge Martin aici.

— Cum?

— Mă gîndeam la o chestie pe care una dintre fete obișnuia să o pună la gramofon în vestiar la ultimul spectacol al meu. Era despre un negru care intră într-o casă bîntuită de stafii, unde duhuri rele de pisici își fac apariția unul după altul, fiecare mai mare și mai oribil decît cel de dinainte și, de cîte ori se ivește cîte unul, le spune celorlalți: „Să ne ocupăm acum de el?“ însă ceilalți clatină din cap și zic: „Nu încă. Nu

putem face nimic pînă nu ajunge și Martin aici“. Ei bine, nu mă pot împiedica să cred că Martin o să ajungă în curînd aici.

Ronnie găsisese cuvîntul pe care îl căuta.

— Morbid. Știam eu că începe cu „m“. Nu mai fi atît de morbidă, la dracu'!

Sue se scutură puțin, asemenea unui cîine care iese dintr-un iaz. Își puse mîna într-a lui Ronnie și i-o strînse puțin.

— Presupun că e morbid.

— Bineînțeles că e.

— Toate ar putea ieși bine.

— Toate or să fie în regulă. Mama o să te placă la nebunie. N-o să aibă ce face. Din cauza întregii...

Aflat la un pas de a deveni liric, Ronnie se întrerupse subit. Mașina de la Castel tocmai dăduse colțul dinspre grajduri cu Voules, șoferul, la volan.

— Nu știam că e atît de tîrziu, spuse cu năduf Ronnie.

Mașina se opri lîngă ei, iar Ronald îl privi oarecum nemulțumit pe Voules. Nu că i-ar fi displăcut șoferul, pe care îl cunoștea din copilărie și cu care jucase de multe ori cricket. Doar că există momente cînd un flăcău vrea să nu fie deranjat de nimeni și unul dintre acelea este și cînd tocmai e pe cale să-și ia rămas bun de la logodnica lui.

Cu toate acestea, Ronald Fish era construit dintr-o stofă bună. Ignorînd privirea șoferului, care trăda o dispoziție zburdalnică, el își îmbrățișă iubita și, cu chipul deja roșu ca o cireașă drăgălașă, o sărută cu pasiunea zdravănă a unui Fish. După care se urcă în mașină, se aplecă pe

fereastră, își flutură mîna, continuă să-și fluture mîna și își tot flutură mîna pînă cînd Sue pieri din cîmpul lui vizual. Apoi, așezîndu-se, privi direct în față, trăgînd aer pe nas nițel gîfîit.

Sue, după ce mai zăbovi pînă cînd mașina coti pe alee și dispăru în spatele unui pîlc de rododendroni, se întoarse îngîndurată pe terasă.

Soarele de august scăpăra acum în toată maiestatea sa impertinentă. Insectele țîrîiau picotînd în iarbă, iar zumzetul albinelor din straturile de levănțică se reunea cu soarele și țîrîitul, îndemnînd la trîndăveală. Puțin melancolică, Sue privi peste tufișuri către pajiștea umbrită de cedri, unde onorabilul Galahad Threepwood, sorbind meditativ dintr-un whisky cu sifon, stătea tolănit într-un șezlong, la răcoare și în largul lui. Alături mai era un scaun și știa că îl pusese acolo pentru ea.

Însă datoria-i sfîntă, nu contează cît de cald este la soare și cît de toropitor zumzetul insectelor. Ronnie o rugase să se ducă și să vorbească despre porci cu lordul Emsworth și sarcina trebuia îndeplinită.

Coborî treptele largi de piatră și, cotînd-o spre vest, se îndreptă spre acea parte a proprietății rezervată cu sfințenie nobilei purcele de Berkshire, Împărăteasa din Blandings.

Budoarul Împărătesei se afla pe o mică pășune, stropită cu margarete și piciorul-cocoșului, înconjurată pe două laturi de semicercul argintiu al pîrîului care se vărsa în lac. Lordul Emsworth, așa cum avea obiceiul, tîndălea pe acolo de la micul dejun, iar acum, la douăsprezece și jumătate,

încă se mai găsea în compania porcarului său, Pirbright, încolăcit ca o liană în jurul balustradei de la cocină, cu ochii săi blînzi scăpărători, luminați de o devoțiune evlavioasă.

Din cînd în cînd, adulmeca cu voluptate. În multe părți ale acestei moșii frumoase aerul era parfumat de nenumăratele miresme ale miezului verii, dar nu și unde adulmeca lordul Emsworth. Pe o rază generoasă în jurul domiciliului Împărătesei, celelalte mirosuri nu făceau față. Superbul animal răspîndea o aromă caracteristică și izbitoare deopotrivă. Și atrăgătoare dacă te dădeai în vînt după așa ceva, precum lordul Emsworth.

Între Împărăteasa din Blandings și cele două ființe umane care se îngrijeau de confortul ei exista un contrast fizic puternic. Lordul Emsworth era înalt, sfrijit și uscățiv, Pirbright, înalt, sfrijit și mai uscățiv. Pe de altă parte, într-o lumină obscură, Împărăteasa ar fi putut fi confundată cu un balon captiv, umflat pînă la refuz și aflat în pragul călătoriei de probă. Pasiunea modernă pentru slăbit nu-și găsi o adeptă în ea. Îi plăceau mesele îmbelșugate și regulate, nu exersase pentru a slăbi niciodată în viață. Urmărind-o acum în vreme ce înfuleca cu poftă un soi de terci din tărîțe, ghindă, cartofi, semințe de in și lături, al nouălea conte de Emsworth simțea cum îi tresaltă inima cam la fel ca a poetului Wordsworth cînd contempla un curcubeu pe cer.

— Ce privești, Pirbright! zise el solemn.

— Țu, Înălțimea voastră.

— E imposibil să nu cîștige. Nu se poate să nu reușească.

— Dȕu, domnule conte.

— Numai dacă... Nu trebuie să-i mai lăsăm să o fure, Pirbright.

— Nȕu, domnule conte.

Lordul Emsworth își aranjă pince-nez-ul îngîndurat. Sclipirea de extaz porcin îi dispăruse din privire. Un nor de îngrijorare îi umbrea chipul. Se gîndea la baronetul cel rău, sir Gregory Parsloe.

Furtul Împărătesei și faptul că ulterior fusese descoperită în rulota ex-secretarului său Baxter îl buimăciseră complet la început pe lordul Emsworth. De ce Baxter, deși era un excentric recunoscut, se învîrtea prin Shropshire șterpelind porci i se părea un mister cu neputință de dezlegat.

Dar reflectînd calm, găsise răspunsul la ghici-toare. Evident că individul era trepădușul plătit al lui sir Gregory și operase întru totul conform ordinelor mahărului. Iar acum îl frămînta convingerea că pericolul încă nu trecuse. Chiar dacă o dată i se dejucaseră planurile, credea el, acum se pregătea să mai dea o lovitură. Mai erau două săptămîni pînă la Expoziția Agricolă, rămînea așadar o grămadă de timp pentru ca o minte ingenioasă să clocească un alt complot odios. Pe scurt, în orice moment, mizerabilul s-ar fi putut furișa cu masca pe față și o seringă cu otravă în mîină, ahtiat să-i dopeze favorita.

Ochii îi hoinăreau de-a lungul pășunii. Era un loc retras, departe de orice așezare ome-nească. Aici s-ar fi putut foarte bine ca un porc luat cu asalt de baroneți să țipe după ajutor fără să fie auzit.

— Crezi că e în siguranță în cocina asta, Pirbright? întrebă el neliniștit. Mă gîndesc că ar trebui să o mutăm în cea nouă, lîngă grădina de legume. E lîngă casa ta.

Ce răspuns i-ar fi dat la această sugestie vicepreședintele însărcinat cu porcii — dacă ar fi fost un „Țu“, „Dțu“ sau „Nțu“ — nu se va afla niciodată. Pentru că în acel moment își făcu apariția o siluetă la vederea căreia își atinse cîrlionțul de pe frunte și se retrase respectuos în fundal.

Lordul Emsworth, al cărui pince-nez îi căzuse de pe nas, îl puse iar la loc și o cercetă blajin cu privirea, aidoma unei oi care se uită peste gard.

— Ah, Connie, draga mea.

Existaseră ocazii cînd brusca sosire a surorii sale, lady Constance Keeble, în clipele cînd își apleca trupul deșirat peste balustrada sanctuarului Împărătesei, l-ar fi tulburat și l-ar fi agasat. Avea talentul de a apărea din senin pentru a-i reproșa că își risipește timpul cu porci în loc să se ocupe de corespondența legată de afacerile moșiei. Numai că de două zile încoace, de la plecarea celui tinerel Carmody, nu mai avea secretar și nu te poți aștepta de la cineva să se ocupe de corespondență fără un secretar. Așadar conștiința lui era fără de pată și vorbe fără nici o urmă din acea apărare agasată, ca a unei jivine încolțite, de care dădea uneori dovadă în asemenea împrejurări.

— Ah, Connie, draga mea, ai venit exact la timp ca să-mi dai un sfat. Îi spuneam lui Pirbright...

Lady Constance nu așteptă să sfîrșească propoziția. În relațiile ei cu capul familiei avea

mereu tendința să insuflă manierelor sale un crîmpei din cele ale unei infirmiere cam arțăgoase care discută cu un copil cam bătut în cap.

— Nu contează ce-i spuneai lui Pirbright. Știi cît e ceasul?

Lordul Emsworth nu știa. Niciodată nu știa. În afară de o vagă idee că, dacă se face prea întuneric pentru a o vedea pe Împărăteasă de la un metru și jumătate distanță, se apropie cina, nu prea ținea seama de cît e ceasul.

— E aproape unu și ne vin oaspeți la prînz la unu și jumătate.

Lordul Emsworth absorbi informația.

— Prînzul? O, ah, da. Da, bineînțeles. Prînzul, precis. Da, prînzul. Crezi că ar trebui să mă duc înăuntru și să mă spăl pe mîini?

— Și pe față. E mînjită cu noroi. Și schimbă-ți hainele astea. Și pantofii. Și pune-ți un guler curat. Zău așa, Clarence, îmi dai tot atîta bătaie de cap ca un bebeluș. Nu-mi pot imagina de ce vrei să-ți pierzi vremea holbîndu-te la porci răpănoși.

Lordul Emsworth o însoți de-a lungul pășunii, dar fața sa — nu era aproape deloc mînjită cu noroi, zău, numai cîteva picături — căpătase o expresie bosumflată și rebelă. Nu era pentru prima oară cînd sora sa se referise în această manieră jignitoare la cea pe care el o considera ca fiind suprema mîndrie a sexului și speciei ei. Porci răpănoși, zău așa! Medită prost dispus la curioasa incapacitate a celor mai apropiați de a aprecia importanța Împărătesei în orînduirea lucrurilor din natură. Nici măcar unul dintre ei nu părea să aibă sagacitatea de a-i recunoaște adevărata valoare.

Ei bine, poate exista cineva. Fetița aia zi-i-pe-nume, care urma să se mărite cu nepotul lui, Ronald, manifestase dintotdeauna un interes binevoitor pentru medaliata cu argint.

— Ce fată simpatică, zise el, urmîndu-și firul gîndurilor și încheind cu această concluzie.

— Despre ce vorbești, Clarence? întrebă pe un ton scîrbit lady Constance. Cine e o fată simpatică?

— Fetița aia a lui Ronald. I-am uitat numele. Smith, nu?

— Brown, spuse sec lady Constance.

— Așa, Brown. Ce fată simpatică.

— Asta-i părerea ta, spuse lady Constance. Pentru cîteva clipe, pășiră în tăcere.

— Dacă tot am ajuns la subiectul domnișoarei Brown, zise lady Constance, pronunțînd numele la fel ca întotdeauna, un pic printre dinți și cu o expresie țeapănă în privire, am uitat să-ți spun că am primit azi-dimineață o scrisoare de la Julia.

— Ei *na*? zise lordul Emsworth, acordînd subiectului în jur de două șeptimi și jumătate din atenția sa. Strașnic, strașnic. Cine, întrebă el politicos, e Julia?

Lady Constance se găsea în imediata vecinătate a scăfîrliei lui și ar fi putut să-l altoiască cu destulă ușurință, însă se abținu. *Noblesse oblige*.

— *Julia*! spuse ea din ce în ce mai pițigăiat. Există o singură Julia în familia noastră.

— Aa, vrei să zici Julia? spuse lordul Emsworth edificat. Și ce mai povestește Julia?

E la Biarritz, nu-i așa? zise el, făcînd un uriaș efort mental. Presupun că se distrează bine, nu?

— E la Londra.

— Zău?

— Și vine aici mîine cu trenul de două patruzeci și cinci.

Detașarea vagă a lordului Emsworth se evaporă. Sora lui, Julia, nu era o femeie ale cărei vizite să le aștepte cu o veselie entuziastă.

— De ce? întrebă el cu o nuanță pronunțată de jale în voce.

— E singurul tren de după-amiază și sosește aici la timp pentru cină.

— Vreau să zic de ce vine?

Ar fi prea mult să spunem că lady Constance a sforăit. Femeile cu o educație ca a ei nu sforăie. Dar fără îndoială că a pufnit pe nas.

— Păi, zău așa! zise ea. Ți se pare atît de ciudat ca o mamă al cărei unic fiu tocmai și-a anunțat intenția de a se căsători cu o balerină să vrea s-o cunoască?

Lordul Emsworth îi cîntări spusele.

— Nu e balerină. Am înțeles că e dansatoare.

— E același lucru.

— Nu prea cred, spuse lordul Emsworth cu un aer de îndoială. Trebuie să-l întreb pe Galahad.

Îl podidi o idee subită.

— Nu-ți place fata asta Smith?

— Brown.

— Nu-ți place fata asta Brown?

— Nu.

— Nu vrei să se mărite cu Ronald?

— Aș fi crezut că mi-am exprimat destul de clar opinia despre acest subiect. Mi se pare deplorabilă toată povestea. Nu sînt o snoabă...

— Ba da, spuse lordul Emsworth, subliniind cu agerime hiba din raționamentul ei.

Lady Constance își înălță cu ostilitate bărbia.

— Ei bine, dacă e snobism să preferi ca nepotul tău să se însoare cu cineva din aceeași clasă...

— Galahad s-ar fi căsătorit cu mama ei acum treizeci de ani dacă nu ar fi fost expediat cu vaporul în Africa de Sud.

— Galahad era — și mai e — capabil de orice.

— Îmi aduc aminte de mama ei, zise meditativ lordul Emsworth. Galahad m-a dus odată la Tivoli, pe vremea când cânta acolo. Dolly Henderson. Ceva mititel în costum roz de balet, cu cel mai dulce zîmbet pe care l-am văzut vreodată. Te făcea să te gîndești la o dimineață de primăvară. Îmi amintesc că galeria s-a alăturat trupei. Doamne apără-mă, cum era? Bum, bum, burum, bum... Sau cumva tam taram tra la la?

— Nu contează cum era, zise lady Constance. Un individ care își scrie memoriile, se gîndi ea, era de ajuns într-o familie. Nu discutăm acum despre mama fetei. Singurul lucru pe care pot să-l spun despre mama domnișoarei Brown este că-mi doresc să nu fi avut niciodată o fiică.

— Ei bine, mie îmi place, spuse îndărătnic lordul Emsworth. E o micuță foarte dulce, drăguță și politicoasă, cu opinii foarte sănătoase despre porci. Chiar ieri îi spuneam asta tînărului Pilbeam.

— Pilbeam! răcni lady Constance.

Vorbise cu înfocare fiindcă numele îi amintise de un alt motiv de suferință. De zile întregi avusese de gînd să-i dea de capăt misterului Pilbeam. I se părea că există ceva dubios în

prezența tînărului la Castel. Nu-și amintea cînd sosise. Era ca și cum s-ar fi materializat din senin. Și fiind o gazdă convențională, dezgustată ca orice gazdă convențională de dezordine, se împotrivea cînd descoperea că vizitatori cu muștați oribile, cu siguranță nepoftiți de ea, au început subit să-i invadeze căminul precum o scurgere de gaze.

— Cine e omulețul ăla urîcios?

— E un detectiv.

— Un *ce*?

— Un detectiv particular. Investighează în particular. Exista o nuanță de mîndrie tăcută în vocea lordului Emsworth. La cei șaiszeci de ani ai săi, se afla pentru prima oară în ipostaza romantică de a angaja detectivi particulari. Conduce agenția aia de detectivi particulari. Argus. Asta e. Agenția de Detectivi Particulari Argus.

Lady Constance respiră tulburată.

— Balerine... Detectivi... Mă întreb de ce nu inviți aici și vreo cîțiva popicari.

Lordul Emsworth îi spuse că nu cunoaște nici un popicar.

— Dar îmi dai voie să te întreb ce caută un detectiv particular la Castelul Blandings?

— L-am adus ca să investigheze misterul dispariției Împărătesei.

— Păi, porcul tău cretin s-a întors în cocină de cîteva zile. Ce motiv ar mai putea fi să rămînă aici?

— Aa, asta a fost ideea lui Galahad. Galahad m-a sfătuit să rămînă pînă după Expoziția Agricolă. S-a gîndit că ar fi bine să avem pe cineva la îndemînă în caz că Parsloe mai încearcă vreo șmecherie.

— Clarence !

— Iar eu am considerat, continuă lordul Emsworth cu hotărîre, că are dreptate. Știu că Baxter mi-a furat de fapt porcul și ai să zici că, fără doar și poate, Baxter e faimos pentru scrînteala lui. Dar Galahad crede — și eu la fel — că nu numai scrînteala l-a îmboldit s-o fure pe Împărăteasă. Amîndoi credem că Parsloe a fost în spatele afacerii. Iar Galahad susține — și eu sînt de acord cu el — că e numai o chestiune de timp pînă cînd mai încearcă o dată. Așa că, cu cît sînt mai mulți paznici prin jur, cu atît mai bine. Mai ales dacă au minți antrenate și sînt obișnuiți să se învîrtă printre răufăcători, ca Pilbeam.

— Clarence, ești nebun !

— Nu, nu sînt nebun, ripostă înfierbîntat lordul Emsworth. Îl cunosc eu pe Parsloe. Și Galahad îl cunoaște pe Parsloe. Ar trebui să citești vreo cîteva povestiri despre el din cartea lui Galahad — povestiri foarte bine documentate, după cum m-a asigurat, care arată ce fel de om era cînd Galahad obișnuia să cutreiere Londra în tovărășia lui pe vremea cînd erau tineri. Știi că în anul 1894 Parsloe l-a îndopat pe cîinele lui Galahad, Towser, cu friptură și ceapă, chiar înainte de marea vînătoare de șobolani, astfel încît propriu-i terrier, Banjo, să cîștige ? Un individ care nu se dă în lături de la nimic pentru a-și atinge țelul. Și azi e la fel. Nu s-a schimbat nici un pic. Uită-te la modul în care mi l-a suflat pe Wellbeloved, porcarul de dinaintea lui Pirbright. Un individ capabil de asta e capabil de orice.

Lady Constance, iritată, zgîrmă iarba cu piciorul. Ar fi preferat să-i tragă un șut fratelui ei, dar uneori trebuie să ții seama și de educație.

— Debitezi niște imbecilități absolute despre sir Gregory, zbieră ea. Ar trebui să-ți fie rușine. Și lui Galahad, dacă ar fi în stare să-i fie rușine pentru ceva. Vă purtați ca doi copii săraci cu duhul. Detest cearta asta timpită. Există un singur lucru oribil la țară și anume să fii la cuțite cu vecinii.

— Nu-mi pasă cît de la cuțite sînt cu Parsloe.

— Ei bine, mie îmi pasă. Și de aceea am fost atît de încîntată să-l ajut cînd a sunat în legătură cu nepotul lui.

— Ha?

— Am fost fericită că am șansa să-i dovedesc că există măcar o persoană întreagă la minte în Castelul Blandings.

— Nepot? Ce nepot?

— Tînărul Montague Bodkin. Ar trebui să ți-l amintești. Venea destul de des pe aici cînd era mic.

— Bodkin? Bodkin? Bodkin?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Clarence, nu mai repeta atîta „Bodkin“ de parcă ai fi un papagal. Chiar dacă l-ai uitat, așa cum uiți tot ce s-a întîmplat cu mai mult de zece minute în urmă, nu contează cîtuși de puțin. Chestia e că sir Gregory m-a rugat personal să-i fac o favoare și să-l angajez ca secretar al tău...

Lordul Emsworth era un om blajin, dar putea fi zguduit.

— Ei, drăcia dracului! Păi, fir-aș al naibii! Individul îmi suflă porcarul și pune la cale furtul purceleii, da' știu că are tupeu!

— și i-am spus că aș fi încîntată.

— Ce?

— I-am spus că aş fi încântată.

— Vrei să zici că ai acceptat?

— Sigur. Totul e aranjat.

— Adică îi dai drumul unui nepot de-al lui Parsloe să umble în voie prin Castelul Blandings cu două săptămîni înainte de Expoziția Agricolă?

— Sosește mîine cu trenul de două patruzeci și cinci, spuse lady Constance.

Și pentru că îi aruncase bomba și o văzuse explodînd, iar acum ajunsese la ușa din față și nu dorea să-și piardă vremea ascultînd proteste inutile, ea intră repede și maiestuos în casă și-l lăasă pe lordul Emsworth încremenit.

El rămase încremenit pentru aproximativ un minut. Apoi nevoia imperioasă de a-i împărtăși oribila veste unei minți mai calme și mai înțelepte decît a lui îl trezi la viață și la mișcare cu o tresărire. Cu chipul răvășit și picioarele dîrdîind sub el, se năpusti spre pajiștea unde fratele său, Galahad, ținînd un whisky cu sifon în mîină, stătea tolănit în șezlong.

Răcorit de umbra cedrului și înviorat de conținutul paharului chihlimbării în care gheața tăcănea atît de melodios cînd îl ridica la gură, onorabilul Galahad, în clipa sosirii lordului Emsworth, atinsese un calm demn de Nirvana. Furtunile n-aveau decît să se dezlănțuie în altă parte pe întinsul Castelului Blandings, dar aici pe pajiște domnea pacea – pacea desăvîrșită și imperturbabilă care pare să-i viziteze numai pe cei care n-au făcut absolut nimic ca s-o merite.

Onorabilul Galahad Threepwood, în cel de-al cincizeci și șaptelea an al vieții sale, era un domn mic de statură și spilcuit, al cărui creștet cărunt, dar dotat din belșug cu păr, purta lejer greutatea unei vieți irosite cu perseverență. Costumul lui de flanel se aranja țăntoș pe trupul vînos, un monoclu cu ramă neagră îi lucea țăntoș pe nas. Totul era țăntoș în acest muschetar al anilor '90. Tuturor celor care îl cunoșteau li se părea un mister perpetuu că cineva care a petrecut atît de strașnic toată viața la apusul ei să fie atît de robust. Contemporani trași la față, care pe timpuri chefuiseră în nopțile Londrei împreună cu el și acum erau condamnați la o existență pe bază de pîine prăjită, apă minerală și stațiuni germane de tratament, aveau opinii foarte ferme

despre această chestiune. Un om cu antecedentele sale, credeau ei, ar trebui de fapt și de drept să-și încheie cariera stînd într-un șezlong, nicidecum să zburde de colo-colo, luînd ca altădată peste picior ospătari-șefi și cerînd lista de vinuri fără nici o tresărire.

Un bărbat mic și zurbagiu. Unul din Vechea Gardă care moare, dar nu se predă. Așa cum ședea sub cedru, arăta de parcă s-ar fi pregătit să se ducă la vreun salon de dans, pe vremea cînd saloanele de dans erau chiar saloane de dans, de unde în orele tăcute ale zorilor ar fi fost nevoie de cel puțin trei chelneri, doi comisionari și un polițist pentru a-l da afară.

Într-o lume plină de lucruri frumoase, în care credea că ar trebui să fim cu toții în culmea fericirii, spectacolul oferit de fratele său înrîncenat îl zgudui pe onorabilul Galahad.

— Doamne sfinte, Clarence ! Arăți ca o tenie îndoliată. Ce s-a întîmplat ?

Lordul Emsworth se fițîi spasmodic pentru o clipă, fără grai. Apoi își regăsi vocea.

— Galahad, s-a petrecut tot ce poate fi mai rău !

— Hă ?

— Parsloe a trecut la atac !

— La atac ? Vrei să zici că ți-a ars una ?

— Nu, nu, nu. Vreau să zic că s-a întîmplat exact ce m-ai avertizat tu. A fost mai deștept decît noi. A îmbrobodit-o pe Connie și a convins-o să-i angajeze nepotul pe post de secretar al meu.

Onorabilul Galahad își scoase monoclul și începu să-l lustruiască gînditor. Acum înțelegea îngrijorarea interlocutorului său.

— Adineauri mi-a spus. Înțelegeți ce înseamnă asta? E hotărît să-i facă rău Împărătesei și acum a izbutit să strecoare un complice chiar în sânul căminului. Mi se pare clar, spuse lordul Emsworth, cu glasul urcându-i într-un registru mai înalt. A dat-o în bară cu Baxter și acum încearcă din nou cu tânărul Bodkin.

— Bodkin? Tânărul Monty Bodkin?

— Da. Ce ne facem, Galahad? zise lordul Emsworth.

Îl apucase tremuriciul. L-ar fi îndurerat pe neprihănitul Monty dacă ar fi aflat că viitorul său șef și-l imagina în această clipă ca pe un soi de gangster trădător, cu ochi alunecoși și mers furișat, pasibil ca la prima ocazie să se fofileze în cocinile porcilor inocenți și să planteze bombe de ananas în terciuri.

Onorabilul Galahad își așează din nou monoculul pe nas.

— Monty Bodkin? spuse el, înviorându-se cu o sorbitură din pahar. Mi-l amintesc perfect. Un băiat bun. Nu-i deloc genul de ins care ar șterpeți porci. Stai puțin, Clarence. Mai trebuie să cuget nițel.

Pentru o vreme, rămase adâncit în gânduri.

— Nu, spuse el, poți să-l excluzi cu totul pe tânărul Bodkin din rîndul forțelor ostile.

— Ce?

— Scoate-ți-l din minte, insistă onorabilul Galahad. Parsloe nu plănuiește să se folosească de el ca să ne dea lovitura.

— Dar, Galahad...

— Nu. Crede-mă. Nu-ți dai seama și singur că e prea bătător la ochi, prea pe șleau, nicidecum

în stilul tînărului Parsloe? Gîndește-te logic. Sigur știe că o să-i suspectăm nepotul. Și atunci de ce merită să-l infiltreze la fața locului? Să-ți spun, Clarence?

— Da, spuse cu glasul stins lordul Clarence, căscînd gura ca un pește.

Întrucît capul familiei stătea în picioare, iar el pe scaun, onorabilului Galahad îi era imposibil să-l bată semnificativ ușurel pe umăr. Îl împunse semnificativ în picior.

— Pentru că, zise el, *își dorește* să-l suspectăm.

— Își dorește să-l suspectăm?

— Își dorește asta, zise onorabilul Galahad. Speră ca, trimițîndu-l pe Bodkin aici, să ne determine să-l urmărim, să-i pîndim fiecare mișcare, să nu ne dezlipim ochii de el, astfel încît, cînd adevăratul complice va acționa, noi să ne uităm într-o direcție greșită.

— Doamne păzește! exclamă lordul Emsworth îngrozit.

— Ah, nu-i nimic, spuse pe un ton consolator onorabilul Galahad. E un plan viclean, dar sîntem prea deștepți ca să-i picăm în plasă. L-am dat în vileag și sîntem puși în gardă. Îl mai împunse o dată semnificativ în picior pe lordul Emsworth. Să-ți spun ce o să se întîmple, Clarence?

— Da, zise lordul Emsworth.

— Pot să citesc din mintea lui Parsloe ca dintr-o carte. La o zi sau două după sosirea lui Monty, un străin misterios o să dea tîrcoale pe lîngă cocina Împărătesei. O să fie acolo pentru că Parsloe, fiind cu desăvîrșire încredințat că

stăm cu privirea ațintită asupra tânărului Monty, o să-și închipuie că terenul e liber.

— Doamne păzește !

— Și aparent terenul va fi liber. Trebuie să avem grijă de asta. De acum înainte, Clarence, nu trebuie să-ți pierzi vremea cu Împărăteasa atît de fățiș. Trebuie să te ascunzi în fundal. Și trebuie să-l instruiești și pe Pirbright să se ascundă în fundal. E musai să-l convingem pe individ că am slăbit paza. În felul ăsta o să-l prindem cu mîta-n sac.

În ochii lordului Emsworth, așa cum se uita acum la fratele lui, exista sclipirea adoratoare a discipolului aflat la picioarele maestrului său. Știuse dintotdeauna, își zise el, că era neîntrecut la sfaturi practice în chestiuni care privesc latura nevăzută a vieții. Presupunea că fusese rezultatul mediului în care își petrecuse anii tinereții. Calitatea de membru în vechiul Pelican Club poate că nu saltă pe nimeni în societate, însă nu sînt dubii în privința însușirilor ei educative. Deși îți slăbesc simțul moral, fără îndoială că îți ascut mintea.

— Mi-ai luat o mare piatră de pe inimă, Galahad, spuse el. Sînt sigur că ai perfectă dreptate. Singura greșeală pe care cred că o faci este că ai senzația că tânărul Bodkin e inofensiv. Am convingerea că va fi nevoie să-l pîndim.

— Mă rog, pîndește-l atunci, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Da, spuse lordul Emsworth cu îndîrjire. Și între timp o să-i dau instrucțiuni lui Pirbright.

— Spune-i să se țină în umbră.

— Exact.

— Ar fi mai bine să se deghizeze puțin într-un copac sau într-o găleată cu coji de cartofi.

Lordul Emsworth căzu pe gânduri.

— Nu cred că Pirbright s-ar putea deghiza într-un copac.

— Aiurea. Atunci pentru ce îl plătești?

Lordul Emsworth continuă cu un aer de îndoială. Numai Dumnezeu, părea să creadă el, este în stare să facă un copac.

— Păi, în orice caz, spune-i să se țină în umbră.

— O, precis o să se țină în umbră.

— De acum încolo... începu onorabilul Galahad și se întrerupse pentru a-și flutura mâna către ceva din spatele interlocutorului său. Acesta se răsuci.

— Aa, fetița aia simpatică, Smith, zise el.

Sue își făcuse apariția la marginea pajiștii. Lordul Emsworth zîmbi vag înspre ea.

— Apropo, Galahad, spuse el, dansatoare e același lucru cu balerină?

— Deloc. Sînt complet diferite.

— Așa mă gîndeam și eu, zise lordul Emsworth. Connie e o proastă.

Se îndepărtă alene, iar Sue traversă gazonul spre locul unde stătea onorabilul Galahad.

Autorul Amintirilor o studie cu duioșie prin monoclu. Uimitor, reflectă el, cît de mult seamănă cu mama ei. Pe zi ce trece i se părea și mai mult că seamănă. Mersul lui Dolly și exact acel mod de a-și înclina bărbia și a-ți zîmbi pe care și Dolly îl avusese. Pentru o clipă, anii îl părăsiră pe onorabilul Galahad Threepwood și ceva de pe alt tărîm porni să șușotească prin grădină.

Sue rămase pe loc, privind în jos către el. Cu un gest matern, își puse un deget pe creștetul său și începu să răsucescă pe el o șuviță căruntă.

— Ei bine, tinere Gally.

— Ei bine, tânără Sue.

— Pari foarte destins.

— Sînt destins.

— N-o să mai fii multă vreme. Gongul o să sune pentru prînz în cîteva minute.

Onorabilul Galahad suspină. Mereu mai apărea cîte ceva, cugetă el.

— Afurisite-s mesele astea ! Hai să nu mergem.

— Eu chiar mă duc. Scumpul meu, mor de foame.

— Doar în imaginația ta.

— Vrei să spui că ție nu ți-e foame, Gally ?

— Bineînțeles că nu. Nici o persoană sănătoasă n-are nevoie de hrană. Dacă oamenii s-ar mărgini numai la băutură, medicii ar da faliment. Pot să-ți dau și un exemplu edificator. Bătrînul Freddie Cană, în anul '98.

— Bătrînul Freddie Cană, în anul '98 ai spus, domnule Oase ?

— Bătrînul Freddie Cană, în anul '98, repetă cu hotărîre onorabilul Galahad. Trăia hrănindu-se aproape numai cu scotch, iar în anul '98 obiceiul ăsta sănătos l-a salvat de la o criză teribil de dezagreabilă de intoxicație cu arici.

— Ce intoxicație ?

— Intoxicație cu arici. S-a întîmplat în sudul Franței. Freddie se dusesse să stea cu frate-său, Eustace, în vila lui din Grasse. Practic un

abstinent, fratele ăsta și, prin urmare, dependent fanatic de mîncare.

— Totuși nu înțeleg de ce a vrut să mănînce arici.

— N-a vrut să mănînce arici. Nimic nu era mai departe de intenția lui. Dar în cea de-a doua zi a vizitei bătrînului Freddie, i-a dat bucătarului său douăzeci de franci să se ducă la piață și să cumpere un pui pentru cină, iar bucătarului, hoinărind pe drum, i s-a întîmplat să vadă pe șosea un arici mort. De fapt, zăcea acolo de cîteva zile, numai că doar atunci îl remarcase. Așa că, gîndindu-se că astfel o să-și vîre în pungă douăzeci de franci...

— Mi-aș dori să nu-mi mai povestești istorioare din astea înainte de prînz.

— Dacă ți se taie pofta de mîncare, cu atît mai bine. Îți dă bujori în obrăjori. Păi, cum spuneam, bucătarul, un tip chibzuit din fire, care știa că ar putea găti un fel rafinat de mîncare pentru cină și din bătrîna lui bunică dacă i s-ar îngădui să înece totul în niscaiva sosuri, și-a îmbogățit economiile cu douăzeci de franci și a doua zi le-a servit ariciul lui Freddie și lui Eustace *en casserole*. Să vezi ce a urmat. La două treizeci fix, Eustace, abstinentul, s-a colorat în verde-gălbui, a început să geamă ca un suflet pierdut și a continuat să facă la fel tot restul săptămînii, după care a fost declarat în afara oricărui pericol. Pe de altă parte, lui Freddie, cum avea întreg organismul sănătos murat în alcool, i-a priit de minune mîncarea și a terminat-o a doua zi, halind-o rece.

— Cred că e cea mai scîrboasă poveste pe care am auzit-o pînă acum.

— Cea mai moralizatoare poveste pe care ai auzit-o pînă acum. Dacă ar fi după mine, aş grava-o cu litere de aur deasupra uşilor tuturor şcolilor şi facultăţilor din regat, ca un avertisment adresat tinerilor. Ei bine, ce-ai făcut toată dimineaţa, draga mea? Mă aşteptam să vii mai devreme.

— Am discutat cu scumpul meu Ronnie cea mai mare parte a timpului. S-a dus acum aproape jumătate de oră să ia trenul.

— A, da, se duce la nunta tînărului George Fish, nu-i aşa? Ți-aş spune o istorioară bună despre tatăl lui George Fish, episcopul.

— Dacă e la fel ca cea despre bătrînul Freddie Cană, atunci nu vreau s-o aud. Ei bine, după aceea am plecat în căutarea lordului Emsworth, pentru că i-am promis lui Ronnie că o să vorbesc cu el despre porci. Dar l-am văzut cu lady Constance, aşa că m-am ținut la distanță. Şi apoi am venit la tine şi te-am găsit discutînd cu el. Mi s-a părut că purtaţi o conversaţie foarte înfocată despre ceva.

Onorabilul Galahad chicoti.

— Lui Clarence îi țițîie inima-n el, sărmanul. Din cauza purceleii ăleia a lui. Crede că Parsloe încearcă să-i facă vreo figură sau s-o răpească.

Sue privi în jur precaută.

— Ştii cine a furat-o prima dată, nu-i aşa, Gally?

— Baxter, nu? Au găsit-o la el în rulotă.

— Ronnie.

— Hă? Asta era o noutate pentru onorabilul Galahad. Tînărul ăla Fish?

Sue îl trase de păr.

— Nu-i spune „tînărul ăla Fish“.

— Îmi cer scuze. Da' de ce naiba a făcut-o?

— Avea de gînd s-o dibuiască și s-o aducă înapoi. Vezi tu, ca să-l facă recunoscător pe lordul Emsworth.

— Nu-mi spune că tînărul ăla cu creier de paie a avut inteligența să ticluiască un plan ca ăsta, zise onorabilul Galahad, surprins.

— Și nu-ți dau voie să spui nici că iubitul meu Ronnie are creier de paie. E foarte deștept. De fapt mi-a zis că de la tine i-a venit ideea.

— De la mine?

— Spune că i-ai povestit cum ai furat odată un porc.

— Așa e, zise onorabilul Galahad. Benger Umflatul și cu mine i-am furat porcul bătrînului Wivenhoe în noaptea Balului Burlacilor la Hammer's Easton în '95. L-am pus în dormitorul lui Basham Mîrtoagă. N-am aflat ce s-a întîmplat cînd Mîrtoagă a dat cu ochii de el. Fără îndoială că au găsit ei o soluție. Îmi amintesc că Wivenhoe s-a cam necăjit din pricina asta. Semăna destul de mult cu Clarence în această privință. Își idolatriza porcul.

— Ce-l face pe lordul Emsworth să creadă că sir Gregory are de gînd să-i facă vreun rău Împărătesei?

— Se pare că lui Connie i s-a năzărit să-l angajeze pe nepotul lui ca secretar al lui Clarence, iar el crede că e un complot. Și eu la fel. Dar opinia mea, așa cum i-am zis și lui Clarence, este că Parsloe îl folosește pe Monty Bodkin numai ca momeală.

— Monty Bodkin !

— Nepotul. Sînt convins, din ce-mi aduc aminte despre el, că nu e deloc genul de individ...

— Of, Gally ! țipă Sue.

— Hă ?

— Monty Bodkin vine aici ? Sue se holbă neîncrezătoare. Of, Gally, ce belea ! Vai, știam eu c-o să se întîmple ceva. I-am spus și lui Ronnie, de cîteva zile am o presimțire.

— Drăguța de tine, care e necazul tău ? De ce nu e bine ca tînărul Bodkin să vină aici ?

— Am fost logodită cu el ! zise Sue.

Onorabilului Galahad i se păru că trecerea anilor și abstenența relativă din ultima parte a vieții sale îi tociseră ascuțimea minții, odinioară atît de ageră. Chipul lui Sue pălise, îngrijorarea și panica îi întunecau ochii frumoși, iar el nu izbutea să înțeleagă nimic.

— Zău ? spuse el. Și cînd asta ?

— Acum doi ani... Doi ani și jumătate... Trei... Nu-mi aduc aminte. Înainte să-l cunosc pe Ronnie. Dar ce contează asta ? Ți-am spus că am fost logodită cu el.

Onorabilul Galahad încă mai era în ceață.

— Dar de ce te necăjești ? De ce te agiți atîta ? De ce te supără atît de mult ideea de a-l reîntîlni ? Amintiri neplăcute, asta vrei să zici ? Rușinoase ? Nu vrei să-i trezești amintiri dureroase individului ?

— Bineînțeles că nu. Nu-i asta. E Ronnie.

— Cum adică Ronnie ?

— E atît de gelos. Știi cît e de gelos.

Onorabilul Galahad începu să priceapă.

— Nu se poate abține, scumpetea. Așa e el. Se supără din nimic. Și ce o să *facă* după ce vine Monty? Îl cunosc atât de bine pe Monty. Fără nici o intenție rea o să apară țopăind, plin de avînt și de haz, și o să înceapă să vorbească despre trecut. „Îți amintești...? Hei, Sue, fetiță, mă întreb dacă ai uitat...?” Ptiu! O să-l scoată din țîțîni pe Ronnie.

Onorabilul Galahad încuviință din cap.

— Înțeleg ce vrei să spui. Nuanța aia de *Auld Lang Syne*¹ e într-adevăr deranjantă.

— Ei, încearcă el să pretindă că nu, dar Ronnie e gelos chiar și pe Pilbeam.

Încă o dată, onorabilul Galahad încuviință din cap. O aprobare gravă. Își dădea bine seama că un bărbat care putea fi gelos pe patronul Agenției de Detectivi Argus nu era cineva pe care să-l prezinți cu inima ușoară foștilor logodnici, mai ales celor de tipul lui Monty Bodkin.

— Trebuie să ne gîndim serios la chestia asta, spuse el dus pe gînduri. N-ai vrea să te ții tare și să-i zici lui Ronnie să se ducă și să-și pună capul la saramură, să nu se facă de rîs, dacă începe să facă scandal?

— Dar tu nu înțelegi, se văicări Sue. N-o să facă scandal. Ronald nu e așa. E foarte țeapăn, rece, politicos și suferă în tăcerea aia oribilă caracteristică celor din Eton și Cambridge. Și nimic din ce-aș face nu o să-l liniștească.

O idee îl fulgeră pe onorabilul Galahad.

1. Cîntec popular scoțian cules și probabil completat de Robert Burns.

— Ești sigură că îl iubești pe tânărul ăsta Fish?

— Mi-aș dori să nu...

— Îmi pare rău. Am uitat. Dar îl iubești?

— Bineînțeles că da. Nu mai există nimeni pentru mine în afară de Ronnie. Ți-am mai spus și altă dată. Presupun că te întrebi cum de am ajuns să mă logodesc cu Monty. Dacă privesc retrospectiv, nu-mi dau seama. Bineînțeles, e un scump și, când ai șaptesprezece ani, te simți atît de măgulită cînd afli că cineva vrea să se însoare cu tine, încît pare aiurea să-l refuzi. Dar nu a dus la nimic. Oricum, a durat numai vreo două săptămîni. Însă Ronnie o să-și închipuie că a fost una dintre cele mai mari povești de dragoste din lume. O să-și facă tot felul de gînduri negre, o să se îmbolnăvească de îngrijorare întrebîndu-se dacă nu mai sînt topită după Monty. E ca un copil în privința asta. O să distrugă totul.

— Dar putem fi siguri că Monty o să se dea de gol?

— Bineînțeles că da. E gură-spartă.

— Da, așa mi-aduc și eu aminte. Unul dintre indivizii ăia pe care te poți bizui că o să spună exact ce-i mai rău. Îmi amintește de un bărbat pe care îl cunoșteam pe vremuri, pe nume Bagshott. Noi îi spuneam Bagshott Năsosul. Odată a dus o fată la cină la Garden. Abia terminaseră de mîncat, cînd un domn bătrîn și furios a dat buzna ca o vijelie în cameră și a început să-l amenințe cu pumnul pe Năsos. Năsosul s-a ridicat în picioare ca un cavaler. „Nu vă fie teamă, domnule. Sînt om de onoare. O să mă căsătoresc

cu fiica dumneavoastră“. „Fiica?“ a zis domnul cel bătrîn, făcînd niscaiva spume la gură. „Fir-aş al dracu', e nevastă-mea“. I-a fost necesar mult tact Năsosului ca să iasă teafăr din asta, aşa cred.

Reflectă, zgîindu-se meditativ prin monoclul lui cu ramă neagră la un păianjen care îşi executa acrobaţiile la trapez pe o creangă de deasupra.

— Păi, e chiar simplu, zău aşa.

— Simplu!

— Dacă te gîndeşti bine, problema nu prezintă nici o dificultate. Ronnie n-o să se întoarcă de la nuntă pînă mîine seară tîrziu. E musai să te duci fuguţa la Londra mîine dis-de-dimineaţă şi să-i povesteşti lui Monty cum stă treaba. Spune-i să se poarte ca şi cum nu te-ar cunoaşte cînd vine aici. Inventează. Povesteşte-i despre meteahna nenorocită a lui Ronnie. Vîră-i bine în cap că întreaga ta fericire depinde de talentul lui de a se preface că nu te-a cunoscut pînă acum şi cred că n-o să mai ai vreo problemă. N-aş spune că Monty Bodkin are o inteligenţă strălucită, dar ar trebui să fie în stare să se descurce cu o chestie ca asta, dacă îi explici clar ce să facă.

Ea trase adînc aer în piept.

— Eşti minunat, Gally dragă.

— Experimentat, o corectă cu modestie onorabilul Galahad.

— Dar o să reuşesc? Mă refer la trenuri.

— Floare la ureche. Trenul de opt cincizeci din Market Blandings ajunge la Londra pe la prînz. Discuţi cu Monty pînă la două şi jumătate. Prinzi trenul de două patruzeci şi cinci şi

sosești la Market Blandings în jur de șapte fără un sfert. Iei taxiul de la gară, îl oprești înainte de a ajunge la intrarea principală, cobori și mergi pe jos pînă la Castel, ajungi în cameră, o să-ți rămînă o oră ca să te îmbraci pentru cină și nici o suflare n-o să știe despre escapada ta. Nu, e chiar mai bine decît atît, fiindcă îmi aduc aminte că mi-a spus Connie că mîine seară o să fie o petrecere, așa că n-o să fii nevoită să fii gata decît la nouă.

— Și la prînz? N-o să se întrebe unde sînt dacă nu apar la prînz?

— Connie ia prînzul în altă parte. Doar n-oi avea senzația că Clarence o să remarce dacă ești sau nu aici? Nu, singura problemă la care nu ne-am gîndit este unde îl poți găsi pe Monty. Știi adresa lui?

— Sigur o să fie la Clubul Trîntorilor.

— Atunci totul e în regulă. Nu-mi dau seama de ce naiba îți mai faci griji cînd știi că ai de partea ta un expert ca mine. Cu toate astea, e păcat de Ronnie. Înclinația asta a lui de a tuna și a fulgera din senin. E o prostie să fie gelos. Ar fi trebuit să-și dea seama pînă acum că îl iubești – dracu' știe de ce.

— Știu de ce.

— Eu nu. Individul e total idiot.

— Nu e!

— Drăguța mea, zise onorabilul Galahad cu fermitate, dacă un bărbat care nu știe că poate avea încredere în tine nu e total idiot, atunci ce fel de idiot e?

5

Sue nu greșise presupunînd că îl găsește pe fostul ei logodnic la Clubul Trîntorilor. Telefonînd acolo din Gara Paddington puțin după douăsprezece a doua zi dimineată, ea a fost răsplătită aproape imediat cu o mulțime de țipete ascuțite ca de hienă care veneau din cealaltă parte a firului. Dacă te-ai fi luat după afirmațiile sale, această voce din trecut răsuna ca o muzică pentru urechile lui Monty Bodkin. Nimic, îi dădu el de înțeles, nu i-ar fi putut face o plăcere mai mare decît să reia legătura, după doi ani de despărțire, cu o persoană pe care o stima atît de mult. La sugestia lui, Sue se urcase într-un taxi și acum stătea la o masă din restaurantul hotelului Berkeley, față în față cu el și felicitîndu-se pentru chibzuința de care dăduse dovadă aranjînd această întîlnire. Un Monty nepregătit pentru rolul pe care trebuia să-l joace la Castelul Blandings, credea ea, fără nici o urmă de îndoială ar fi făcut praf și pulbere sensibilitățile bietului ei iubit, Ronnie, asemenea unui obuz de mare putere. În timpul cocteilurilor de început și somonului afumat, el fusese un adevărat torent clocotitor și spumegînd de „Îți amintești“ și „Asta îmi aduce aminte“.

Lui Sue i se părea că are o sarcină dificilă de îndeplinit încercînd să-i explice acestui vechi prieten exuberant că, după ce ajunge la Castel, va trebui să considere vremurile trecute o poveste încheiată și să o trateze ca pe o necunoscută. Totuși, cînd un *truite bleue*¹ gustos îl reduse subit la o tăcere solemnă, iar ea reuși în sfîrșit să descrie pe scurt situația, se simți surprinsă și încîntată cînd pricepu dintr-o serie de înclinări înțelegătoare ale capului că aparent îi urmărise cu agerime spusele.

Își termină *truite bleue* și încuviință pentru ultima oară din cap. Vădea o cunoaștere desăvîrșită a situației.

— Sărăcuța de tine, zise el consolator, oprește-te. Am înțeles totul, am înțeles pe deplin. De fapt, Hugo Carmody m-a avertizat deja.

— Ei, l-ai văzut pe Hugo?

— L-am întîlnit la club și m-a prevenit în legătură cu Ronnie. Cunoșteam toată povestea. Îmi propusesem ca la Blandings să te tratez cu o politețe distantă.

— Atunci nici nu trebuia să vin pînă aici!

— N-aș spune asta. Dacă Ronnie e atît de înclinat să ia lucrurile în tragic la cea mai mică provocare, atunci n-o să stăm niciodată pe un teren sigur. Chiar și politețea distantă ar putea turna gaz pe foc.

Sue reflectă.

— E adevărat, îl aprobă ea.

— Mai bine să ne prefacem că nu ne cunoaștem.

1. O specie de păstrăv (fr.).

— Da. Sue se încruntă nițel. Totuși ce oribil o să fie.

— Nu-i nimic. N-o să mă supăr.

— Nu mă gîndeam la tine. Mi se pare atît de mîrșav să-l mint pe Ronnie.

— Trebuie să te obișnuiești cu asta. Secretul unei vieți conjugale fericite și pline de succese. Credeam că ai vrut să spui că o să fie un chin pentru noi doi să ne înclinăm politicoși cînd o să fim prezentați unul altuia și apoi să ne evităm reciproc cu răceală. Nu-i o tîmpenie imensă, ei? Totuși am fost odată foarte apropiați. Poate cineva să uite vremurile acelea fericite?

— Eu pot. Trebuie să poți și tu. Pentru numele lui Dumnezeu, Monty, nu-mi doresc să avem parte de ceea ce Gally numește „o nuanță de *Auld Lang Syne*“.

— Nu, nu. Bine.

— Nu vreau să-l scoți din minți pe Ronnie.

— Departate de mine gîndul.

— Ei bine, te rog să fii atent.

— Ah, o să fiu. Bizuiește-te pe mine.

— Mersi, Monty scumpule... Ce s-a întîmplat? întrebă Sue după ce interlocutorul ei tresări subit.

Un ospătar le aduse un platou argintiu și îi dădu capacul la o parte cu aerul cuiva care săvîrșește o scamatorie. Monty îl inspectă cu gravitatea cuvenită.

— Ei, nimic, zise el în vreme ce ospătarul se retrăgea. Numai „Monty scumpule“. Îmi aminteste de trecut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-l încolo de trecut!

— Of, bine, așa o să fac. Of, mai bine. Precis. Dar mi-am amintit cât de ciudată era viața. Știi, viața *este* ciudată. Nu poți nega.

— Presupun că da.

— Să-ți dau un exemplu. Iată-ne aici, față în față la masă, luînd prînzul împreună ca altădată, doar că tu te gîndești întruna să-ți pui șaiba pe deget cu R. Fish, în vreme ce eu sînt chitit să-mi iuesc destinul cu Gertrude Butterwick.

— Ce ?

— Butterwick. „B“ de la „buboi“, „U“ de la „ukulele“...

— Da, am auzit. Dar vrei să spui că și tu ești logodit, Monty ?

— Păi, da și nu. Oarecum, da. Și nici sigur nu. Sînt, cum s-ar spune, în probe.

— Nu se poate hotărî ?

— Ba ea e cât se poate de hotărîtă. O, da, da, da, într-adevăr, nu există vreo îndoială în ceea ce-o privește pe scumpa de Gertrude, draga de ea. Mă iubește la nebunie. Dar lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere.

— Ce vrei să zici ?

— E o expresie. Înseamnă... Ei bine, la dracu', acum că ai adus vorba, spuse Monty cu sinceritate, să fiu al naibii dacă știu ce înseamnă. Lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. De ce tocmai lucrurile ? Care lucruri ? Și totuși asta e. Presupun că ideea principală e că totu-i destul de complicat.

— Înțeleg ce înseamnă, firește. Dar care e problema ta ?

— Pentru că există o stavilă înfiptă în calea iubirii adevărate. O stavilă colțoasă și măricică.

Pacostea de taică-său, adică J.G. Butterwick de la Butterwick, Price și Mandelbaum, comercianți de exporturi și importuri.

Înghiți afectat un cartof copt. Sue era impresionată. Niciodată nu încetase să se felicite pentru perspicacitatea de a fi rupt logodna cu acest tânăr, dar ținea foarte mult la el.

— Of, Monty, îmi pare nespus de rău. Bietul de tine. Nu te înghite?

Monty reflectă la asta.

— Păi, n-aș spune asta. În două împrejurări diferite mi-a urât bună dimineța și o dată, în preajma Crăciunului, am avut impresia clară că se afla la un pas de a-mi oferi un trabuc. Dar e un tip dubios. Anii de exporturi și importuri i-au pervertit nițel mintea, cu efectul că, dintr-un motiv pe care nu pretind să-l înțeleg, s-ar părea că mă consideră un soi de tîrîie-brîu. Primul lucru pe care l-a făcut cînd m-am dus peste el și i-am cerut încuviințarea să mă însor cu fiica lui a fost să mă întrebe cum îmi câștig existența.

— Cred că a fost un șoc pentru tine.

— Da. Iar altul și mai puternic a fost cînd a adăugat că, dacă nu îmi găsesc vreo slujbă și nu o păstrez pentru un an întreg pentru a-i dovedi că nu sînt un tîrîie-brîu, clopotele n-or să bată niciodată la nunta noastră.

— Sărăcuțul de tine. Ce oribil!

— Groaznic. M-am clătinat pe picioare. M-am holbat la el. N-am putut să cred că individul vorbea serios. Cînd mi-am dat seama că da, am tulit-o la Gertrude și i-am spus să-și pună pălăria și să meargă cu mine la cea mai apropiată casă de căsătorii. Ca să descopăr, Sue, că este

una dintre acele fete de modă veche care nici prin vis nu i-ar face vreo mizerie Tatălui. Origine sănătoasă burgheză, înțelegi tu? Coloana vertebrală a Angliei și chestii de-astea. Așa că, fiindcă s-a zis cu fuga noastră, n-am avut de ales și a trebuit să joc după cum îmi cântă babacul. L-am pus pe unchiul Gregory să mă angajeze la Editura Mammoth pe post de editor adjunct al *Gîgîlicii*. Și dacă aș fi izbutit să rămîn editor adjunct, acum aș mai fi încă acolo. Însă șeful meu a plecat în concediu, dobitocul, lăsîndu-mă să mă ocup singur de revistă și, cu intenția bună de a mai înviora puțin chestia aia afurisită, am dat cu bîta-n baltă la partea cu unchiul Țopăilă. Rezultatul fiind că acum vreo două zile s-au grupat în formație de atac și m-au degradat în sunet de tobe. Iar acum o iau de la capăt la Blandings.

— Înțeleg. Nu puteam pricepe de ce vrei să fii secretarul lordului Emsworth. Mă speriasem că ți-ai pierdut toți banii.

— O, nu. Am bani, nu-i problemă. Și la ce, vru Monty să știe, legănîndu-și brațul într-un gest pătimaș, izbind în piept un ospătar și zicînd „O, scuze!“, folosesc banii? Ce *sînt* banii? Aurul spiridușilor. Asta e. Fructe din Marea Moartă. Fiindcă nu mă ajută nici cît negru sub unghie s-o cuceresc pe Gertrude.

— E o fată simpatică?

— Un înger, Sue. Fără doar și poate. Chiar un înger, zău așa.

— Ei, sper că o să ieși cu bine din asta, Monty dragă.

— Mersi, sorico.

— Și mă bucur că nu ai suferit din cauza mea. Uneori am mai avut remușcări.

— O, am suferit. O, da, cu siguranță că *am suferit*. Dar știi cum e. Îți recapeți încrederea în tine și cunoști lume nouă. Spune-mi, Sue, zise Monty cu neliniște în voce, aș putea să-mi păstrez slujba asta de secretar un an, nu? Adică secretarii nu prea sînt dați afară, nu-i așa?

— Dacă Hugo a putut să și-o păstreze, aș zice că și tu ar trebui să fii în stare. Cum stai cu porcii?

— Porcii?

— Lordul Emsworth...

— A, da, acum îmi amintesc, Hugo mi-a povestit. Babacul a luat-o pe o pantă porcină, nu-i așa? Adică mă sfătuiești să-i lingușesc porcul, cum-îi-zice din Blandings, să nu cruț nici un efort, nici un cuvînt ca să-l cuceresc? Mersi de sfat. O să țin minte. Îi zîmbi cu afecțiune pe deasupra mesei și merse pînă acolo încît îi luă mîna într-a lui. Mi-ai dat curaj, Sue scumpo. Întotdeauna ai reușit asta, din cîte îmi amintesc. Ai o fire din alea, optimistă, care vede mereu partea bună a lucrurilor și care nu dă niciodată greș în depistarea păsării albastre. După cum spui, dacă un individ ca Hugo a putut să-și păstreze slujba, atunci pentru unul atît de înzestrat ca mine ar trebui să fie floare la ureche, mai ales dacă o să mă arăt interesat de porci. Prevăd un an plăcut și plin de succese, cu o nuntă la sfîrșit. Pînă atunci, înțeleg, tu o să fii demult căsătorită. Cînd plănuiești să săriți de pe doc, tu și cu Ronnie?

— Imediat după ce lordul Emsworth îl lasă să-și ia banii. Vrea să-i investească într-o companie de motoare.

— Și ați întâmpinat vreo opoziție?

— Păi, nu cred că lady Constance e teribil de încântată.

— E posibil cumva să-i fi ajuns la ureche că ai fost într-o trupă?

— Da, a aflat.

— Aha, ăsta e motivul. Dar înghite gălușca oricum, nu?

— Pare resemnată.

— Atunci totul e bine.

— Presupun că da. Și totuși... Monty, tu ai avut vreodată o presimțire că o să se întâmple ceva neplăcut?

— Am avut-o acum vreo două zile, când lordul Tilbury m-a apucat de chică și a început să dea de-a azvîrlita cu mine.

— Am înțeles. Îi povesteam asta lui Ronnie și el mi-a spus să nu fiu morbidă.

— Ronnie știe cuvinte ca „morbid“, zău? Două silabe și toate alea.

— Monty, cum e de fapt mama lui Ronnie? Monty își frecă bărbia.

— N-ai cunoscut-o încă?

— Nu. A fost la Biarritz.

— Dar se întoarce?

— Presupun că da.

— Mda, cât se poate de repede, ar fi trebuit să-mi dau seama. Mda!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune „Mda!“ Mi se încrețește pielea pe mine. E chiar atît de fioroasă?

Monty se scărpină pe pometele drept.

— Ei bine, o să-ți spun. Foarte mulți ar zice că e numai lapte și miere.

— Asta a spus și Ronnie.

— Tipul ăla de femeie-vînător plină de jovialitate. Lady Di. Bunăvoință amăgitoare, zîmbete încântătoare pentru toată lumea și farfurii de supă de Crăciun pentru sătenii merituoși. Dar eu nu știu. Nu sînt atît de convins. O să-ți spun numai atît. În copilărie îmi era mult mai teamă de ea decît de lady Constance.

— De ce?

— Ei bine, asta mă depășește. Dar așa era. Însă nu mă lăsa să-ți spulber toată bucuria vieții. Din cîte știm, ea poate că exact în clipa asta exersează „O, dragoste perfectă“ la armoniu. Iar acum, nu că aș vrea să te grăbesc, dar mi-a cam sunat ceasul. Trenul meu pleacă la două patruzeci și cinci...

— Ce?

— La două patruzeci și cinci după-amiază.

— Doar nu pleci la Blandings azi... cu trenul de două patruzeci și cinci?

— Ba da.

— Dar și eu mă întorc cu trenul de două patruzeci și cinci.

— Păi, e bine. O să călătorim împreună.

— Dar nu trebuie să călătorim împreună.

— De ce nu? Nimeni n-o să ne vadă și putem să ne purtăm cît vrem de distant unul cu altul după ce ajungem. O sporovăială plăcută pînă la Market Blandings și o indiferență glacială după aceea, așa văd eu programul. E o tîmpenie să exagerăm cu chestia asta că nu ne cunoaștem.

Sue, cîntărind în minte lucrurile, înclina să-i dea dreptate. Mai avusese parte de o călătorie solitară în acea zi și nu s-ar fi dat în lături de la o companie plăcută la întoarcere.

— Și dacă tu crezi, micuță Susan, zise Monty, care, deși cavaler, era în stare să-și ceară drepturile, că am intenția să aștept și să călătoresc cu ceva care se oprește și face manevre la fiecare stație, te înșeli. E un drum de patru ore chiar și cu expresul. O să dăm o raită pe la apartamentul meu ca să-mi iau lucrurile...

— Și o să pierdem trenul. Nu, mulțumesc. Nu pot să risc. Ne întîlnim la gară.

— Cum vrei, spuse amabil Monty. Mă gîndeam numai că, dacă ai fi venit cu mine pînă acasă, ți-aș fi putut arăta șaisprezece fotografii cu Gertrude.

— Poți să mi le descrii pe drum.

— Asta o să și fac, spuse Monty. Ospătar, nota.

Cînd acele ceasului mare din Paddington arătau două patruzeci, lady Julia Fish își croi drum prin mulțime pînă pe peron, iar faptul că doi hamali, camerista și un băiat care greșise presupunînd că își găsise un client pentru ciocolata cu alune și portocalele lui gravitau în jurul ei, ca sateliții în jurul soarelui, făcea ca înaintarea ei să fie și mai maiestuoasă.

Față de tărăboiul din imediata sa vecinătate, afișa obișnuitul ei dispreț amical. Cînd ceilalți fugeau, ea mergea agale. Calmă, îi îngădui unui hamal să deschidă ușa unui compartiment gol, celuilalt să-i așeze înăuntru geanta, ziarele,

romanele și revistele. Îi dădu drumul cameristei, plăti hamalii și, instalându-se comod într-un loc din colț, îmbrățișă cu o privire indulgentă zarva și tămbălăul de afară.

Ceremonia plecării trenului de două patruzeci și cinci atingea acum punctul culminant. Hamalii mișunau grăbiți înapoi și-ncolo. Impiegații răcneau și legăneau steaguri verzi. Peronul duduia sub pașii călătorilor întârziați. Iar trenul tocmai avusese un soi de smucitură și se urnise din gară, când ușa compartimentului se deschise brutal și ceva care părea să aibă șase picioare se năpusti înăuntru, se împiedică de ea și se prăbuși în scaunul de vizavi. Era un tânăr transpirat, tipul filfizon, și, deși avea chipul schimonosit, nu era chiar atât de schimonosit încât ea să nu-l identifice ca fiind Montague Bodkin, care odată vizitase atât de frecvent căminul strămoșilor ei.

Monty se descurcase bine. După ce căutase o tabacheră rătăcită și fusese blocat într-un ambuteiaj pe strada Praed, izbutise această intrare spectaculoasă numai în virtutea unui sprint pe toată lungimea peronului cu o viteză pe care n-o mai atinsese de pe vremea studenției.

Deși încins și cu sufletul la gură, rămânea totuși un *preux chevalier*¹ care știa că, dacă ai jupuit pielea unei persoane de sex opus, trebuie să-ți ceri scuze.

— Nu-i nimic, domnule Bodkin, spuse lady Julia când el se scuză. Îmi pare rău că v-am stat în cale.

1. Cavalier viteaz (fr.).

Monty tresări violent.

— La dracu'! exclamă el.

— Poftim?

— Adică – ăăă – bună, lady Julia!

— Bună, domnule Bodkin.

— Pfui! făcu Monty, tamponându-și nervos fruntea cu batista, care se asorta perfect cu cravata și ciorapii lui.

Nemulțumirea sa nu fusese provocată – într-o măsură atît de mare – de gîndul că tocmai își însușise cîtiva centimetri din pielea fiicei a o sută de conți. Fără îndoială că și acesta i se părea un fapt regretabil, dar mintea îi era tulburată la gîndul că Sue, aflîndu-se desigur în tren și zărindu-l probabil cum alergase pe peron, avea să apară din clipă în clipă pentru a vedea dacă a ajuns cu bine în tren. Se gîndi că avea să fie nevoie de toată priceperea lui pentru a face față situației pe care sosirea ei ar fi creat-o.

— Mă bucur că am dat de dumneavoastră, spuse el posomorît.

— „Peste dumneavoastră“ e mai bine zis. M-am simțit ca un indian ghinionist sub roțile carului lui Jaganata¹. Pîna unde mergeți, domnule Bodkin?

— Hă? A, pîna la Market Blandings.

— Vă duceți la unchiul dumneavoastră din Matchingham?

— O, nu. Sînt așteptat la Castel. Lordul Emsworth m-a angajat ca secretar.

— Ce ciudat. Credeam că lucrați la Editura Mammoth.

1. Cea de-a opta încarnare a zeului Vișnu, în mitologia indiană.

— Mi-am dat demisia.

— Demisia?

— Demisia, spuse cu hotărîre Monty. Nu avea de gînd să-și dezvăluie rușinea în fața acestei femei.

— Ce v-a făcut să vă dați demisia?

— O, mai multe lucruri. Lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere.

— Ce drăguț! zise lady Julia Fish.

Monty decise să schimbe subiectul.

— Am auzit că totul e neschimbat la Blandings.

— Cine v-a spus asta?

— Un tip pe nume Carmody care a făcut pe secretarul acolo. El a zis că totul e cam la fel ca înainte.

— Ce tînr lipsit de spirit de observație trebuie să fie! N-a pomenit despre faptul că acolo s-a petrecut un cutremur, o revoluție, un cataclism social?

— Poftim... Cum adică?

— Pregătește-te pentru un șoc, domnule Bodkin. Ronnie e la Blandings și cu el e o dansatoare pe nume Brown cu care vrea să se însoare.

Un pic nehotărît în privința atitudinii pe care ar fi fost mai prudent să o adopte, Monty se decise să fie surprins.

— Nu!

— Vă asigur.

— O dansatoare?

— Pe nume Sue Brown. Ați cunoscut-o cumva?

— Nu. O, nu. Nu.

— Mă gîndeam că o știți. Lady Julia privi pe fereastră la peisajul rustic care se derula. Foarte dificil pentru un părinte. Nu credeți, domnule Bodkin?

— O, ba da.

— Totuși presupun că se putea și mai rău. Există ceva consolator în numele acesta simplu. Adică Sue Brown nu sună ca o fată care ar intenta procese de încălcare a promisiunii când se va rupe logodna.

— Se va rupe logodna!

— Ar fi putut fi la fel de bine și Suzanne de Brune.

— Dar, ăăă, vă gândiți să rupeți logodna?

— Păi, cum să nu. Păreți foarte îngrijorat. Sau sînteți bucuros?

— Nu... eu... ăăă... Tocmai mă gîndeam că ar putea fi un lucru cam dificil. Adică Ronnie e un tip hotărît din fire.

— O moștenește pe mama lui, zise lady Julia.

În tăcerea care urmă acestei afirmații, Sue intră în compartiment.

În clipa sosirii ei, Monty se uita pe fereastră, iar lady Julia se rezemase de spătarul scaunului. Cum ar veni, nu exista nimic care să indice că ar fi fost vreo legătură între cei doi, iar Sue se afla la un pas de a-i adresa vechiului său amic cîteva felicitări cordiale pentru talentul său ca atlet, când sunetul produs de deschiderea ușii îl făcu să se întoarcă. Și într-atît de goală și de glacială era privirea de nrecunoaștere pe care ea o întîlni, încît se cufundă zăpăcită între perne cu senzația celui care, după ce a fost trimis la plimbare de către cei din comitat, dă cu capul într-un zid din cărămizi.

Cu toate acestea, nu trecu mult pînă cînd se lămurî. Monty era un tînăr care nu dorea să-și asume vreun risc.

— Ce verde și frumos e peisajul, lady Julia, observă el. Nu-i așa, lady Julia?

Interlocutoarea aruncă o privire afară pe geam.

— Foarte frumos dacă ținem seama că n-a mai plouat de atîta vreme.

— Aș crede că Ronnie se simte minunat la Blandings, lady Julia.

— Poftim?

— Spuneam, zise Monty, pronunțînd răspicat cuvintele, că fiul dumneavoastră, Ronnie, probabil că se simte minunat în grădinile verzi de la Castelul Blandings. Îi place vegetația, explică Monty. Și aruncîndu-i o altă privire glacială lui Sue, se rezemă de spătar și își umflă obraji.

Urmă o pauză. Monty nu se străduise de pomană. Un fior electric păru să cutremure trupul micuț al lui Sue. Inima îi zvîcnea în piept.

— Mă scuzați, zise ea gîfîind. Sînteți lady Julia Fish?

— Da.

— Numele meu este Sue Brown, zise Sue dorindu-și să fi atins un volum vocal nițeluș mai impresionant decît cel al unui șoricel foarte tînăr și speriat.

— Măi, măi, măi, spuse lady Julia. Ce coincidență, domnule Bodkin.

— O, da. Chiar.

— Tocmai vorbeam despre dumneavoastră, domnișoară Brown.

Sue încuviință din cap în tăcere.

— Îmi pierd un fiu și cîștig o fiică, iar dumneavoastră sînteți fiica, nu?

Sue continuă să încuviințeze din cap. Monty, personal, considera că exagerează. Ar fi trebuit,

credea el, să spună ceva. Ceva spiritual și mușcător... Ei bine, nu-i trecea nimic prin cap chiar acum ce, dar ceva spiritual și mușcător.

— Da, zise lady Julia, vă recunosc. Știți, Ronnie mi-a trimis o fotografie de-a dumneavoastră. Mi s-a părut fermecătoare. Păi, trebuie să veniți lângă mine și să-mi povestiți totul despre dumneavoastră. O să-i facem vînt domnului Bodkin... Apropo, parcă mi-ați spus că n-ați cunoscut-o pe domnișoara Brown, nu?

— Nu. Cu siguranță nu. Departamente de mine. Deloc.

— Nu mai vorbiți pe tonul ăsta teribil de nesuferit. Sînt sigură că domnișoara Brown este o fată foarte simpatică și merită să faceți cunoștință cu ea. Oricum, v-o prezint acum. Domnul Bodkin, domnișoara Brown.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Monty scortșos.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Sue flegmatic.

— Domnul Bodkin vine la Blandings ca secretar al fratelui meu.

— Minunat! zise Sue.

— Și acum haideți, duceți-vă și admirați peisajul verde, domnule Bodkin. Domnișoara Brown și cu mine vrem să discutăm despre multe lucruri.

— Mă duc să fumez, spuse Monty, lovit de inspirație.

— Vă rog.

Monty Bodkin ședea într-un compartiment de fumători, foarte încîntat de el însuși. Fusesse cît p-aci să se aleagă praful și numai un profesionist ar fi reușit să evite dezastrul, iar el îl

împiedicase. Încă o clipă și micuța Sue s-ar fi dat de gol. Era, după cum spuneam, încântat de el însuși, dar și de Sue. Stăpînise cu agerime situația. Existase un moment cînd se temuse să nu fie prea subtil, punînd la o prea grea încercare inteligența feminină, recunoscută ca fiind mult inferioară celei a bărbatului. Dar toate merseseră strună. Draga de Sue a înțeles aluziile lui mascate și acum totul părea destul de bine.

Își închise mulțumit ochii și căzu într-un somn revigorant.

Cu vreo jumătate de oră mai tîrziu, zgomotul unei uși îl trezi din somn și, deschizîndu-și ochii și clipind o dată sau de două ori, reuși să o zărească pe Sue, care stătea în picioare în fața lui.

— A! Gata cu interviul?

Sue încuviință din cap și se așeză. Avea chipul solemn, ca al unui copil năuc. O făcea să arate nemaipomenit de drăguță, după părerea lui Monty, și pentru o clipă îl copleși un vag regret pentru ce ar fi putut să fie. Apoi se gîndi la Gertrude Butterwick și își recăpătă tăria.

— Hei, m-am descurcat bine cu chestia aia distanto-flegmatică, nu-i așa?

— O, da.

— Și am fost destul de șmecher încît să fac față situației delicate cu atîta dibăcie, furnizîndu-ți pe loc indicii despre cum stă treaba?

— O, da.

— Ce vrei să spui cu „O, da“? Am fost un geniu. O privi oarecum crispat. Parcă ești cam palidă. N-a mers bine interviul?

— O, da.

— Încetează să mai spui „O, da“. Ce s-a întâmplat?

— O, am discutat.

— Bineînțeles că ați discutat, cap sec. Ce i-ai zis?

— I-am povestit despre mine și... Ei, știi tu, chestii din astea.

— Și n-a fost prietenoasă?

Reflectă puțin, mușcându-și buzele.

— A fost amabilă.

— Înțeleg ce înseamnă asta – groaznic!

— Nu, părea teribil de prietenoasă. A râs destul de mult și... Ei bine, cam ce ziceai tu. Lady Di. Bunăvoință amăgitoare. Dar...

— Dar mi se pare că ai sesizat mîna catifelată sub mînușa de fier. Nu, la naiba, nu e așa, spuse Monty meditativ. Ar trebui să fie exact pe dos, nu-i așa? Ai căpătat impresia că aștepta numai să te întorci cu spatele ca să înfigă un cuțit în tine, nu?

— Un pic. E ceva legat de ochii ei. Ochii nu-i zîmbesc. Bineînțeles, aș putea să greșesc.

Monty părea nehotărît. Își aprinse o țigară și trase din ea dus pe gînduri.

— Nu, cred că ai dreptate. Aș vrea să mă-nșel, dar m-aș mira. Nu mă deranjează să-ți spun că, cu o clipă înainte de a intra tu, ea mi-a zis că are de gînd să rupă logodna.

— Ce?

— Bineînțeles, se grăbi Monty să adauge consolator, n-are nici cea mai mică șansă să reușească. Puțini inși sînt mai hotărîți decît Ronnie. Dar o să facă pe dracu-n patru. Încăpățînate ca un catîr femelele astea din oștirile

Castelului Blandings. Ce ciudat că sînt mult mai periculoase decît masculii. Uită-te la bătrînul Emsworth... La bătrînul Gally... La tînărul Freddie... nu l-ai cunoscut pe Freddie, nu-i așa?... Toți sînt a-ntîia. De cealaltă parte sînt Julia asta, Constance aia și multe altele, toate năpîrci de prima mînă. Cînd o să ajungi să cunoști mai bine familia lor, o să descoperi că există o duzină de mătuși de care nici n-ai auzit încă – împrăștiate pe tot cuprinsul Angliei, fiecare fiind buboiul-șef al acelei regiuni. E un soi de infecție de familie. Totuși, după cum spuneam, bătrînul Ronnie e tare ca piatra. Nimeni n-ar putea să-l convingă să nu se mai umfle în pene mergînd spre altar alături de fata pe care o iubește.

— Nu, zise Sue cu o privire visătoare.

— Iar acum, iartă-mi îndrăzneala, dar n-ar fi mai bine să o tai? Se poate întîmpla să vină aici și să ne vadă trîncănind așa.

— Nu m-am gîndit la asta.

— Întotdeauna e bine să te gîndești la toate, spuse Monty părintește.

Își închise iarăși ochii. Trenul gonea zăngănind spre Market Blandings.

6

Aproape o oră după ce trenul de două patruzeci și cinci sosise la destinație, un tren mai lent și mai jigărit se târî în stație și îl depuse pe Ronnie Fish pe peronul micii gări din Market Blandings. Festivitățile legate de nunta vărului său George și încurcăturile inerente unei călătorii feroviare de-a curmezișul întregii Anglii se combinaseră împiedicându-l să se întoarcă mai devreme.

Era obosit, dar fericit. Incandescența sentimentală care-i înfierbîntă pe tinerii îndrăgostiți cînd îi văd pe alții că se căsătoresc încă îi mai dăinuia în minte. Marșul faimos al lui Mendelssohn i se mai prelingea dintre buze pe cînd își arunca biletul și numai în urma unui efort vădit se abținu să nu-i spună șoferului de taxi din gară: „Robinson, vrei să îl iei pe Ronald la Castelul Blandings?” Chiar și după ce își atinse destinația și găsi acele ceasului strămoșesc din hol arătînd opt fără zece, exuberanța nu îl părăsi. Se lăuda că se poate bărbieri, îmbăia și îmbrăca, cu condiția să meargă totul șnur cu cravata, în nouă minute și un sfert.

Astă-seară totul merse șnur. Fîșia neagră de *crepe-de-Chine* căpătă forma perfectă de fluture din proprie inițiativă, iar la ora opt fix deja se găsea în combinația dintre o sufragerie și o

galerie de pictură, loc în care cei care se aflau la Castelul Blandings obișnuiau să se adune cu mult înainte de masa de seară.

Își dădu seama uimit că era singur. Și nu după multă vreme, uimirea cedă locul unui sentiment mai intens. Cîteva minute, se învîrți de colo-colo, uitîndu-se la portretele strămoșilor săi de pe pereți. Numai că, pentru cineva care tocmai a sosit dintr-o călătorie lungă și plictisitoare cu trenul, portretele strămoșilor sînt doar un substitut sărac pentru binecunoscutul nectar familial. Apăsă butonul soneriei și numaidecît majordomul își făcu apariția.

— O, bună, Beach. Hei, Beach, unde sînt cocteilurile?

Majordomul păru surprins.

— Plănuiam să le servesc după ce sosesc oaspeții, domnule Ronald.

— Oaspeți? Nu-mi spune că avem oaspeți la cină.

— Ba da, domnule. O să fim în total douăzeci și patru.

— Doamne sfînte! Un adevărat chiolhan.

— Da, domnule.

— Trebuie să mă duc și să-mi pun un costum de seară.

— Aveți o mulțime de timp, domnule Ronald. Cina va fi servită abia la ora nouă. Doriți cumva să vă aduc înainte un aperitiv, un cocteil din acelea?

— Neapărat. Mor de sete.

— O să mă ocup imediat de această chestiune.

Majordomul de la Castelul Blandings nu era un om pentru care „imediat“ să însemne „cîndva

într-un viitor îndepărtat“. Ca un duh de categorie grea, pus în mișcare de frecarea unei lămpi, dispăru și apoi reapăru. Și numai cu câteva minute mai târziu, Ronnie înfloreă ca un boboc sub o ploaie blîndă de vară și constata că are chef să stea la taclale.

— Douăzeci și patru? spuse el. Drace, mare veselie. Cine vine?

Ochii majordomului se împăienjeniră, asemenea celor ai unui polițist cînd depune mărturie.

— Înălțimea sa episcopul de Poole, sir Herbert și lady Musker, sir Gregory Parsloe-Parsloe...

— Ha!

— Da, domnule.

— Cine l-a invitat?

— Stăpîna casei, îmi închipui, domnule.

— Și vine? Păi, presupun că știe ce face, zise Ronnie cu un aer de îndoială. Ar fi bine să fii cu ochii pe unchiul Clarence, Beach. Dacă îl vezi că se joacă cu vreun cuțit, ia-i-l.

— Prea bine, domnule.

— Altcineva?

— Colonelul, doamna Mauleverer și fiica lor, onorabilul Major, lady Augusta Lindsay-Todd și nepoata...

— În regulă. Nu-i nevoie să continui. Am prins ideea. Optsprezece mahări din partea locului plus cei șase din gașca de la Castel.

— Opt, domnule Ronald.

— Opt?

— Înălțimea sa, sora Înălțimii sale, domnul Galahad, dumneavoastră, domnișoara Brown, domnul... Glasul majordomului tremură nițel. ...Pilbeam...

— Exact. Șase, pramatie bătrână.

— Mai este și domnul Bodkin.

— Bodkin?

— Nepotul lui sir Gregory Parsloe, domnule Ronald. Domnul Montague Bodkin. Vi-l puteți aminti, căci pe vremea când era la școală vizita deseori Castelul.

— Bineînțeles că-mi amintesc de bătrînul Monty. Dar te-ai încurcat. L-ai numărat printre pacienții interni, când el de fapt face parte din hoarda de afară.

— Nu, domnule. Domnul Bodkin a preluat slujba domnului Carmody ca secretar al Înălțimii sale.

— Ei, nu zău!

— Ba da, domnule. Am auzit că înțelegerea s-a ratificat acum două zile.

— Dar e ciudat. De ce vrea Monty să-și roadă coatele ca secretar? Are un venit cam de cincisprezece mii pe an.

— Într-adevăr, domnule?

— Păi, avea. Într-un fel sau altul, nu ne-am prea intersectat drumurile în ultimii doi ani. Crezi că și-a pierdut averea?

— Foarte posibil, domnule. O mulțime de oameni au sărăcit în ultima vreme.

— Curios, spuse Ronnie.

Apoi speculațiile pe seama misterului fură alungate de un val de mîndrie sobră. Cu un sentiment paradoxal de mulțumire de sine, Ronnie Fish își dădu seama că sufletul său atinsese asemenea culmi ale nobleței, încît perspectiva de a-l vedea pe Monty Bodkin zburdînd

prin Castel zi de zi pe lângă Sue nu-i dădea nici un fior de teamă sau de gelozie.

Nu demult, un asemenea gând ar fi fost ca un pumnal înfipt în piept. Întotdeauna îi fusese frică de indivizii de teapa lui Monty : înalt, zvelt, chipeș și deloc roz. Iar acum reușea să contemple fără nici o tresărire sosirea lui. Binișor, își zise Ronnie.

— Păi, continuă să numeri pînă la opt. Deocamdată ai ajuns la șapte.

Majordomul tuși.

— Presupun, domnule Ronald, că ați aflat de sosirea mamei dumneavoastră cu trenul de două patruzeci și cinci de azi.

— Ha !

— Da, domnule.

— Doamne sfinte.

Beach îl privi prevenitor, dar nu dezvoltă subiectul. Îi plăcea să respecte conveniențele. Între el și acest tînăr exista de optsprezece ani o prietenie călduroasă. În copilărie, Ronnie se jucase de-a urșii în cămara lui. Pe vremea cînd era băiat, se dusesese la pescuit pe lac împreună cu el. Boboc fiind la Cambridge, împrumutase de la el bancnote de cinci lire ca să reziste pînă la următoarea alocație. Mai tîrziu, ca adult, Ronnie îi dăduse o mulțime de ponturi solide referitoare la cursele de cai, datorită cărora contul lui bancar profitase vîrtos. Cunoștea pînă în cele mai mici detalii povestea de iubire a lui Ronnie, își arăta sprijinul față de scopurile și năzuințele sale și era conștient că îl aștepta o întîlnire extrem de delicată; iar dacă acum s-ar fi aflat

în camera lui, n-ar fi ezitat să-i ofere toată înțelegerea și sprijinul.

Dar fiindcă se găseau în sufragerie, avea buzele pecetluite. Un simplu gest profesional era tot ceea ce-și putea permite.

— Încă un cocteil, domnule Ronald?

— Mersi.

Ronnie, sorbind meditativ, simți cum își recapătă stăpînirea de sine. Pentru o clipă, nu putea s-o nege, inima îi sărise puțințel din piept, dar apoi își spuse că mama lui fusese întotdeauna veselă și bună la suflet și că nu avea nici un motiv imaginabil să presupună că acum o să-i dea vreo bătaie de cap. E adevărat, probabil că o să fie cam scorțoasă la început, dar cu timpul o să se înmoaie.

— Unde e, Beach?

— În Camera Grădinii, domnule Ronald.

— Presupun că trebuie să mă duc acolo. Și totuși... Nu, zise Ronnie după ce se mai gîndi puțin. Ar fi cam imprudent, nu? O să stea acolo cu peria de păr la îndemînă, o s-o tenteze să mă ia pe genunchi și... Nu. Cred că mai bine trimiți o cameristă sau pe altcineva să o înștiințeze că o aștept aici.

— O să mă ocup imediat de asta, domnule Ronald.

Cu o tresărire a sprîncenei stîngi care intenționa să sugereze că, dacă ar fi fost posibil pentru un om de rangul lui, ar fi fost încîntat să rămînă și să-i ofere sprijin moral, majordomul părăsi camera. Și numaidecît ușa se deschise din nou și lady Julia Fish intră maiestuoasă.

Ronnie își îndreptă cravata, își aranjă vesta și îi ieși în întâmpinare.

Sentimentele unui tânăr cînd se întîlnește cu mama sa, mai ales dacă, în timpul scurs de cînd nu s-au mai văzut, și-a anunțat logodna cu o membră a unei trupe de dansatoare, sînt obligatoriu amestecate. Iubirea filială nu poate să nu fie ostoită de teamă. Oricum, una peste alta, Ronnie era destul de liniștit. Împreună cu mama sa, rîsesse de nenumărate lucruri pînă atunci și era suficient de optimist încît să spere că, dacă reușea să dea dovadă de suficientă abilitate, scena care avea să urmeze putea fi ținută în frîu. Așa cum îi spusese și lui Sue, lady Julia Fish nu era lady Constance Keeble.

Totuși, pe cînd o săruta, deveni conștient de un sentiment pe care îl mai trăise pe vremea cînd boxa, atunci cînd dădea mîna cu un adversar dezagreabil.

— Bună, mamă.

— Da, Ronnie.

— Ai ajuns, nu?

— Da.

— Ai avut o călătorie plăcută?

— Da.

— N-a fost greu să bați atîta drum?

— Deloc.

— Bine, zise Ronnie. Bine.

Începu să se simtă mai în largul lui.

— Ei bine, spuse el vorbăreț, am scăpat de George.

— George?

— Vărul George. Tocmai am fost cavaler de onoare la nunta lui.

— A, da. Uitasem. Azi a fost, nu-i așa?

— Așa e. M-am întors abia acum jumătate de oră.

— Toate au mers bine?

— Splendid. Ca pe roate.

— Familia e încântată, presupun.

— O, radioasă.

— Și au și de ce, nu-i așa? Cînd văd că George se însoară cu o fată de condiție excelentă cu un venit de zece mii de lire pe an.

— Hrrmmm, făcu Ronnie.

— Da, spuse lady Julia, bine faci cînd zici „Hrrmmm!”

Urmă o pauză. Ronnie, care tocmai își îndreptase din nou cravata, trase de ea strîmbînd-o și se apucă s-o mai îndrepte încă o dată. Lady Julia supraveghe aceste manifestări de îngrijorare cu o privire fixă, albastră și sumbră. Ronnie, ridicîndu-și ochii și văzînd acea privire, începu să fixeze preocupat un portret al celui de-al doilea conte, care atîrna pe perete lîngă el.

— Ce bărbi ciudate purtau tipii ăștia, spuse el cu nonșalanță.

— Mă mir că îți poți privi în față strămoșii.

— De fapt, nu pot. Sînt o adunătură respingătoare. Singurul ins decent e Daredevil Dick Threepwood, care s-a însurat cu o actriță.

— Chiar aduci vorba de Daredevil Dick, nu-i așa?

— Așa e, mamă. Haide, zîmbește ca altădată.

— N-am zîmbit. Ceea ce ai observat tu era un spasm de durere. Zău așa, Ronnie, ar trebui să-ți faci un control la cap.

— Haide, mamă...

— Ronnie, spuse lady Julia, dacă îndrăznești să-ți ridici degetul și să zici „Nț, nț, șșt, șșt, hai, lasă“, te plesnesc. Nu rezolvi nimic rînjind așa de grețos. Decît să-mi confirmi opinia că ești nebun de legat, un imbecil desăvîrșit și că ar fi trebuit să fii pus sub supraveghere cu mulți ani în urmă.

— Uf, la naiba.

— Degeaba zici „Uf, la naiba“.

— Păi, chiar spun „Uf, la naiba“. Fii rezonabilă. Fără doar și poate că nu mă aștept să te apuci să țopăi de bucurie și să împrăștii petale de trandafiri prin jur, dar ai putea să ai decența să porți o discuție. M-ai jignit profund cu ultima afirmație.

Lady Julia oftă.

— *De ce oare vreți voi, toți tinerii prostuți, să vă căsătoriți cu dansatoare?*

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme, mamă? spuse împăciuitor Ronnie.

Lady Julia refuză să schimbe subiectul.

— E uluitor. E o boală. Chiar așa. Ca și pojarul sau tusea măgărească. Se pare că toți tinerii trebuie să treacă prin ea. Parcă mai ieri bietul meu tată îl expedia pe unchiul tău Galahad în Africa de Sud ca să-l lecuiască.

— O să-ți povestesc ceva interesant despre asta, mamă. Fata de care se îndrăgostise unchiul Gally...

— Eram doar un copil pe atunci, dar îmi amintesc foarte limpede. Tata lovind zdravăn în mese, mama plîngînd – întreaga atmosferă fermecătoare de altădată cînd se petrecea o catastrofă în familie. Și acum tu! Măi să fie, poți să mulțumești cerului că niciodată nu pare să dureze mult timp. Febra trece, pacientul se însănătoșește. Ronnie, sărmanul meu găgăuță, chiar ai intenții serioase?

— Foarte serioase!

— Dar, Ronnie, zău! O dansatoare.

— Sînt o mulțime de spus în apărarea dansatoarelor.

— Nu și în prezența mea. N-aș suporta. Ești atît de *ageamiu*, dragă băiete. Dacă s-ar fi întîmplat una ca asta pe vremea cînd erai la Eton, n-aș fi zis nici pîs. Dar acum ești bărbat în toată firea și ar fi trebuit să ai niscaiva bun-simț. Uită-te la cei care s-au însurat cu dansatoare. Sînt o rasă aparte. Tînărul Datchet... Bătrînul ăla oribil, Bellinger...

— Ah, dar tu uiți ceva, scumpa mea mamă. Există dansatoare și dansatoare.

— Spui asta fiindcă ai suflet bun.

— Și cînd ai parte de cineva ca Sue...

— Nu, Ronnie. Frumos din partea ta că vrei să mă liniștești, dar n-ai cum. Eu sînt de părere că întreg personalul ansamblurilor din teatrele muzicale este – scuză-mă că sînt de modă veche acum – o adunătură de tîrîturi vopsite.

— Trebuie să folosească vopsele.

— Dar nu să se și tîrască. Sau să-mi seducă fiul.

— Nu sînt convins că-mi place expresia „să-mi seducă“.

— Probabil că n-o să-ți placă nici o expresie din cele pe care o să le auzi de la mine astă-seară. Sincer, Ronnie. Știu că te doare capul cînd te gîndești, dar încearcă și tu puțin. Nu e vorba numai despre clasa socială. E totul... puncte diferite de vedere... diferite standarde... totul. Înțeleg că atunci cînd te căsătorești vrei să stai la casa ta și să duci o viață normală, cum o să poți asta cu o dansatoare? Cum poți să ai încredere într-o femeie crescută ca ea, care a dus o viață plină de distracții de cînd a fost îndeajuns de mare încît să-și ridice picioarele păcătoase în fața publicului și care nu vede nimic greșit dacă are cîte o aventură cu orice bărbat care îi face cu ochiul? Genul ăsta de fată o tulește de acasă cum o scapi din ochi.

— Nu Sue.

— Ba Sue.

Ronnie zîmbi cu indulgență.

— Așteaptă pînă o s-o cunoști!

— Am cunoscut-o, mersi frumos.

— Ce?

— Era în tren și s-a prezentat.

— Ce făcea în tren?

— Se întorcea de la Londra.

— Nu știam că s-a dus la Londra.

— Mi-am imaginat, spuse lady Julia.

Puține minute se scurseseră de cînd Ronnie Fish își îndemnase mama să zîmbească. Rostind aceste cuvinte, ea îi ascultase îndemnul, dar împlinirea dorinței lui nu îi aduse nici o satisfacție. Roșeața feței i se accentuă. Își dezlegă

limba. Se răzgîndise în privința păstrării unei atmosfere lejere.

— Te superi dacă lămuresc lucrurile? zise el cu răceală. Adineauri vorbeai despre fete care fug și au aventuri... și acum îmi spui că ai cunoscut-o pe Sue.

— Exact.

— Atunci... de fapt te gîndeai la Sue?

— Exact.

Ronnie rîse strîmb.

— Pe temeiul că de fapt s-a dus la Londra după cumpărături sau așa ceva, presupun. N-aș zice că ești în cea mai bună formă, mamă.

— Pe temeiul că, dacă chiar vrei să știi, i-am văzut pe ea și pe tînărul Monty Bodkin luînd masa de prînz împreună la Berkeley și apoi i-am găsit împreună în tren...

— Monty Bodkin!

— ... unde au avut tupeul să pretindă că nu se cunoșteau.

— Lua masa cu Monty?

— Lua masa cu Monty, se uita galeș la Monty și se ținea de mîină cu Monty! Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ronnie, pune-ți mintea la contribuție. Nu vezi că fata asta e ca toate celelalte? Dacă nu poți, atunci chiar că ești prost ca noaptea. Tînărul Bodkin a venit azi aici pe post de secretar al unchiului tău. Acum două zile lucra la Editura Mammoth. În tren mi-a spus că și-a dat demisia. De ce să-și dea demisia? Și de ce să vină aici? Fără îndoială fiindcă fata asta l-a vrut aici și l-a convins să vină. Imediat după ce a aflat că totul e pus la cale, ea a profitat de lipsa ta ca să se furișeze pînă la Londra și să

discute cu el. Dacă n-ar fi fost nimic necurat la mijloc, de ce să pretindă că nu se cunosc? Nu, așa cum ai spus adineauri, *nu* țopăi de bucurie și nu împrăștii petale de trandafiri prin jur!

Își întrerupse discursul. Ușa se deschisese. Lady Constance Keeble intră.

Lady Constance se opri în pragul ușii. Se uită de la unul la celălalt cu o privire speculativă. Avea o experiență bogată în prea multe certuri familiale vechi pentru a nu fi în stare să sesizeze cât ai zice pește o atmosferă încordată. Sora ei, Julia, își încleșta și își descleșta pumnii. Nepotul său, Ronald, se zgîia fix în fața lui cu ochii roșii. Un fior o cutremură pe lady Constance Keeble, același fior care îl face pe calul de război să o tulească în fugă la sunetul goarnei. Era probabil o ceartă privată, însă instinctul ei războinic o îmboldea să se amestece și ea.

Numai că în lady Constance exista un instinct mai puternic decât cel războinic și acesta era cel care o silea să critice deficiențele vestimentare ale celor dragi și apropiați. Anii de conviețuire alături de fratele ei Clarence, care, dacă îl scăpai o clipă din ochi, era capabil să coboare la cină în pantaloni de flanel și într-o jachetă ponosită de vânătoare, o determinau pe castelana de la Blandings să treacă la acțiune aproape automat.

Așa că acum, dornică de luptă, regina criticii, și nu cea a războiului, a fost cea care a glăsuțit: — Dragul meu Ronald! Ce cravată ai!

Ronnie Fish îi aruncă o privire plină de regrete. Numai de asta avea el nevoie acum. Otrava i se scurgea prin vene, întreaga sa lume se clătina,

monștrii cu ochii verzi îi zbierau batjocoritor în urechi și, netam-nesam, apăreau mătuși afurisite bolborosind despre cravate. Era ca și cum cineva i-ar fi atins brațul lui Othello pe când acesta potrivea perna, ca să-i critice croiala pieptarului.

— Nu știai că avem o petrecere astă-seară? Du-te imediat și pune-ți un papion alb.

Chiar și în suferință, nedreptatea îl jigni profund pe Ronnie. Oare mătușa lui îl considera neștiutor în ale manierelor celor mai elementare? Fără îndoială, dacă ar fi aflat că o să fie mare chiolhan înainte de a se îmbrăca, și-ar fi pus un costum potrivit gentlemanului englez în ocazii formale. Dar, ținând seama că fusese anunțat cu câteva minute în urmă...

— Și un frac.

Asta îi puse capac. Dacă ce spunea femeia asta avea vreun sens, atunci ea îl considera capabil să poarte papion alb la smoching. Până acum intenționase să vorbească. Dar chestia îl depășise. Aruncându-i lady-ei Constance o privire pe care nici un tânăr n-ar trebui să o arunce vreunei mătuși, ieși cu pași mari și în tăcere din cameră.

Lady Constance zăbovi ascultînd ecoul ușii trîntite cu putere.

— Ronnie pare supărat, observă ea.

— E moștenire de familie, spuse lady Julia.

— Care-i necazul?

— Tocmai i-am zis că e dus cu pluta.

— Sînt de acord cu tine.

— Și acum aș vrea să spun și despre tine același lucru.

Respira gîfîit. Albastrul de porțelan al ochilor săi căpătase o sclipire metalică. Trecuseră treizeci și cinci de ani de cînd o zgîriase pe față pe lady Constance, dar se afla într-o stare de spirit atît de potrivită pentru o asemenea demonstrație, încît interlocutoarea se retrase involuntar.

— Zău așa, Julia!

— Ce-ai avut în cap, Constance, cînd ai invitat-o pe fata aia la Blandings?

— N-am invitat-o.

— Nu?

— Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Și a răsărit din senin, hă?

Lady Constance emise acea pufnitură pe nas care semăna atît de mult cu un sforăit.

— S-a strecurat aici prin înșelătorie, ceea ce înseamnă același lucru. Îți amintești de domnișoara Schoonmaker, americanca pe care ai cunoscut-o la Biarritz și despre care mi-ai scris? Mi-ai lăsat impresia că speri să se înfiripe pînă la urmă ceva între ea și Ronald.

— Chiar nu înțeleg despre ce vorbești. De ce trebuie să discutăm despre Myra Schoonmaker?

— Încerc să-ți explic cum a ajuns fata asta, Brown, la Castel. Cu aproape zece zile în urmă, cînd eram la Londra, l-am întîlnit pe Ronnie în mașină cu o fată, iar el mi-a prezentat-o ca fiind domnișoara Schoonmaker. Nu am avut cum să îi verific afirmația. Nu mi-a dat prin cap să nu-l cred. Am presupus că era într-adevăr domnișoara Schoonmaker și evident că am invitat-o la Castel. A sosit și, după nici douăzeci și patru de ore, am descoperit că de fapt nu era domnișoara

Schoonmaker, ci dansatoarea asta a lui Ronald. Bănuiesc că au plănuit totul ca s-o aducă aici.

— Și după ce ai aflat că e o impostoare ai rugat-o să mai rămână? Înțeleg.

Lady Constance roși puternic.

— Am fost nevoită s-o las să stea.

— De ce?

— Pentru că... Of, Clarence! spuse lady Constance cu exasperarea pe care spectacolul subit oferit de capul familiei i-o provoca atît de des. Al nouălea conte își alesese tocmai această clipă încordată ca să tîndălească prin cameră.

— Ha? zise el.

— Pleacă!

— Da, spuse lordul Emsworth drăguț. Așa cum i se întîmpla frecvent, se găsea într-o transă binevoitoare. Merse agale pînă la pian, își întinse un deget lung și sfrijit și lovi visător o clapă care scoase o notă ascuțită.

Sunetul pițigăiat și firav păru s-o înțepe pe sora sa, Constance, ca un spin înfîpt în picior.

— Clarence!

— Ha?

— Nu mai face asta!

— Doamne, apără-mă! spuse lordul Emsworth pe un ton plîngăreț.

Se răsuci cu spatele la pian, iar lady Constance putu să-l vadă din față în toată splendoarea lui. Imaginea o făcu să scoată un urlet asurzitor.

— Clarence!

— Ha?

— Ce... ce e chestia aia de pe plastronul tău? Al nouălea conte se uită în jos cu coada ochiului.

— E o clamă. Una din chestiile alea de alamă cu care prinzi hîrtii. Mi-am pierdut butonul.

— Presupun că ai mai mulți butoni.

— Mai e unul acolo sus.

— Ai numai doi butoni?

— Trei, zise lordul Emsworth, umflîndu-se puțin în pene. Pentru plastronul cămășii, trei. Ce chestii ale naibii de incomode. Li se rup capelele. Le deșurubezi, apoi le vîri înăuntru și pe urmă le înșurubezi.

— Ei bine, urcă direct în camera ta și înșurubează-l pe celălalt.

Nu se întîmpla prea des ca lordul Emsworth să se găsească în ipostaza de a o învinge pe sora sa Constance într-o discuție în contradictoriu. Faptul că acum era pe cale să realizeze performanța îl umplea de o satisfacție îndreptățită. Părea că insuflă manierelor sale o demnitate bizară și domoală.

— Nu pot, zise el. L-am înghițit.

Lady Constance nu era o femeie care să se sufoce de disperare prea multă vreme. Zvîcni scurt și violent în agonie și numaidecît găsi soluția.

— Așteaptă aici, spuse ea. Cu siguranță că domnul Bodkin are o mulțime de butoni de rezervă. Dacă îndrăznești să te miști pînă mă întorc...

Părăsi val-vîrtej camera.

— Connie face atîta tărăboi, zise lordul Emsworth imperturbabil.

Merse alene înapoi spre pian.

— Clarence, zise lady Julia.

— Ha?

— Lasă pianul în pace. Vino-ți în fire. Încearcă să te concentrezi. Și povestește-mi de domnișoara Brown.

— Care domnișoară?

— Domnișoara Brown.

— N-am auzit niciodată de ea, zise senin lordul Emsworth, apăsînd un re diez.

— Nu mai gîngăvi, Clarence. Domnișoara Brown.

— A, domnișoara Brown? Da. Da, bineînțeles. Da. Domnișoara Brown, precis. Da. Drăguță fată. Se mărită cu Ronald.

— Zău? Asta e discutabil.

— O, da, totul e aranjat. Îi dau banii băiatului, el o să intre într-o afacere cu motoare și se vor căsători.

— Vreau să știu cum de s-au întîmplat toate astea. Cum se face că dansatoarea asta...

— Ai dreptate, zise binevoitor lordul Emsworth. I-am spus lui Connie că se înșală, dar nu m-a crezut. Dansatoare nu-i același lucru cu balerină. Galahad mi-a spus asta.

— Dacă ești amabil și mă lași să termin...

— Neapărat, neapărat. Spuneai că...

— Te întrebam cum se face că toată lumea din casa asta de nebuni pare că a acceptat cu atîta ușurință și mulțumire că Ronnie se însoară cu o fată ca asta. Parcă e un oaspete de cinste la Castel, cu toate că, fără să ținem seama de restul, a ajuns aici sub un nume fals...

— Asta-i ciudat, spuse lordul Emsworth. Ne-a spus că o cheamă Schoolbred și pînă la urmă s-a dovedit că n-a avut dreptate. Nu era deloc Schoolbred. Ce greșeală absurdă.

— Și când s-a aflat asta, aş putea să te întreb de ce nu ai dat-o afară?

— Păi, bineînțeles că n-am putut.

— De ce nu?

— Păi, sigur că n-am putut. Nu i-ar fi plăcut lui Galahad.

— Galahad?

— Exact. Galahad.

Lady Julia își aruncă brațele în sus într-un gest pătimaș.

— Toată lumea e țicnită? țipă ea.

Lady Constance se întoarce grăbită în cameră.

— Clarence!

— Voi toate spuneți în continuu „Clarence!“ spuse lordul Emsworth țîfnos. „Clarence... Clarence“... Ai putea crede că sînt un pechinez sau așa ceva. Ei bine, acum ce mai e?

— Ascultă, Clarence, zise lady Constance clar și răspicat, ascultă-mă cu atenție. Domnul Bodkin stă în Camera Nordică. Știi unde e Camera Nordică? La etajul întâi, pe coridorul din dreapta capătului scării. Știi care e mîna ta dreaptă? Foarte bine. Atunci du-te imediat în Camera Nordică și acolo o să-l găsești pe domnul Bodkin. El are butoni și o să-ți prindă unul în cămașă.

— Al dracu' să fiu dacă o să-mi las secretarul să mă îmbrace ca o infirmieră!

— Dacă ai senzația că, atunci cînd vin la cină șaisprezece oameni, o să te las să-ți pui singur butonii...

— Of, bine, spuse lordul Emsworth. Bine, bine, bine. Atîta tevatură pentru un fleac.

Ușa se închise. Lady Julia ieși din coma împietrită în care o aruncaseră vorbele fratelui ei.

— Constance !

— Da ?

— Chiar înainte să intri tu, Clarence mi-a spus că motivul pentru care fetei ăsteia, Brown, i s-a îngăduit să rămână la Castel a fost că așa a vrut Galahad.

— Da.

— Și cu toții trebuie să respectăm dorințele lui Galahad, nu-i așa ? Nu cred, zise lady Julia, stăpînindu-și sentimentele complexe cu un efort viguros, că există în Anglia patruzeci de milioane de inși care să îl admire pe Galahad mai mult decît mine. Spune-mi, continuă ea cu o politețe crispată, dacă nu te deranjează prea mult, cum anume a ajuns să se amestece în asta ? De ce Galahad ? De ce nu Beach ? Sau Voules ? Sau băiatul care lustruiește cuțitele și pantofii ? Ce legătură are el cu asta ?

Lady Constance nu era prea răbdătoare din fire, dar putea să țină seama de necazurile unei mame.

— Știu ce simți, Julia, și n-ai cum să fii mai supărată decît mine. Din nefericire, Galahad se află în postura să dicteze cum stau lucrurile.

— Nu-mi pot închipui *nici o* postură în care s-ar putea găsi Galahad și care i-ar putea permite să-mi dicteze mie ceva, dar fără îndoială că o să-mi explici mai tîrziu ce vrei să spui. Ce aş vrea să știu mai întîi este de ce ar vrea să impună una ca asta. Ce înseamnă fata aia pentru el, încît să se preschimbe într-un soi de înger păzitor al ei ?

— Pentru a te lămuri, trebuie să te rog să arunci o privire înapoi în trecut.

— Mai bine nu mă pune să arunc cu nimic.

— Îți amintești, cu ani în urmă, când Galahad s-a încurcat cu o femeie pe nume Henderson, o cântăreață de cabaret?

— Sigur. Și?

— Fata asta e fiica ei.

Lady Julia rămase tăcută pentru o clipă.

— Înțeleg. E și fiica lui Galahad?

— Nu cred. Dar asta explică de ce e preocupat de ea.

— Posibil. Da, într-adevăr, așa e. Sentimentele sînt singurul lucru la care nu m-aș fi așteptat din partea lui Galahad, dar dacă dragostea trecută a dăinuit peste ani, presupun că trebuie să acceptăm asta. Bine. Fără îndoială, foarte înduioșător. Dar asta nu explică totuși motivul misterios pentru care toată lumea pare să considere dorința lui Galahad literă de lege. Ai spus că se află în postura să dicteze. De ce?

— Ajungeam imediat la asta. Toată chestia, vezi tu, se reduce la problema dacă Clarence îi dă banii lui Ronald sau nu. Dacă îi dă, Ronald ne poate ignora pe toți. Fără ei e neputincios. Și, în condiții normale, tu și cu mine știm că putem discuta fără probleme cu Clarence și să-l convingem să facă ce trebuie și să refuze să-i dea banii...

— Și?

— Păi, Galahad a fost suficient de deștept să se gîndească și la asta. Așa că a făcut un tîrg. Știi Amintirile alea abominabile pe care le scria? A zis că dacă Ronald își primește banii, renunță la ele.

— Ce?

— Renunță la ele. Nu le publică.

— La *asta* te refereai când spuneai că se află în postura să dicteze?

— Da. E un șantaj ordinar, bineînțeles, dar nu se poate face nimic.

Lady Julia se holba buimacă. Își ridică mâinile pînă spre părul ei coafat cu grijă, părul să-și dea seama în ultimul moment că o atingere i-ar fi stricat coafura și le lăsă din nou în jos.

— M-am țărănit eu? zbiră ea. Sau toată lumea din jurul meu? Tu vorbești serios când spui că ar trebui să consimt ca fiul meu să-și distrugă viața numai pentru a-l împiedica pe Galahad să-și publice *Amintirile*?

— Dar, Julia, n-ai idee ce conțin. Gîndește-te la viața pe care a dus-o Galahad în tinerețe. Se pare că i-a cunoscut pe toți cei care acum sînt respectați și admirați în toată Anglia și că s-a înhăitacut cu ei în cele mai scîrboase năzbîtii. Să luăm numai un exemplu – sir Gregory Parsloe. Bineînțeles că n-am citit cartea, dar mi-a spus că există o povestire despre el de pe vremea tinereții sale, cînd stătea la Londra... Ceva despre niște creveți, nu știu ce, care l-ar face de rîsul întregului comitat. Cartea este plină de asemenea povestiri și toate sînt despre persoane care astăzi au devenit modele demne de respect. Dacă se publică, o să ruineze reputațiile a jumătate dintre cei mai de seamă oameni ai Angliei.

Lady Julia emise un rîset scurt.

— Mi-e teamă că nu-ți împărtășesc îngrijorarea pentru sentimentele aristocrației britanice. Connie, sînt de acord că Galahad cunoaște probabil secretele dubioase ale două treimi din

nobilime, dar nu mă zburlesc de groază la gândul că publicul le va citi tipărite. N-am nici cea mai mică obiecție dacă Galahad vrea să arunce cu bombe. Și, în orice caz, oricare ar fi efectul pe care l-ar avea eforturile sale literare asupra liniștii lăuntrice a claselor conducătoare, cu siguranță nu intenționez să îi cumpăr tăcerea cu prețul căsătoriei lui Ronnie cu vreo domnișoară Brown.

— Doar nu vrei să spui că o să încerci să împiedici căsătoria?

— Exact asta am de gând.

— Dar, Julia! Cartea asta a lui Galahad. O să se supere toți prietenii noștri. Vor spune că ar fi trebuit să-l oprim. Nu știi...

— Știu numai atât, că Galahad își poate publica Amintirile pînă se învinețește la față, dar eu nu am de gând să-mi las fiul să se facă de rîs și să săvîrșească ceva ce ar regreta tot restul vieții. Și acum, dacă îmi dai voie, Connie, propun să dăm o mică raită pe terasă în speranța plăpîndă că ne va calma. Sînt atît de înfierbîntată încît am senzația că o să izbucnesc spontan în flăcări din clipă în clipă, ca iasca uscată.

Cu aceste cuvinte, lady Julia Fish se retrase pe ușa de sticlă. Iar lady Constance, care mai zăbovi cîteva momente adîncită în gânduri zbuciumate, se duse pînă la șemineu și apăsă butonul soneriei.

Beach își făcu apariția.

— Beach, zise lady Constance, te rog, telefonează-i imediat lui sir Gregory Parsloe la Matchingham. Spune-i că trebuie să-l văd cît mai repede. Spune-i că e teribil de important. Roagă-l să se grăbească și să ajungă aici

înaintea celorlalți oaspeți. Iar cînd vine, condu-l în bibliotecă.

— Prea bine, doamnă.

Majordomul vorbi cu calmul său politicos, dar pe dinăuntru se simțea profund zguduit. Nu avea o inteligență prea vioaie, dar putea cum-păni lucrurile și i se părea că, peste puterea lui de înțelegere, toată vînzoleala și agitația asta erau într-un mod misterios legate de povestea de dragoste a vechiului lui prieten, domnul Ronald, și a noii – dar mult-stimatei – sale prietene, Sue Brown.

Îl lăsase pe domnul Ronald în compania mamei lui. Apoi lady Constance intrase în cameră. Puțin mai tîrziu, domnul Ronald ieșise și se năpustise în sus pe scară, cu înfățișarea unui suflet torturat. Iar acum mai era și lady Constance, după o conversație cu lady Julia, sunînd la sonerii și trimițînd mesaje telefonice urgente.

Cu siguranță că însemna ceva. Dacă Beach ar fi fost Monty Bodkin, ar fi spus că lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. Legănîndu-se ușurel, aidoma unei mări acoperite de alge, se retrase să-și îndeplinească misiunea.

Mesajul telefonic al majordomului îl găsi pe sir Gregory Parsloe bucurîndu-se în liniște de un trabuc în dormitorul său. Își terminase toaleta cu puțină vreme în urmă, dar, fiind un invitat la cină cu experiență și știind cît de mizerabilă poate fi veghea dinainte de masă în sufrageria altcuiva, nu intenționa să o pornească spre Castelul Blandings decît peste vreo douăzeci de minute. Asemenea multor burlaci în vîrstă care se lasă în voia plăcerilor lor, avea înclinația să

tragă chiulul de la obligațiile mai puțin plăcute ale vieții.

Însă informația că lady Constance Keeble dorea să discute de urgență cu el îl determină să o ia la goană pe scară în jos și să se îngrămădească în mașină în ceea ce, pentru un om de gabaritul lui, era echivalentul unei clipite. Cu siguranță, credea el, că voia să-l vadă din cauza acelor Amintiri infernale. Cu neliniște și teamă în suflet, îi spuse șoferului să gonească ca vîntul și ca gîndul.

În ultimele două săptămîni, sir Gregory Parsloe-Parsloe din Matchingham Hall, al șaptelea baronet din ramura lui de familie, a trecut prin întreaga gamă a sentimentelor. S-a prăvălit în adîncurile ororii cînd a aflat că vechiul său camarad, onorabilul Galahad Threepwood, plănuia să-și publice istoria vieții. A urcat pe culmile amețitoare ale ușurării cînd a aflat că acesta se hotărîse să n-o mai facă. Dar după ușurare a mai venit și altceva. Ce anume, s-a întrebat el, l-ar putea face pe bătrînul păduche să se mai răzgîndească o dată? Iar acest mesaj telefonic îi sugerase că asta se și întîmplase.

Dintre toți stîlpii grizonati ai Societății care au tremurat și au vociferat la auzul veștii că onorabilul Galahad era pe cale să-și descuie porțile memoriei, probabil că sir Gregory Parsloe a tremurat cel mai zdravăn și a vociferat cel mai vîrtos. Poziția sa era cea mai vulnerabilă. Avea ambiții politice și se afla într-adevăr la un pas de a fi acceptat să candideze din partea Partidului Unionist la următoarele alegeri parțiale pentru regiunea Bridgeford și Shifley din

Shropshire. Și nimeni nu știa mai bine ca el că partidele unioniste se uită chiorîș la cei cu trecut dubios.

Să nu ne mirăm atunci că sir Gregory Parsloe s-a perpelit în mașină și, după ce a tropăit pe scările Castelului Blandings, spre bibliotecă, în urma lui Beach, s-a prăbușit într-un scaun și a rămas zgîindu-se la lady Constance, cu teama întipărită pe fiecare trăsătură a chipului său masiv. Anii de trai îmbelșugat îi împrumutaseră lui sir Gregory ceva din înfățișarea unui fante de pe vremea regelui George al IV-lea. Acum semăna cu un fante de pe vremea regelui George al IV-lea pe cale să participe la o întâlnire dificilă cu avocatul familiei.

Lady Constance nu făcu nici o încercare să-i împărtășească vestea rea mai cu blîndețe. Era prea tulburată pentru asta. Sir Gregory o primi ca pe o găleată cu apă azvîrlită în față și rămase bolborosind de parcă chiar s-ar fi turnat apă pe el.

— Ce ne facem ? se lamentă lady Constance. O cunosc foarte bine pe Julia. E teribil de egoistă. Atîta vreme cît vrea să obțină ceva, nu contează ceilalți. Așa e Julia și așa a fost dintotdeauna. O să împiedice căsătoria asta. Nu știu cum, dar o să reușească. Iar dacă n-o să mai aibă loc căsătoria, Galahad n-o să mai aibă nici un motiv să renunțe la cartea lui odioasă. O să trimită manuscrisul la editură chiar a doua zi. Ce-ați spus ?

Sir Gregory nu vorbise, ci doar îngăimase un sunet nearticulat pe jumătate geamăt, pe jumătate mîrîit.

— Aveți vreo propunere ? zise lady Constance.

Înainte ca baronetul să apuce să-i răspundă, asta dacă ar fi izbutit s-o facă, avu loc o întrerupere. Ușa bibliotecii se deschise și un cap se iți. Era un cap mic și uns cu briantină, cu ochii vicleni dedesubtul unei frunți înguste și mustața de sub nasul obraznic mică și respingătoare. După ce zîmbi firav, se retrase.

Dorința de a fi singur îl adusesese pe P. Frobisher Pilbeam în bibliotecă. Cu câteva clipe în urmă, fusese în sufragerie și atmosfera i se păruse apăsătoare. Gentlemenii voinici de provincie începuseră să sosească împreună cu soțiile lor și se simțise oropsit, ca un străin într-o comunitate unde toată lumea părea să se afle în relații extraordinar de apropiate cu toată lumea, lucru care îi provocase înroșirea urechilor și îi dăduse senzația generală de elefantiazis la nivelul mâinilor și picioarelor.

Așadar, profitînd de faptul că doamna cu fața pîrlită de soare care tocmai îl întrebase cu ce cîini vînează își îndreptase atenția în altă parte, se furișase spre bibliotecă ca să fie singur. Însă prima chestie pe care o văzuse acolo fusese lady Constance Keeble. Așa că, după cum spuneam, Percy Pilbeam zîmbi firav și se retrase.

Timpul real care se scursese între apariția și dispariția lui nu depășise două sau trei secunde, dar fusese suficient pentru ca lady Constance Keeble să-i arunce una dintre faimoasele sale priviri. Terminîndu-și treaba, destinzîndu-și sprîncenele ridicate și descrețindu-și buza încrêțită, se răsuci și observă cu uimire că sir Gregory Parsloe se zgîia la ușa închisă de parcă ar fi văzut o fantasmă minunată.

— Ce... ce... ce...

— Poftim ? întrebă lady Constance bulversată.

— Doamne sfinte ! Țasta a fost *Pilbeam* ?

Lady Constance era scandalizată.

— Îl cunoașteți pe domnul Pilbeam ? întrebă ea pe un ton care sugera că s-ar fi așteptat la ceva mai bun de la cel de-al șaptelea posesor al mărețului titlu nobiliar.

Sir Gregory nu avea o constituție care să-i permită să țîșnească din scaun, dar săltase din cel în care ședea cu o asemenea ardoare, încît aproape că reuși performanța.

— Dacă-l cunosc ? Păi, se află la Castel fiindcă l-am cunoscut ! L-am angajat să fure manuscrisul ăla infernal al fratelui dumneavoastră.

— Ce ?

— Sigur. Acum vreo săptămînă. Într-o dimineață Emsworth a trecut pe la mine împreună cu Threepwood și m-a acuzat că i-aș fi furat blestemata de purcea, iar cînd i-am spus că nu știu nimic despre asta, Threepwood a devenit răutăcios și mi-a zis că o să se străduiască special să-și amintească toate lucrurile compromițătoare pe care le-am făcut în tinerețe și că o să le vîre în carte. Așa că a doua zi am zbughit-o la Londra, m-am dus să mă întîlnesc cu individul ăsta Pilbeam — s-a mai ocupat odată de o chestiune delicată pentru mine —, am aflat că Emsworth l-a rugat să vină aici ca să investigheze furtul purceleii și i-am oferit cinci sute de lire ca să șterpelească manuscrisul în timp ce stă la Castel.

— Doamne sfinte !

— Apoi mi-ați spus că porcul a fost găsit și că Threepwood are de gând să renunțe la carte, așa că am presupus pe bună dreptate că individul s-a întors la Londra. Păi, dacă se mai află aici, atunci e simplu. Trebuie să continue planul inițial, să pună mîna pe manuscris, să ni-l dea, iar noi să-l distrugem. După aceea nu mai contează dacă are loc sau nu căsătoria despre care vorbiți. Făcu o pauză. Entuziasmul lăsă locul îngrijorării. Dar dacă există mai multe copii?

— Nu există.

— Sînteți sigură? Poate a pus să fie bătut la mașină.

— Nu, știu asta. Încă nu și-a terminat de tot oribilitatea. O ține în birou, o scoate de acolo și mai adaugă cîte o chestie din cînd în cînd.

— Atunci totul e în regulă.

— Dacă domnul Pilbeam intră în posesia manuscrisului.

— Uf, o să intre. Te poți bizui pe el. Nu există vreun tinerel mai priceput la treburi din astea în toată Londra. Păi, a pus mîna pe niște scrisori de-ale mele... Dar să nu vorbim acum despre asta. Vă asigur că, dacă îl angajați pe Pilbeam să fure hîrtii compromițătoare, într-o zi sau două le aveți. Se pricepe cel mai bine la așa ceva. Spuneți că Threepwood își ține cartea într-un birou. Birourile sînt un fleac pentru Pilbeam. Scrisorile... ăă... scrisorile alea ale mele... de care tocmai am pomenit... Scrisorile alea... perfect nevinovate, mă-nțelegeți, dar s-ar fi putut interpreta greșit unul sau două pasaje din ele, dacă ar fi fost publicate, așa cum fata... Așa cum m-a amenințat destinatarul lor. Ei bine, ca să nu mai

lungim vorba, pentru a le obține, Pilbeam a trebuit să pretindă că a venit să verifice contorul de gaze și a spart un seif. Asta o să fie o joacă de copil pentru el. Dacă îmi permiteți, o să mă duc chiar acum să-l caut. Trebuie să-i încredințăm sarcina fără nici o întârziere. Ce păcat că s-a fofilat așa. Până acum totul ar fi fost aranjat.

Sir Gregory o zbughi afară din cameră, luându-i urma după miros, ca unul dintre copoii săi. Iar lady Constance, trăgând cu putere aer în piept, se rezemă de speteza scaunului și închise ochii. După toate cele petrecute în ultimele douăzeci de minute, simțea nevoia să se relaxeze.

În timp ce ședea, s-ar fi putut observa pe chipul ei nu numai ușurare, ci și un soi de teamă respectuoasă, ca și cum ar fi contemplat operele de nepătruns ale Providenței.

Providența, remarcă ea acum, nu-l lăsase nici măcar pe de-alde Pilbeam pe lumea asta fără motiv.

Sue stătea aplecată peste parapetul Castelului Blandings, sprijinindu-și bărbia cu mîna. Ochii îi erau întunecați, gura se strînsese de depri-mare într-o linie roșie. Un mic rid se săpase de supărare în albeața netedă a frunții ei.

Dorința de a se afla în locuri înalte, aseme-nea unei pisicuțe necăjite care se teme de peri-cole obscure venite dinspre nivelurile inferioare, o îmboldise să urce atît de sus. Hoinărind pe lîngă ghereta portarului, unde un uluc pietruit despărțea aripa de vest a Castelului de partea centrală, ea descoperise o ușă deschisă care ducea la niște trepte misterioase de piatră. Urcase pe acolo și se regăsise pe acoperiș cu întregul Shropshire întinzîndu-se în fața ei.

Schimbarea de altitudine nu izbutise să-i schimbe și starea de spirit. Era ora patru a unei după-amieze apăsătoare, înnorate și sufocante și o acalmie mohorîță se pogorîse peste lume. Valul de căldură, care în ultimele două săptă-mîni pîrjolise întreaga Anglie, era pe cale să se preschimbe într-o furtună. Ținutul Shropshire, sub cerul plumburiu, căpătase un aer funest și amenințător. Florile din grădină se ofileau părăsite. Lacul devenise o pată cenușie, iar rîul din vale, un fir de argint bolnăvicios lipsit de

luciu. Pierise și farmecul prietenos al pîlcurilor de pini silveștri presărați prin parc. Acum păreau negri, primejdioși și bîntuiți de stafii, ca și cum ar fi locuit vrăjitoare în colibe gheboase în mijlocul trunchiului lor.

— Pfui! făcu Sue, detestînd Shropshire-ul.

Pîna în acest moment, în afară de niscaiva vaci cu necazuri secrete, nu existase nici o ființă vie care să atenueze pustietatea peisajului macabru. De parcă viața, descurajată de condițiile atmosferice, pierise de pe lume. Însă pe cînd vorbea, clătinînd din cap și strîmbîndu-se puțin, zări o siluetă familiară pe cărarea de dedesubt. Se uită în sus, o văzu, flutură mîna spre ea și dispăru în direcția gheretei portarului. Numai-decît i se auziră pașii bocănind cavernos pe scări și scăfîrlia de sub o pălărie moale, cu borurile lăsate, a lui Monty Bodkin își făcu apariția.

— Bună, Sue. Ești singură?

Monty, care părea și el afectat de vreme, și el ca tot restul lumii, pufăi, își scoase pălăria, își făcu vînt cu ea și o așeză lîngă el.

— Fir-ar a dracu', ce zi! observă el. Stai de mult timp aici?

— De vreo oră.

— Am stat la taclale cu individul ăla, Pilbeam, în fumoar. M-am dus acolo să-mi umplu tabachera și am intrat în vorbă cu el. Mi-a povestit totul despre el. Ce tip interesant.

— Eu cred că e un vierme.

— E un vierme, căzu de acord Monty. Însă chiar și viermii, nu-i așa, devin destul de interesanți cînd conduc agenții de detectivi particulari. Știai că e detectiv particular?

— Da.

— Ei bine, uite o subjă care mi-ar plăcea.

— N-ai putea s-o suferi, Monty. Să te furișezi pentru a spiona oameii.

— Dar cu o lupă, nu uita, insistă Monty. Nu crezi că e altceva dacă o faci cu o lupă? Nu? Păi, poate ai dreptate. În orice caz, presupun că trebuie să ai talent pentru asta. N-aș recunoaște vreun indiciu nici dacă mi l-ai aduce pe tavă. Pe cinstea mea, ai mai văzut vreo vreme ca asta? Mă simt ca într-o tigară. Iar aici sus e la fel ca peste tot.

— Probabil.

Monty survolă împrejurimile cu o privire nostalgică.

— Cred că sînt vreo cincisprezece ani de cînd am fost ultima dată pe acoperiș. Cînd eram mic nu mă puteai lua de aici. Am fumat prima țigară în spatele pintenului ălia. Puțin mai la stînga de locul în care am vomitat. Vezi hornul ăla?

Sue se uită la horn.

— Odată l-am văzut pe Gally cum l-a fugărit pe Ronnie de douăzeci și șapte de ori în jurul lui cu o curea în mîină. Îi pusese piuneze pe scaun. Ronnie lui Gally, vreau să spun, bineînțeles, nu Gally lui Ronnie. Apropos, unde e Ronnie?

— Lady Julia l-a rugat să o ducă în Shrewsbury cu mașina, la cumpărături.

Sue vorbise pe o voce inexpresivă, iar Monty o privi întrebător.

— Păi, de ce nu?

— Of, nu știu, zise Sue. Numai că, dacă te gîndești că a fost trei luni la Biarritz, apoi la Paris și pe urmă la Londra, pare ciudat că a

așteptat să ajungă în Shrewsbury ca să-și cumpere ceva.

Monty o aprobă înțelepțește din cap.

— Înțeleg. Crezi că-i un șiretlic? Un truc viclean pentru a-l ține departe de tine? Nu m-aș mira să ai dreptate.

Sue privi peisajul cenușiu.

— N-ar fi trebuit să se deranjeze, spuse ea cu glasul stins. Ronnie pare capabil să se țină departe de mine fără nici un ajutor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-ai remarcat?

— Păi, nu prea, spuse Monty pe un ton de scuză. Am fost destul de îngrijorat de comportamentul dubios al șefului meu, lordul Emsworth, iar timpul liber mi l-am petrecut visînd la scumpa de Gertrude, așa că n-am prea fost în formă să remarc chestii din astea. Te-a evitat?

— De cînd s-a întors.

— Of, ce prostie.

— Nu-i o prostie.

— E doar în închipuirea ta, fetiço.

— Deloc. Mă evită tot timpul. Face orice să nu rămîină singur cu mine. Iar dacă se întîmplă să rămîinem singuri, se poartă diferit.

— Cum adică diferit?

— Politicos. Oribil, dezgustător de politicos. Așa, cam țeapăn și formal, de parcă aș fi o străină. Știi cum se poartă cu cei pe care nu-i place.

Monty căzu pe gînduri.

— Hei, hai să cugetăm un pic. Mărturisesc că, după ce te-am văzut cum te sprijineai de meterez, mi-am făcut planul să dau buzna aici

și să-mi descarc sufletul în fața ta. Dar dacă lucrurile stau într-adevăr așa, atunci mai bine ți l-ai descărca tu. La fel cum nu-știi-cum-îi zice i-a spus brancardierului: „Necazul tău e mai mare decât al meu“.

— Și tu ai necazuri?

— Necazuri? Monty făcu un gest de avertizare cu mîna. Ascultă. Nu mă ispită. Încă un cuvînt de încurajare și o să monopolizez conversația.

— Dă-i drumul. Eu mai pot aștepta.

— Ești sigură?

— Da.

Monty suspină recunoscător.

— Păi, trebuie să spun că mă simt ușurat, admise el. Sue, fată dragă, mi-am dat seama că mi se apropie sfîrșitul. Viitorul e întunecat. Dintr-un motiv pe care mi-e cu neputință să-l pricep, se pare că nu l-am prea dat gata pe șeful meu.

— Ce te face să spui asta?

— Semne, Sue. Semne prevestitoare de rău. Individul ăsta ramolit se zbîrlește la mine. Plescăie din limbă enervant. Mă uit la el și-i văd privirea plină de scîrbă ațintită asupra mea. N-ai crede că se poate ca un ins care l-a suportat pe Hugo Carmody pe post de secretar vreme de unsprezece săptămîni să se arate deranjat după numai două zile lîngă mine, dar așa e. De ce, n-aș putea spune, dar al nouălea conte de Emsworth mă urăște de moarte.

— Ești sigur?

— Da.

— Dar asta nu-i stă deloc în fire lordului Elmsworth. Dintotdeauna mi s-a părut un scump.

— Exact așa îmi amintesc și eu de el din copilărie. Obişnuia să-mi dea bani cînd mă întorceam la școală, să-mi dea o grămadă de bani cu cel mai binevoitor zîmbet. Nu și acum. Se uită la mine cu interes și mă urmărește pas cu pas.

— Ce face?

— Mă urmărește pas cu pas. Îmi pune coadă, așa cum se spune la Scotland Yard. Îți amintești imnul ăla despre „Vezi cum gazdele din Midian stau la pîndă, stau mereu la pîndă”? Ei bine, exact așa face și individul ăsta ciudat. Dintr-un motiv bizar, numai de el știut, a început să mă urmărească de parcă m-ar bănuî de fărădelegi cumplite. Să-ți dau un exemplu. Ieri după-amiază m-am dus pînă la cocină să-i fac galerie purceleî ăleia a lui în speranța de a stabili niște relații mai cordiale, după cum m-ai sfătuit, și în timp ce mă îndreptam spre bîrlogul animalului, am aruncat întîmplător o privire în spate și l-am văzut spionîndu-mă de după un copac cu o expresie suspicioasă întipărită pe față. N-ai spune că stătea la pîndă?

— Pare într-adevăr că stătea la pîndă.

— Mă pîndește. Mă pîndește cu vîrf și îndeșat. Și care, mă întreb, e baiul? Ai putea zice „Păi, de ce să-ți faci griji?” susținînd că un conte pe domeniul lui are tot dreptul să se ascundă în spatele copacilor și să se zgîiască la secretari. Dar eu văd lucrurile mai în profunzime. Văd în chestia asta un simptom, un simptom periculos. Afirm că un conte care azi se ascunde în spatele

copacilor este un conte care mîine va avea intenția să-mi dea papucii. Și, pe cîntea mea, Sue, nu-mi pot permite să fiu dat afară așa, de două ori pe zi. Dacă nu reușesc să păstrez nici o slujbă un an, n-am cum s-o cîștig pe Gertrude și cum o să mai izbutesc să obțin altă slujbă dacă o pierd pe asta? Nu sînt ușor de angajat. Am limitele mele și o știu.

— Sărăcuțul Monty!

— „Sărăcuțul Monty!“ însumează totul extraordinar de bine, o aprobă Monty cel hărțuit. Sînt în găleată dacă mă dă afară babacul. Și ce mi se pare cel mai scabros este că n-am idee ce are împotriva mea. M-am străduit să fiu teribil de ager și prevenitor, să fiu în general un secretar perfect. Am fost pur și simplu fermecător. Totul e un mister.

Sue reflectă.

— Îți spun eu ce să faci. De ce nu vorbești cu Ronnie și nu-l rogi să îl întrebe pe ocolite pe lordul Emsworth...

Monty dădu din cap.

— Nu Ronnie. Nu. Nu în domeniul diplomației aplicate. În plus, mai e un mister, Sue. Bătrînul Ronnie. Odată unul dintre cei mai apropiați amici ai mei, acum e distant, bățos, rece. Spune „A, da?“ și „Zău?“ cînd vorbesc cu el și se întoarce de parcă și-ar dori să pună capăt discuției.

— Zău?

— Și „A, da“.

— Adică se poartă ca și cum nu te-ar plăcea?

— E cu nasul pe sus ca dracu'. Iar eu nu pot... Sfînte Sisoe, Sue, strigă Monty, fulgerat de o idee, nu crezi cumva că A Aflat Totul?

— Că am fost logodiți odată? Cum ar fi putut?

— Nu, așa e. N-ar fi putut, nu-i așa?

— Nimeni de aici n-ar fi putut să-i spună, fiindcă nimeni nu știe. În afară de Gally, care n-ar sufla un cuvîntel.

— Într-adevăr. Doar că mi s-a părut o coincidență cam ciudată că face atîta pe grozavul cu noi. Păi, dacă nu A Aflat Totul, atunci de ce ne evită, așa cum ai observat și tu?

Întreaga suferință a lui Sue, înăbușită pînă atunci, căpătă glas. Nu intenționase să i se destăinuie lui Monty, pentru că viața o învățase să-și țină necazurile pentru ea. Însă Ronnie plecase la Shrewsbury, o durea capul din cauza căldurii, cerul arăta ca burta unui pește mort și își dorea să fi fost moartă, așa că își vărsă tot năduful din suflet.

— Îți spun eu de ce. Pentru că mama lui a vorbit cu el... Nu s-a oprit nici o clipă de cînd a sosit aici... A vorbit cu el și l-a bătut la cap spunîndu-i cât e de tîmpit fiindcă are de gînd să se însoare cu o fată ca mine, cînd există o droaie de fete de același rang cu el... O, da, așa a făcut. O știu de parcă aș fi fost de față. Cunoscut exact genul de lucruri pe care i le-ar putea spune. Și presupun că toate sînt adevărate, de fapt. „Dragul meu, o dansatoare!” Ei bine, asta și sînt. Nu pot s-o neg. De ce să vrea cineva să se căsătorească cu mine?

Monty plescăi din limbă. Nu putea fi de acord cu asta.

— Scumpa mea dragă! Eu aș vrea și mîine dacă n-aș fi însemnat cu fierul roșu de altcineva. Îl consider pe Ronnie al naibii de norocos.

— Drăguț din partea ta, Monty, dar mi-e teamă că Ronnie nu e de acord cu tine.

— Of, aiurea!

— Mi-aș dori să nu cred asta.

— Aiurea în tramvai. Ronnie nu e genul de tip să dea înapoi după ce i-a promis unei fete că se însoară cu ea.

— O, știu asta. Nu-și încalcă promisiunea. Oameni de onoare! Bietul meu Monty, doar nu crezi cu adevărat că o să mă mărit cu cineva care nu mă mai iubește numai pentru că e prea integru ca să rupă logodna? Ce detest cel mai mult pe lume e o fată care se agață de un bărbat când știe că numai politețea îl oprește să-i spună să se care naibii odată și să-l lase în pace. Dacă vreodată o să știu sigur că Ronnie vrea să scape de mine, zise Sue, privind cu ochii pierduți și uscați cerul amenințător, o s-o las baltă într-o clipită, indiferent cât de mult m-ar dura.

Monty șovăi stînjenit.

— Cred că faci din țințar armăsar, spuse el, dar fără convingere. Dacă o lași mai moale o să vezi că probabil tot ce s-a întâmplat e că l-a pocnit o criză de ficat. O vreme ca asta poate să provoace oricui o criză de ficat.

Sue nu răspunse. Se dusesse pînă la parapet și se uita în jos. Ceva din poziția spatelui ei părea să-i sugereze lui Monty Bodkin că plîngea sau că era pe cale să plîngă și nu știa ce e mai bine să facă. Chipul lui Gertrude Butterwick se profila pe cer în fața lui, interzicîndu-i mișcarea cea mai evidentă. Un individ prins în mrejele lui Gertrude Butterwick nu poate să-și pună

degajat mîinile în jurul taliei alteia și să-i murmure „Hai, lasă!“ la ureche.

Tuși și zise:

— Ăă, păi...

Sue nu se întoarse. Tuși din nou. Apoi, cu un „Păi... eu... ăăă... ah...“, se furișă timid către scară. Zăngănitul ușii închizîndu-se ajunsese la urechile lui Sue pe cînd își tampona ochii cu o fișie de dantelă pe care o numea batistă. Se simțea ușurată că plecase. Există momente cînd o fată trebuie să rămînă singură pentru a înfrunta pe cont propriu demonii din sufletul ei.

Așa și făcu, temeinic și cu neînfricare. În trupul ei mic își avea culcușul un spirit de amazoană. Se încăieră cu demonii și îi puse pe fugă pînă cînd un fornăit final îi aduse la cunoștință că bătălia fusese cîștigată. Ținutul Shropshire, pînă atunci învăluit în ceață, căpătă un contur mai precis. Își puse deoparte batista și rămase clipind sfidător.

Acum era mai fericită. Hotărîrea să renunțe la tot, dacă asta era și dorința lui Ronnie, nu îi slăbise. Încă mai zăcea în străfundul minții ei. Dar speranța îi încolțise din nou în suflet. Își spunea că înțelege de ce se poartă Ronnie atît de ciudat. Era ros de griji, sărăcuțul, și cine nu ar fi fost în locul lui cînd o femeie cu personalitatea puternică a lady-ei Julia Fish îl bătea tot timpul la cap. Iar cînd cineva e ros de griji, atunci e preocupat.

Sunetul unei mașini care se îndrepta spre cealaltă latură a Castelului îi întrerupse meditația. Traversă grăbită acoperișul, inima zvîcnindu-i cu putere.

Se răsuci descumpănită. Nu era Ronnie care se întorcea de la Shewsbury, ci doar un bărbat scund și robust care venise cu taxiul de la gară. Un bărbat robust, scund și îndesat fără nici o importanță.

În ignoranța ei, așa gîndea Sue. Bărbatul cel robust, dacă ar fi știut că fusese alungat din minte cu atîta nepăsare, s-ar fi simțit nu numai jignit, ci și uimit.

Pentru că acest vizitator al Castelului Blandings, chiar dacă sosise fără mare tam-tam, condus la destinație de surugiul Robinson în acel vehicul modest, taxiul gării Market Blandings, nu era altul decît George Alexander Pyke, primul viconte de Tilbury, fondator și patron al Editurii Mammoth din Casa Tilbury, Tilbury Street, London.

Există indivizi din rasa buldogilor care nu-și recunosc cu ușurință înfrîngerile. Trîniți la pămînt, se ridică din nou. Acestei tagme pline de vitejie îi aparținea și George Alexander, viconte de Tilbury. Agonisise o avere foarte mare folosindu-se îndeosebi de metoda simplă de a nu ști niciodată cînd a suferit o înfrîngere și însuși faptul că suna acum la soneria Castelului Blandings dovedea că spiritul străvechi încă mai dăinuia în el. Venise în persoană să încerce să-l convingă pe onorabilul Galahad Threepwood în legătură cu Amintirile sale și voia să-i scoată gîrgăunii din cap.

În locul lui, mulți oameni, informați că onorabilul Galahad se hotărîse să nu-și mai publice cartea, ar fi crezut că nu mai e nimic de făcut. Ar fi acceptat situația, căci nu le stătea în

putință să o schimbe, și s-ar fi mulțumit să jelească pierderea financiară, rumegînd pe tăcute gînduri vitrege despre cel care era responsabil de acest lucru. Lordul Tilbury era construit dintr-un material mai rigid. Jelise – l-am văzut jelind – și rumegase gînduri vitrege : dar nici un moment nu-i trecuse prin cap să stea cu mîinile în sîn.

Fiind o persoană ocupată, nu putuse pleca imediat de la birou. Munca intensă îl obligase să-și amîne pînă acum plecarea în expediție. Dar de dimineață, la unsprezece și un sfert, se suise în trenul spre Market Blandings și, după ce se cazase la Emsworth Arms în orășelul ador-mit, îi poruncise lui Robinson, taximetristul gării, să-l ducă la Castel.

Se simțea plin de încredere oarbă în propria-i persoană. Gîndul că ar fi putut da greș în misiunea lui nu îi trecuse prin cap nici măcar ca o posibilitate îndepărtată. Nu-și amintea decît vag de onorabilul Galahad, pentru că nu îl mai întîlnise de douăzeci și cinci de ani, și, chiar dacă pe vremuri nu fuseseră prea apropiați, își păstrase impresia că în general era un tip amabil și prietenos. Nicidecum genul care să reziste unei discuții fără înconjur și vehemente, așa cum își propusese să aibă de îndată ce i se va răspunde la ușă. Lordul Tilbury credea cu îndîr-jire în puterea magică a vorbelor.

Beach deschise ușa.

— Domnul Threepwood este acasă? Domnul Galahad Threepwood?

— Da, domnule. Cine să-i transmit că îl caută?

— Lordul Tilbury.

— Prea bine, Înălțimea voastră. Vă rog să mă urmați. Cred că domnul Galahad se află în biblioteca mică.

Însă biblioteca mică se dovedi a fi pustie. Conținea semne de viață literară sub forma unui birou încărcat cu hîrtii și o mulțime de cerneală împrăștiată pe covor și nu numai, dar nu și vreo ființă umană.

— Se poate ca domnul Galahad să fie pe pajiște. Se plimbă uneori pe acolo, spuse cu indulgență majordomul, asemenea cuiva tolerant cu metehnele unui geniu. Dacă Înălțimea voastră dorește să ia loc...

Se retrase și începu să coboare treptele cu pași măsurați, dar lordul Tilbury nu luă loc. Se holba încremenit la ceva de pe birou. Se apropie tiptil, aruncînd o privire piezișă către ușă.

Da, presupunerea lui fusese corectă. În fața lui se afla manuscrisul Amintirilor. Evident, autorul abia se oprise din munca de cizelare a lor, fiindcă cerneala încă nu se uscaseră de pe un paragraf în care, căutînd asemenea unui Flaubert formularea cea mai potrivită, tăiasă cu stiloul cuvîntul „beat” și îl înlocuise cu expresia mai colorată „umblat pe trei cărări”.

Ochii lordului Tilbury, și așa bulbucați, ieșiră și mai abitir din orbite. Respirația i se iuți.

Toți cei care au izbutit datorită eforturilor lor solitare să stoarcă o avere mare de la o lume dușmănoasă au ceva de corsar în ei, o înclinație către practic, de pirat de soiul Fă-O Pe Loc, din apele teritoriale spaniole. În tinerețe, aceasta fusese o trăsătură însemnată a lordului Tilbury. Și chiar dacă prosperitatea și diminuarea

necesității de a-și croi drum cu coatele printre concurenții din branșă au avut tendința de a-i atrofia această însușire, ea nu dispăruse de tot. Aflîndu-se la distanță de un braț de manuscris, cu terenul liber și un taxi așteptîndu-l în fața intrării, se gîndea serios să-l înșface cu iuteală și să o șteargă de acolo cît îl țineau picioarele.

Și poate norocul făcu, întrucît o acțiune subită de felul acesta s-ar fi putut dovedi vătămătoare pentru un individ cu o constituție masivă ca a lui, ca, înainte de a-și lua inima-n dinți să treacă la fapte, să-i ajungă la ureche zgomotul unor pași care se apropiau. Se retrase ca o pisică din fața unei cești cu smîntînă, iar cînd onorabilul Galahad intră, el privea pe fereastră, fredonînd nepăsător o barcarolă.

Onorabilul Galahad zăbovi în pragul ușii pentru a-și fixa monoclul cu ramă neagră în orbită. Din spatele lentilei, ochiul privea ager și iscoditor. Fruntea i se încrețise de concentrare în vreme ce își studia oaspetele.

— Nu-mi spune, îl rugă el. Lasă-mă să mă gîndesc. Mă mîndresc cu memoria mea. Ești mai gras și ai îmbătrînit mult, dar te știam bine pe vremuri. Într-un mod ciudat te asociez cu o cioz-vîrtă de vită... Smith Micuțul?... Whiting cel Bondoc?... Nu, gata, pe toți dracii! Pyke Puturosul! Radia de o sinceră satisfacție. Nu-i rău dacă te gîndești că trebuie să fie douăzeci și cinci de ani în cap de cînd te-am văzut ultima dată. Pyke. Și obișnuiam să-ți spunem Puturosul. Măi, măi, ce mai faci, Puturosule?

Chipul lordului Tilbury căpătase o roșeață severă. Îi displăcea referirea la pîntecele lui din

ce în ce mai voluminos și la vârsta înaintată, plus că nu este niciodată plăcut pentru un bărbat venerabil și cu dare de mînă să fie chemat pe un nume pe care pînă și în tinerețe îl considerase jignitor. Îi spuse acest lucru.

— Bine, bine. Atunci îți spun Pyke, zise onorabilul Galahad binevoitor. Ce mai faci, Pyke? Doamne sfînte, asta chiar că îmi amintește de ceva. Ultima oară cînd te-am văzut trebuie să fi fost în noaptea aia la Romano's cînd Basham Mîrtoagă a început să arunce cu pîine și s-a cam înfierbîntat, apoi s-au încins lucrurile și în vreo două minute erai trîntit la podea de o ciozvirtă imensă ca dracu' de vită și toți antreprenorii de pompe funebre prezenți licitau pentru cadavrul tău. Pot să-ți văd și acum mutra, spuse onorabilul Galahad chicotind. Foarte amuzant.

Deveni mai sobru. Zîmbetul îi dispăru. Clătină cu tristețe din cap.

— Sărmanul Mîrtoagă! suspină el. Un tip care n-a știut niciodată să se oprească. Singurul lui defect, săracuțul.

Lordul Tilbury nu parcursese o sută optzeci de kilometri ca să discute despre decedatul maior Wilfred Basham, un ins care, nici înainte de episodul amintit mai sus, nu se numărase printre favoriții săi. Se căzni să îi dea de înțeles acest lucru, însă era foarte greu să-i distragi atenția onorabilului Galahad cînd se punea pe depănat amintiri.

— Am discutat despre chestiunea asta cu el a doua zi, la Pelican Club. Am încercat să-l conving pe calea rațiunii. Nu se face să arunci cu hălci de vită în restaurante, i-am spus. Nu în

Anglia. Cu pâine da, i-am zis. Cu hălci de vită nu. Am subliniat că tot necazul venea de pe urma faptului că întotdeauna comanda un litru când toți ceilalți începeau cu jumătate de litru. Și el a recunoscut. „Da, știu, a zis el, sînt un idiot. De fapt, fie vorba-ntre noi, Gally, probabil că fac parte dintre indivizii despre care dintotdeauna m-a avertizat tata. Dar Basham-ii au comandat mereu litri. Este o tradiție veche de familie.“ Atunci singura soluție ar fi, i-am zis, să renunțe cu totul la asta. A spus că nu poate. O băuturică la masă era o necesitate imperioasă pentru el. Așa că a trebuit să o las baltă. Iar apoi, într-o bună zi, l-am întîlnit la o nuntă într-un hotel.

— Eu... zise lordul Tilbury.

— O nuntă, continuă onorabilul Galahad. Printr-o coincidență ciudată, mai era o nuntă în același hotel și, încă mai ciudat, mireasa lor se înrudea cumva cu mireasa noastră. Așa că, destul de repede, cele două nunți au început să se amestece, toată lumea era fericită și se distra de minune, dar dintr-o dată m-am simțit tras de mînecă și l-am văzut pe bătrînul Mîrtoagă alb ca varul la față. „Ce-i, Mîrtoagă?“ am spus eu surprins. Bietul și drăguțul de el a scos un geamăt cavernos. „Gally, bătrîne“, a zis el, „ia-mă de aici, dragă prietene. Mi-a sunat ceasul. Băutura a început să-mi dea de furcă. Am luat numai o înghițitură de șampanie și cu toate astea te asigur că văd foarte limpede două mirese“.

— Eu... zise lordul Tilbury.

— Era zguduit, sărmanul, îți poți închipui cu ușurință. Aș fi putut să-l liniștesc, bineînțeles,

dar mi s-a părut o șansă providențială. Exact impulsul de care avea nevoie. L-am tras într-un colț și i-am vorbit ca un moșneag înțelept. De data asta mi-a promis solemn că începînd din ziua aia n-o să mai pună nici o picătură de băutură în gură. „Poți să rezisti, Mîrtoagă?“ i-am zis. „Ai putere, voință?“ „Da, Gally“, mi-a replicat cu dîrzenie, „sînt în stare. Păi, pe toți dracii“, mi-a zis, „trebuie să fiu în stare. Nu pot să-mi petrec restul vieții văzînd totul de două ori. Imaginează-ți! Doi agenți de pariuri cărora le datorezi bani... Doi aprozi... Doi Pyke Puturoși...“ Da, bătrîne, în acea clipă cumplită s-a gîndit la tine... Și a plecat cu bărbia sus și cu o expresie hotărîtă, o adevărată plăcere să-l privești.

— Eu... zise lordul Tilbury.

— Și la vreo două săptămîni după aia, m-am întîlnit cu el în Strand și deborda de fericire. „E în regulă, Gally“, a zis, „e în regulă, amice. Am reușit. Am cîștigat bătălia“. „Nemaipomenit, Mîrtoagă“, am spus. „Ce curaj! Bravo! A fost greu?“ Ochii i s-au luminat. „La început, da“, a zis. „De fapt a fost atît de crîncen, încît n-am crezut că o s-o scot la capăt. Și apoi am descoperit o băutură nealcoolică nu numai acceptabilă, ci chiar apetisantă. Absint, așa îi spune, iar acum nu-mi pasă dacă nu mă mai ating vreodată de vin, țării sau alte băuturi spirtoase“.

— Nu mă interesează prietenul tău Basham, zise lordul Tilbury.

Onorabilul Galahad avu muștrări de cuget.

— Îmi pare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să bat cîmpii. Mi-e teamă că e un vechi nărav de-al meu. Probabil că ai venit aici cu o problemă

foarte importantă, iar eu ți-am împuiat capul cu poveștile mele. Ai dreptate să mă readuci la realitate. Stai jos și spune-mi de ce ai apărut pe neașteptate după atîția ani, Puturosule.

— Nu-mi mai spune Puturosul!

— Bine. Îmi pare rău. Am uitat. Păi, dă-i drumul, Pyke.

— Nu-mi spune nici Pyke. Numele meu e Tilbury.

Onorabilul Galahad tresări. Monoculul îi căzu de la ochi, dar îl puse îngîndurat la loc. Avea o expresie preocupată și dezaprobatore pe chip. Clătină solemn din cap.

— Folosești un nume fals? Rău. Nu-mi place asta.

— Fui!

— Nu merită. Sincer, nu merită. Mai devreme sau mai tîrziu, o să fii dat în vileag și o s-o iei pe coajă de la judecător. Îmi amintesc că i-am spus asta și lui Vokes Bătosul în '99, cînd se învîrtea prin Londra spunînd că îl cheamă Orlando Maltravers în speranța deșartă de a-i înșela pe agenții de pariuri după o cursă proastă. Dar el, spre deosebire de tine, a avut prezența de spirit să-și pună o barbă falsă. Puturosule, bătrîne prieten, spuse onorabilul Galahad cu blîndețe, chiar merită să faci asta? Nu reușești decît să amîni deznodămîntul inevitabil. De ce nu te duci să înfrunți tărăboiul ca un adevărat bărbat? Sau dacă lucrurile stau prea prost, măcar caută un magazin de închiriat costume de teatru și cumpără-ți niște perciuni blonzi. De ce ești urmărit?

Lordul Tilbury începea să se întrebe dacă pînă și un volum de *Amintiri* care ar zgudui Anglia merita prețul pe care îl plătea.

— Spun că mă cheamă Tilbury, zise el scrîșnind din dinți, pentru că am primit de curînd un titlu nobiliar și Tilbury a fost cel pe care mi l-am ales.

Lumina inundă chipul întunecat al onorabilului Galahad.

— Aha, tu ești *lordul* Tilbury?

— Eu sînt.

— De ce naiba te-au făcut lord, Puturosule? întrebă onorabilul Galahad sincer uimit.

Lordul Tilbury își spuse că trebuie să se țină tare.

— Se întîmplă să dețin un loc destul de important în lumea presei. Sînt patronul unui concern al cărui nume s-ar putea să-ți fie familiar, Editura Mammoth.

— Mammoth?

— Mammoth.

— Nu-mi zice, spuse onorabilul Galahad. Lasă-mă să mă gîndesc. Păi, nu la Mammoth mi-am vîndut eu cartea?

— Ba da.

— Puturosule – adică Pyke – adică Tilbury, spuse cu regret onorabilul Galahad, îmi pare rău pentru asta. Da, pe cîntea mea că îmi pare rău. Te-am dezamăgit, nu-i așa? Acum înțeleg de ce ai venit aici. Vrei să mă răzgîndesc. Ei bine, mi-e teamă că ai venit de pomană, Puturosule, dragă amice. N-o să public cartea aia.

— Dar...

— Nu, n-are sens. N-o s-o fac.

— Dar, Dumnezeu sfinte !...

— Știu, știu. Dar nu. Am motivele mele.

— Motive ?

— Motive personale și sentimentale.

— Dar e strigător la cer. Nu s-a mai văzut. Ai semnat contractul. Ai fost mulțumit cu condițiile propuse...

— N-are nimic de-a face cu condițiile.

— Și nu poți pretinde că nu poți preda cartea. Uite-o pe birou, terminată.

Onorabilul Galahad ridică manuscrisul cu ceva din tandrețea unei mame care își leagănă primul născut. Se uită la el, oftă, se mai uită o dată la el și oftă din nou. Îl durea în suflet.

De fiecare dată când îl recitea, i se părea o tragedie și mai mare că o asemenea minunăție nu putea fi dăruită lumii. Era un material al naibii de bun. Da, din punctul lui de vedere, un material al naibii de bun. Trudise din greu, temeinic și cu credință să-și îndeplinească sarcina de a scrie o cronică comemorativă despre o epocă din istoria Londrei care, mai mult decît oricare altă epocă, merita un Homer sau un Gibbon al ei și reușise, la naiba ! Un material strașnic, de-a dreptul nemaipomenit.

Și nimeni n-avea să-i citească drăcovenia.

— O carte ca asta nu e niciodată terminată, zise el. Aș putea să o completez tot restul vieții mele.

Oftă din nou. Apoi se luminează la față. Suprimarea tipăririi capodoperei sale era prețul pe care îl plătea pentru fericirea fiicei lui Dolly. Dacă îi aducea fericire fiicei lui Dolly, atunci nu avea de ce să regrete sau să ofteze.

Cu toate acestea și-ar fi dorit ca fratele său, Clarence, să fi fost mai tenace și mai capabil să facă față fără ajutor femelelor din familie.

Puse manuscrisul deoparte, într-un sertar.

— Dar e terminat, zise el, dacă te gîndești la ce șanse are să ajungă sub tipar. N-o să fie publicat niciodată.

— Dar...

— Nu, Puturosule, e ultimul meu cuvînt. Nu-ți închipui că nu-ți respect punctul de vedere. Știu că m-am purtat urît cu tine și îmi dau seama cît de îndreptățit ești să fii orbit și rigid...

— Nu sînt orbit și rigid. Mă felicit că reușesc — chiar și provocat la maximum — să port discuția asta pe un ton amabil. Spun numai...

— Orice ai spune, n-o să-ți folosească la nimic, Puturosule.

— Nu-mi mai spune...

— N-am cum să-ți explic situația. Mi-ar lua prea mult timp. Dar poți să fii liniștit, nimic din ce-ai putea spune n-o să-mi schimbe vreun pic hotărîrea. N-o s-o public.

Urmă o tăcere semnificativă. Privirea lordului Tilbury, care se fixase, asemenea celei a unui pechinez jinduind la cuburi de zahăr, pe sertarul în care văzuse dispărînd manuscrisul, se mută înspre bărbatul care stătea între el și obiect. Se zgîi la onorabilul Galahad cu o privire plină de dor, de parcă ar fi tînjit după ciozvîrta aceea de vită care se dovedise odată o armă atît de irezistibilă în mîinile lui Basham Mîrtoaga.

Dorul îi trecu. Sclipirea belicoasă îi dispăru din ochi. Se ridică bățos.

— În acest caz, îți urez o după-amiază plăcută.

— Doar n-o să pleci acum.

— Ba da.

Onorabilul Galahad se întristă.

— Mi-aș dori să nu o pui la inimă. Nu mai fi așa înțepat, Puturosule. Ia loc. Hai să mai stăm la taclale. Rămîi cu noi la cină.

Lordul Tilbury simți un nod în gît.

— Cină!

Un cuvînt inofensiv, însă pe buzele sale izbuti cumva să capete sonoritatea unui legămînt elisabetan grav – cam cum i-ar fi luat în zeflemea un Ben Johnson cherchelit pe Beaumont și Fletcher¹.

— Cină! zise Tilbury. Fui!

Există anumite momente în viață cînd numai o acțiune fizică înverșunată poate vindeca sufletul rănit. La fel cum băștinașii din India, înțepați de un scorpion, caută să-și aline suferința luînd-o la sănătoasa, așa făcu acum și lordul Tilbury, imediat după întîlnirea cu cel care, în opinia lui, părea că își merită cu prisosință numele de scorpion uman, dorindu-și să se calmeze plimbîndu-se în pas vioi peste cîmpii. Ajungînd la treptele largi de la intrare și văzînd în fața ochilor taxiul de la gară, deveni conștient de o senzație aproape de greață la gîndul de a se urca în mașina care mirosea a mucegai și de a se întoarce cu ea la Emsworth Arms.

Scoase niște bani, îi vîrî sub nasul uluit al lui Robinson, mormăi neinteligibil și, răsucindu-se brusc, se îndreptă cu pași apăsăți înspre vest.

1. Francis Beaumont (1585-1616) și John Fletcher (1579-1625), dramaturgi britanici care au scris în colaborare mai multe piese de teatru.

Robinson, după ce îl urmări cu o privire mută și stăruitoare tipică Shropshire-ului pînă cînd dispăru în spatele unui tufiș, apăsă pedala de ambreiaj și o luă meditativ spre casă.

Lordul Tilbury continuă să meargă apăsător, adîncit în gînduri.

La început nebuloase, acestea începură apoi să prindă contur. Mîntea îi reveni la planul pe care îl ticluise pe cînd se afla singur în biblioteca mică. Un unic obiect părea că i se imprimase pe retină – biroul în care onorabilul Galahad își pusese manuscrisul.

Tînjea să se ocupe direct de acel birou.

Aidoma tuturor corsarilor reabilitați, el reuși să găsească o scuză foarte bună pentru a-l readuce la viață pe vechiul pirat. Dacă lua manuscrisul, își spunea el, nu făcea decît să ia ceva ce îi aparținea de drept. Avea dreptul legal la el. Contractul fusese semnat cu martori de față. Îi plătitise un avans. Fără îndoială că, după cum se petreceau lucrurile în mod obișnuit între autor și editor, autorul și-ar fi împachetat lucrarea în hîrtie cafenie, ar fi lipit timbrele și ar fi trimis-o prin poștă. Dar dacă un tip excentric prefera să o pună în birou special ca editorul să vină să o ia, treaba era totuși o tranzacție de afaceri legală.

Și cît de simplu ar fi fost să jefuiască biroul, credea el, dacă ar fi stat la Castel. Din felul nepăsător și degajat în care onorabilul Galahad îl vîrîse în sertar, căpătase impresia profundă că nici măcar nu se chinuia să îl încuie. Oricine din Castel...

Remușcări amare se abătură asupra lordului Tilbury în vreme ce colinda meditativ domeniile

Castelului Blandings, care amuțiseră din cauza căldurii. Acum înțelegea ce greșeală făcuse adoptînd o atitudine atît de mîndră și de ultragiată față de onorabilul Galahad. Dacă și-ar fi jucat cum trebuie cărțile și ar fi primit totul cu zîmbetul pe buze, ar fi acceptat invitația la cină și ar fi continuat să-și joace cum trebuie cărțile, aproape sigur că pînă seara ar fi fost rugat să-și aducă lucrurile de la Emsworth Arms și să rămînă la Castel. Și apoi...

Dintre toate cuvintele triste care ar putea ieși din vîrfurile peniței sau al limbii, cele mai triste sînt acestea: „S-ar fi putut întîmpla“. Cu sufletul gemînd, lordul Tilbury își continuă plimbarea. Și în timp ce mergea, la nări îi ajunse pe neașteptate singurul miros din lume care ar fi putut să-i abată mintea de la necazul care o apăsă.

Mirosise un porc.

Celor care nu-i cunoșteau prea bine li s-ar fi părut incredibil că George, viconte de Tilbury, și Clarence, conte de Emsworth, ar fi putut avea măcar un gust comun. Firile celor doi, s-ar fi putut spune, erau la poli opuși. Și totuși exista acest lucru remarcabil. Deși temperamentul lor diferea în orice altă privință, amîndoi aveau o slăbiciune pentru porci. La țară, în micul lui domeniu din Buckinghamshire, unde avea obiceiul să se retragă la sfîrșit de săptămînă pentru a-și reîmprospăta forțele, lordul Tilbury creștea porci. Și nu numai că-i creștea, dar îi și iubea și era mîndru de ei. Și orice avea legătură cu porcii, de exemplu un guițat, o plescăitură sau, în acest caz, un miros, îi atingeă o coardă sensibilă.

Astfel că acum ieși din starea de reverie cu o tresărire, constatînd că hoinăreala lui fără țintă îl adusese la o azvîrlitură de coajă de cartof de o cocină bine echipată.

Iar în această cocină se afla un porc cum nu mai văzuse pînă atunci.

Cum am mai spus, era o după-amiază înnorată. O pîclă insalubră se pogorîse peste pămînt, dînd senzația că soarele avea să apună mai devreme. Dar era nevoie de mai mult decît de o vizibilitate redusă pentru a o ascunde privirii pe Împărăteasă. Razele soarelui ar fi pus poate mai bine în valoare curbele ei opulente, însă chiar și prin această negură cenușie era îndeajuns de impozantă încît să-l atragă pe lordul Tilbury spre ea, ca prins cu un lasou. Se năpusti în față și rămase pe loc, holbându-se cu sufletul la gură.

Inițial reacționează la acest spectacol cu un sentiment de invidie bolnavă, o lăcomie dureroasă și oribilă. Acesta era efectul pe care îl avea întotdeauna Împărăteasa asupra admiratorilor care o vizitau pentru prima dată. Veneau, o vedeau, căscau gura și plecau nefericiți și nemulțumiți, pentru a duce pînă la adînci bătrîneți o viață buimacă și plină de dor fără să știe de ce, asemenea celor care au fost sărutați în vis de zeițe. Pînă în acel moment, lordul Tilbury își considerase Băiatul Mare din Buckingham un porc remarcabil. Însă acum simțea cu strîngere de inimă că ar fi fost o insultă față de acest animal suveran numai să se gîndească la Băiatul Mare din Buckingham în prezența ei.

Împărăteasa, după ce îi aruncă o privire scurtă, dar amabilă, noului-venit, se întoarce la ocupația

cu care se îndeletnicea în momentul sosirii lordului Tilbury. Își turti nasul de balustrada inferioară a cocinii și sforăi cu tristețe. Iar lordul Tilbury, privind în jos, văzu că o parte din masa ei de după-amiază, sub forma unui cartof apetisant, fusese surghiunită din troaca principală și se rostogolise unde n-o putea ajunge. Acest lucru îi produsese medaliarei cu argint suferință și deznădejde. Asemenea tuturor porcilor premianți care își iau cariera în serios, Împărăteasa din Blandings detesta să se lipsească de ceva bun de mâncat care se transforma în carne vîrtoasă.

Sufletul iubitor de porci al lordului Tilbury se emoționează. Invidia îl părăsi, alungată de un val de sentimente mai nobile. Tot ce era mai bun și mai uman în el ieși la suprafață. Plescăi compătimitor din limbă. Îi era peste mîină să se aplece din cauza conformației lui, însă nu șovăi. Cu prețul unei senzații temporare de sufocare, înhăță cartoful. Și se afla pe punctul de a-l lăsa să cadă în gura ridicată a Împărătesei, cînd se petrecu o întrerupere uluitoare.

O respirație fierbinte îi suflă în obraz. O voce hîrîită îi glăsui în ureche : „Uș!!“ O mîină musculoasă îl prinse ca într-o menghină de încheietură. Alta i se atașă de guler. Și, smucindu-se violent, se regăsi sub privirea acuzatoare a unui individ în salopetă, înalt, sfrijit și uscățiv.

Era acea perioadă a zilei cînd majoritatea copiilor Naturii își fac siesta. Însă Jas. Pirbright nu dormise. Șeful lui îi poruncise să stea la pîndă, așa că de la prînz stătuse la pîndă. Mai devreme sau mai tîrziu, îi spusese lordul Emsworth,

citîndu-l pe acel bărbat posesor al celui de-al şaselea simţ, onorabilul Galahad Threepwood, un necunoscut misterios o să dea tîrcoale cocinii Împărătesei. Şi iată-l aici, cu tot cu un cartof otrăvit, iar Pirbright pusese mîna pe el. Cei din familia Pirbright, aidoma poliţiştilor canadieni călare, prindeau întotdeauna făptaşul.

— Huş! spuse Jas. Pirbright, ceea ce în Shropshire înseamnă „Vino cu mine şi o să te închid undeva, pînă cînd mă duc şi îi aduc la cunoştinţă Înălţimii sale ce s-a întîmplat“.

Între timp, Monty Bodkin, după ce se despărţise de Sue pe acoperiş, se plimbase alene şi meditativ în direcţia reşedinţei Împărătesei. Avea intenţia să arunce o privire nobilului animal şi să încerce să-şi facă un bine împrietenindu-se cu ea.

Nu se grăbea. Era o după-amiază prea caniculară pentru asta. Ținutul Shropshire se preschimbase într-o baie turcească. Cerul părea să apese ca o prişniţă. Fluturii încetaseră să zboare şi, în timp ce îşi tîra picioarele spre cocină, doar cei mai tineri şi mai zglobii iepuri mai aveau energia să i se ferească din cale.

Dar chiar dacă aerul ar fi fost mai răcoros şi mai proaspăt, probabil că el tot în dorul lelii ar fi umblat fiindcă avea o mare piatră pe inimă. Nu-i plăcea cum stăteau lucrurile.

Nu, medită Monty, nu-i plăcea cîtuşi de puţin cum stăteau lucrurile. Sheridan¹ a scris odată

1. Richard Brinsley Sheridan, dramaturg şi politician de origine irlandeză (1751-1816), care a scris mai ales comedii de moravuri.

despre „o expresie a naibii de dezmoștenitoare“, iar dacă Monty l-ar fi citit vreodată pe Sheridan, ar fi crezut că descoperise descrierea perfectă pentru chipul celui de-al nouălea conte de Emsworth așa cum se vedea de cealaltă parte a mesei din biblioteca mare sau zgîindu-se din spatele copacilor. Nici măcar în timpul întâlnirii cu lordul Tilbury din biroul lui de la Editura Mammoth nu fusese mai convins că se asociase cu cineva care își propunea să se dispenseze foarte curînd de serviciile sale. Concedierea, i se părea lui, plutea în aer. Aproape că îi putea auzi bătăile aripilor.

Ajunse deznădăjduit la locul în care locuia Împărăteasa. Există un soi de șopron chiar în spatele porții și aici se opri, folosindu-se de suprafața lui pentru a scăpăra un chibrit care să aprindă țigara de care avea atîta nevoie.

Da, simțea el în vreme ce stătea acolo și fuma, dacă într-adevăr avea puterea să citească de pe fețele oamenilor sau talentul să interpreteze limbajul privirilor umane, ultimul lui șef se aflate la un pas de a-i trage un șut în fund. Pînă și acum i se părea că-i aude vocea țipînd „Ieși! Ieși!“

Iar apoi, întrucît sunetul persista, deveni conștient că vocea nu venea din închipuirea lui, ci chiar din realitate, că se auzea dinspre șopronul de care se sprijinea el și că ceea ce spunea nu era „Ieși!“, ci „Lasă-mă să ies!“

Era uimit și intrigat deopotrivă. Pentru o clipă, mintea-i cochetă cu ideea că auzea niște stafii. Apoi se gîndi, foarte rezonabil de altfel, că o fantomă care mai are de mers numai o

jumătate de kilometru pentru a face ca unul dintre cele mai vechi castele din Anglia să fie la cheremul ei nu și-ar pierde prea multă vreme bîntuind șoproane. Lîngă locul unde stătea se afla o fereastră mică. Îmbărbătat, se uită prin ea.

— Ești acolo? întrebă el.

Pusese o întrebare îndreptățită, pentru că interiorul șopronului era învăluit într-o beznă egipteană. Cu toate acestea, păru să-l supere pe prizonier. Un „Fui!“ asurzitor străpunse ca o săgeată aerul, iar Monty sări cîțiva centimetri înapoi. Părea incredibil, dar dacă s-ar fi încrezut în eficacitatea simțurilor sale, atunci interlocutorul nevăzut nu era altul decît...

— Hei, icni el, nu cumva sînteți lordul Tilbury?

— Cine ești?

— Sînt Bodkin. Bodkin M. Monty Bodkin. Vă amintiți de bătrînul Monty?

Era clar că lordul Tilbury își amintea, pentru că vorbi cu o vigoare familiară.

— Atunci scoate-mă de aici, imbecil nenorocit. Nu mai pierde vremea.

Monty bîjbîi pe la ușă.

— S-a făcut, zise el. Într-o clipită. E un soi de dispozitiv din lemn care trebuie mișcat un picuț. Bine. Gata. Afară cu tine, tăicuță. Hopa-hop!

Și cu aceste cuvinte de încurajare, el îndepărtă cîrligul, iar lordul Tilbury își făcu apariția horcăind.

— Da, dar, hei...! spuse rugător Monty după cîteva clipe, înnebunit, asemenea lui Goethe, după mai multă lumină. Acesta era unul dintre cele mai bizare și mai misterioase lucruri care i se

întîmplaseră în timp ce fuma, iar interlocutorul său părea să aibă intenția numai să stea și să horcăie.

Lordul Tilbury își regăsi vocea.

— E o nelegiuire!

— Ce?

— O să am grijă ca individul să fie aspru pedepsit.

— Care individ?

— O să mă duc chiar acum la lordul Emsworth.

— De ce?

Pe scurt și plin de emoție, lordul Tilbury îi povesti totul.

— Am tot încercat să-i explic tipului ăstuia că, dacă are vreo îndoială asupra rangului meu social, unchiul tău, sir Gregory Parsloe, care cred că locuiește în vecinătate, ar putea să se pună chezaș pentru mine...

Monty, care pînă atunci ascultase din ce în ce mai înțelegător, aprobînd fiecare întorsătură a narațiunii cu o înclinare ageră a capului, de această dată se simți obligat să-l întrerupă.

— Mamă Doamne! zbieră el. Spuneți că i-ați oferit un cartof purceleii? Iar apoi tipul ăsta v-a înhățat? Iar apoi i-ați spus că sînteți prieten cu unchiul meu Gregory? Și acum vă duceți la Castel ca să depuneți o plîngere Bătrînului Puhoi? Nu faceți așa ceva! Nu faceți așa ceva, insistă Monty. Nu vă apropiați de Castel, or să vă pună în lanțuri înainte de a putea spune „Ei, na!” Nu cunoașteți istoria secretă a locului. Lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. Bătrînul Emsworth crede că unchiul Gregory încearcă să-i asasineze purceaua. Sînteți prins asupra

faptului cînd încercați să o hrăniți cu cartofi și susțineți sus și tare că sînteți un amic de-al lui. Păi, pe toți dracii, o să vă expedieze cu vaporul pe Insula Diavolului fără nici un proces.

Lordul Tilbury se holba, gîndindu-se încă o dată cît de mult îi dis plăcea acest tînăr.

— Ce tot bați cîmpii?

— Nu bat cîmpii. Chiar au dreptate. Priviți lucrurile din punctul lor de vedere. Dacă purceaua asta iese din concurs, candidatul unchiului meu o să cîștigue cu ușurință medalia de argint la expoziție. Poți să-l învinovățești pe individul ăsta, Pirbright, pentru că se uită puțin chiorîș la un tip care se strecoară în cocină, administrînd cartofi dubioși, și apoi îl pune pe unchiul Gregory drept chezaș? Probabil s-a gîndit că acel cartof conținea niscaiva otravă asiatică puțin cunoscută.

— Niciodată n-am auzit ceva mai absurd.

— Ei bine, așa e Viața, îi răspunse Monty. Și, în orice caz, nu puteți nega că ați încălcat o proprietate particulară. Nu există cumva o lege care permite să-i împuști pe cei care îți încălcă proprietatea? Sau era vorba despre hoți? Nu, mint. E vorba despre cîini vagabonzi, dacă îi prinzi cînd îți atacă oile. Totuși, dacă revenim la subiect, dumneavoastră *chiar* încălcați o proprietate particulară.

— Nicidecum. Am făcut o vizită la Castel.

Conversația ajunsese exact unde sperase Monty să o facă să ajungă.

— De ce? Acum am ajuns la chestia care mă buimăcește cel mai mult. Ce faceți prin partea locului? De ce ați venit aici? Bineînțele că sînt

întotdeauna încântat să vă văd, zise cu amabilitate Monty.

Lordul Tilbury părea ofensat de această amabilitate. Și, într-adevăr, căpătase ceva din atitudinea unui senior îngăduitor care vrea să alunge de pe domeniile sale un intrus ȝopîrlan.

— Aș putea să te întreb ce faci tu aici?

— Eu?

— Dacă, așa cum spui, lordul Emsworth se înțelege atît de prost cu sir Gregory Parsloe, m-aș gîndi atunci că s-ar împotrivi ca nepotul lui să se plimbe pe domeniile sale.

— Aa, dar, știți, sînt secretarul lui.

— De ce faptul că ești secretarul unchiului tău...

— Nu al unchiului meu. Ci al bătrînului Emsworth. Pronumele sînt afurisite, nu-i așa? Începi să spui „el“ și „al lui“ și continui plin de bucurie, apoi îți dai brusc seama că le-ai amestecat. Încă o dată, așa e Viața, cînd o privești cum se cuvine. Nu, nu sînt secretarul unchiului meu. El n-are nici un secretar. Sînt secretarul bătrînului Emsworth. Am obținut postul la nici douăzeci și patru de ore după ce mi-ați făcut vînt de la *Gîgîlicea*. O, da, chiar așa, adăugă Monty cu o dezinvoltură suavă. Am izbutit să fac rost de o altă slujbă foarte repede. Da, zău! Un om cumsecade nu așteaptă mult pînă să fie înhățat.

— Ești secretarul lordului Emsworth? Lordul Tilbury părea să aibă dificultăți în asimilarea acestei informații. Locuiești la Castel? Vrei să spui că tu chiar trăiești... Stai la Castel?

Monty, gîndind cu repeziciune, decise că acea dezinvoltură suavă a lui fusese o greșeală. Bine intenționată, dar o boroboață. Strategia mai sănătoasă ar fi fost onestitatea bărbătească. Credea în faptul că trebuie să înfrunte la momentul oportun acel val ivit în afacerile lumești, care, dacă îl înfrunți astfel, te duce spre reușită. Era neapărat necesar să își asigure o nouă slujbă înainte ca lordul Emsworth să-l dea afară și cu greu putea spera să dea peste o ocazie mai potrivită pentru a-i pune problema acestui patron decît atunci cînd abia îl eliberase dintr-un șopron urît mirositor.

Prin urmare, îi răspunse cu sinceritate că deocamdată chiar așa stăteau lucrurile.

— Dar numai, continuă el cu candoare, pentru moment. Nu mă feresc să vă spun că mă aștept în curînd la o schimbare. Presimt că nu după mult timp o să fiu din nou liber. Nu mi s-a zis nimic, Doamne ferește, dar am primit toate semnele. Așa că, dacă din întîmplare credeți că am putea s-o luăm de la început — dacă doriți să îngropați trecutul —, dacă, într-un cuvînt, ați putea lua în considerare să treceți peste acea întîmplare dezagreabilă și să mă primiți înapoi, din partea mea, eu vă garantez că o să fiu pe fază. Aș reuși să mă prezint la datorie aproape imediat, pregătit de orice.

Celor mai mulți, dacă ar fi ascultat o solicitare atît de elocventă, li s-ar fi putut strecura în suflet o oarecare nerăbdare. Însă lordul Tilbury o ascultă ca pe un cîntec suav și măreț. Asemenea lui Napoleon, mai avusese parte de momente norocoase la vremea lui, dar nu izbutea să-și

amintească unul mai norocos ca acesta — că găsisese în persoana tînărului din fața lui pe cineva care, în același timp, locuia la Castelul Blandings și voia favoruri de la el. Nu exista o combinație mai desăvîrșită.

— Deci vrei să te întorci la Casa Tilbury?

— Neapărat.

— Bine.

— Sînteți minunat!

— Numai dacă...

— O, drace! E vreo șmecherie?

Lordul Tilbury căzuse într-o tăcere încremenită. Acum că sosise clipa să-și transpună în vorbe planul mîrșav din minte, avea dificultăți în a-și găsi cuvintele cu care să-l descrie.

— Numai dacă ce? zise Monty. Dacă ați vrut să spuneți că numai dacă dau dovadă de cea mai mare vigilență pentru a împiedica să se mai strecoare vreun material dubios printre articolele din *Gîgîlicea*, n-aveți teamă. De la acea întîmplare nenorocită, m-am schimbat și acum sînt total la unison cu idealurile și năzuințele *Gîgîlicii*. Puteți să mă lăsați iarăși la cîrmă fără nici o frică.

— N-are nimic de-a face cu *Gîgîlicea*. Lordul Tilbury făcu din nou o pauză. E un lucru pe care aș vrea să-l faci pentru mine.

— Cu plăcere. Orice. Adică pînă și jumătate din împărăția mea.

— Eu... Este... Păi, uite cum stau lucrurile pe scurt. Fratele lordului Emsworth, Galahad Threepwood, și-a scris Amintirile.

— Știu. Bag mîna-n foc că sînt și bune. Or să se vîndă ca pîinea caldă. Exact genul de carte

care se cere acum pe piață. Înghățați-o, ăsta e sfatul meu.

— Asta, spuse lordul Tilbury, ușurat de iuțeala cu care conversația ajunsese în acest punct crucial, este exact ce vreau să fac.

— Păi, vă spun eu cum se procedează, zise îndatoritor Monty. Întocmiți un contract și apoi îl abordați cu îndrăzneală pe bătrînul Gally, cu carnetul de cecuri în mînă...

— Contractul există deja. Domnul Threepwood l-a semnat acum cîtva timp, dîndu-i Editurii Mammoth toate drepturile asupra cărții. Acum s-a răzgîndit și refuză să predea manuscrisul.

— Doamne păzește! De ce?

— Nu știu de ce.

— Dar fraierul de el o să piardă o avere.

— Fără îndoială. Hotărîrea lui să n-o publice mă costă și pe mine o sumă considerabilă de bani. Așadar, eu consider că, întrucît contractul a fost deja semnat, am dreptul legal să intru în posesia manuscrisului și... ăă... și am intenția... Ei bine, pe scurt, am intenția să intru în posesia lui.

— Adică să-l șterpeliți?

— Vorbind sec, da.

— Hei, da' văd că vă descurcați de minune, nu-i așa? Cum?

— Ah, ar trebui să mă ajute o persoană care locuiește chiar la Castel.

O idee bizară îl fulgeră pe Monty.

— Doar nu vă gîndiți să-l șterpelesc *eu*?

— Ba da.

— Ha, bată-te norocul să te bată! zise Monty. Se holbă sincer uimit.

— Ar fi cea mai simplă misiune, continuă mîeros lordul Tilbury. Manuscrisul se află în biroul dintr-o cămăruță care îmi închipui că e un soi de anexă a bibliotecii. Sertarul în care se găsește nu este, dacă nu greșesc prea mult, încuiat — și chiar dacă ar fi încuiat, poate fi deschis cu ușurință. Spui că ești nerăbdător să te întorci la editura mea. Așa că... ei bine, gîndește-te, dragul meu.

Monty se trăgea fără vlagă de reverul hainei. Asta era o noutate pentru el. Din cauza îndemnului de a deveni un soi de Napoleon al Fără-delegilor și pentru că îl auzise pe lordul Tilbury adresîndu-i-se cu apelativul „dragul meu“, capul îi vîjîia.

Lordul Tilbury, apreciind corect firea oamenilor, știa că există minți care digeră mai greu decît celelalte ideile noi. Era gata să-i acorde un interval de timp pentru a asimila toate acestea.

— Te asigur că, dacă vii cu manuscrisul, o să fiu încîntat să-ți dau înapoi slujba la Casa Tilbury.

Figura lui Monty își pierdu puțin din expresia de idiot al satului care tocmai a fost lovit de trăsnet. O oarecare vioiciune i se strecură în privire.

— Zău?

— Da.

— Pentru un an întreg?

— Un an?

— Trebuie să fie pentru un an, să-mi garantați asta. Poate vă amintiți că vorbeam despre lucrurile care nu sînt ceea ce par.

În ciuda nerăbdării de a-l face pe tînăr complicele lui și de a-l pune la treabă cît mai curînd

posibil, lordul Tilbury era conștient de o oareșce rezervă. Majoritatea șefilor ar fi simțit la fel în locul lui. Un an înseamnă o perioadă lungă de timp cu Monty Bodkin pe cap, iar lordul Tilbury se consolase cu ideea că, după ce ar fi ajuns în posesia manuscrisului, s-ar fi descotorosit de el într-o săptămână.

— Un an? spuse el cu un aer de îndoială.

— Sau douăsprezece luni, zise Monty, făcându-i o concesie.

Lordul Tilbury suspină. Se părea că n-are de ales.

— Foarte bine.

— O să am slujba un an întreg?

— Dacă ții morțiș.

— Sînteți gata să semnați o scrisoare, o înțelegere, un document în care să scrie asta, dacă îl întocmesc?

— Da.

— Atunci ne-am înțeles. Haideți să batem palma.

Lordul Tilbury preferă să sară peste acest gest simbolic.

— Te rog să obții obiectul cît se poate de repede, zise el cu răceală. Nu-mi doresc să rămîn la nesfîrșit într-un han de țară.

— Oh, o să-i dau bătaie. Apropo, la ce han de țară? Ar trebui să am adresa dumneavoastră.

— Emsworth Arms.

— Îl știu bine. Gustați din berea lor cu un strop de gin în ea. Te unge pe suflet. Bine, atunci. Așteptați-vă să vin foarte curînd cu manuscrisul sub braț.

— Atunci, deocamdată, la revedere.

— Rămîneți cu bine pînă cînd ne vom revedea, zise cu căldură Monty.

Îl urmări cu privirea pe lordul Tilbury pînă cînd acesta dispăru, iar apoi își continuă plimbarea, cufundat în vise trandafirii.

Asta, reflectă el, era în ordine. În mintea lui nu mai exista acum nici o urmă din scrupulele și timiditatea care îi provocaseră acea stare de buimăceală cînd auzise pentru prima dată propunerea. Se simțea hotărît și neînfricat. Intenționa să obțină manuscrisul chiar dacă ar fi fost nevoie să se folosească de un satîr.

În pîcla tulbure și pîlpîitoare care se așternuse peste iarbă i se părea că întrezărește chipul lui Gertrude Butterwick privindu-l țintă cu o blîndețe încurajatoare, ca și cum s-ar fi străduit să-i sugereze că se poate bizui pe sprijinul și pe încuviințarea ei în această misiune. Era în stare să-și imagineze că susurul unei adieri firave și singuratece care se rătăcise în tufișurile de arini era de fapt vocea ei cristalină șoptindu-i „Dă-i bătaie!”

Scriitorii sînt făpturi capricioase. Prea des, cea mai neînsemnată răsucire a robinetului este suficientă pentru a curma șuvoiul inspirației. Așa se întîmplă și cu onorabilul Galahad Threepwood. Recenta întîlnire neplăcută cu acea cunoștință din tinerețe, Pyke Puturosul de odinioară, nu durase mult, dar îl lăsase într-o stare de spirit neprielnică reluării muncii literare. Avea o fire binevoitoare și îl zgîndărea cînd nu era îndatoritor pînă și cu Pyke Puturoșii din lume.

Să-l facă pe sărmanul Puturos să plece cu coada-ntre picioare nu era același lucru cu a-l

refuza categoric pe, să zicem, scumpul de Basham Mîrtoagă sau pe dragul de Freddie Cană, dar era îndeajuns să supere pe cineva căruia îi plăcea să se poarte cuviincios cu toată lumea și care detesta să-i spună „Nu“ chiar și celei mai netreb-nice dintre ființele Domnului. După plecarea lordului Tilbury, onorabilul Galahad lăsa în sertar manuscrisul vieții lui. Fără a mai avea chef să-l șlefuiască sau să-l corecteze, el scoase un oftat îndurerat, alese un roman polițist de pe raft și părăsi camera.

După ce se opri în hol pentru a apăsa butonul soneriei și a-i da instrucțiuni lui Beach, care îi răspunse, să îi aducă un whisky cu sifon pe pajiște, el se îndreptă spre refugiul lui favorit din spatele cedrului uriaș.

— Oh, Beach, zise el cînd majordomul sosi cu tava zornăitoare, îmi pare rău că te deranjez, dar mă întrebam dacă nu te superi să dai o fugă pînă în biblioteca mică și să-mi aduci ochelarii pentru citit. I-am uitat. Îi găsești pe birou.

— Nu-i nici un deranj, domnule Galahad, zise îndatoritor majordomul. Mai doriți și altceva?

— Știi cumva unde este domnișoara Brown?

— Nu, domnule Galahad. Domnișoara Brown lua o gură de aer pe terasă, puțin după prînz, dar de atunci n-am mai văzut-o.

— Bine, atunci. Numai ochelarii pentru citit.

Dedicîndu-se îndeletnicirii de a-și obloji nervii zgîndăriți, onorabilul Galahad înghițise deja probabil jumătate din conținutul paharului său înalt cînd îl remarcă pe majordom venind.

— Ce naiba ai acolo, Beach? întrebă el, pentru că celălalt părea cam prea împovărat să care

numai o pereche de ochelari cu ramă de baga.
Ăla nu-i manuscrisul meu?

— Ba da, domnule Galahad.

— Du-l înapoi, zise autorul cu o țîfnă scuza-bilă. Nu-l vreau. Doamne sfinte, am venit aici ca să uit de el.

Se întrerupse perplex. O ciudată expresie bulbucată se întindea pe chipul majordomului, iar jiletca umflată începu să tremure nițeluș. Onorabilul Galahad urmări fenomenul cu interes și curiozitate.

— De ce îți hîțîni burtica la mine, Beach?

— Sînt agitat, domnule Galahad.

— N-ar trebui atunci să porți vestă de flanelă pe o vreme ca asta.

— Psihic, domnule.

— Pentru ce?

— Pentru siguranța manuscrisului dumnea-voastră, domnule Galahad. Majordomul își coborî vocea. Aș putea să vă aduc la cunoștință, domnule, ce s-a petrecut cu cîteva clipe mai devreme, cînd m-am dus în biblioteca mică să vă aduc ochelarii?

— Ce?

— Chiar înainte să intru, am auzit pe cineva mișcîndu-se înăuntru.

— Zău? Onorabilul Galahad plescăi din limbă. Mi-aș dori teribil ca toți să lase camera aia în pace. Se știe că o folosesc pe post de birou per-sonal.

— Exact, domnule Galahad. Nimeni nu 'are ce să caute pe acolo, atîta vreme cît vă aflați la Castel. Este un lucru de la sine înțeles. Și toc-mai de aceea am devenit dintr-o dată suspicios.

— Cum? Suspicios? Ce vrei să spui?

— Că cineva încerca să sustragă materialul pe care l-ați scris, domnule.

— Ce?

— Da, domnule Galahad. Și am avut dreptate. M-am oprit pentru o clipă, zise vehement majordomul, și apoi am deschis brusc ușa cu putere și fără nici o prevenire. Domnule, l-am găsit acolo pe domnul Pilbeam, cu mîna vîrîță în sertarul deschis.

— Pilbeam?

— Da, domnule Galahad.

— Pe toții sfinții!

— Da, domnule Galahad.

— Ce-ai spus?

— Nimic, domnule Galahad. L-am privit.

— *El* ce a spus?

— Nimic, domnule Galahad, a zîmbit.

— A zîmbit?

— Un zîmbet vinovat și firav.

— Și apoi?

— Tot fără să vorbesc, m-am dus către birou, am luat materialul scris și m-am îndreptat spre ușă. La ușă m-am oprit și i-am aruncat o privire glacială. Apoi m-am retras.

— Splendid, Beach!

— Mulțumesc, domnule Galahad.

— Ești sigur că încerca să-l fure?

— Foile erau practic în mîinile lui, domnule.

— Nu ar fi putut căuta vreo hîrtie de scris sau așa ceva?

Un bărbat cu conformația lui Beach nu putea să arate ca Sherlock Holmes ascultînd teoriile tălimbe ale doctorului Watson și nici nu se cădea ca o persoană de rangul său social, într-o discuție

cu un superior, să-i răspundă așa cum ar fi făcut Holmes. Doar un „Ptiu!“ e posibil să-i fi tremurat pe buze, dar numai atît.

— Nu, domnule, zise el laconic.

— Dar motivul? Ce motiv ar putea avea prăditul ăsta să-mi fure manuscrisul?

Un aer de stînjeneală păru să pună stăpînire pe Beach. Şovăi.

— Îmi permiteţi să vorbesc liber, domnule Galahad?

— Nu mai debita tîmpenii, Beach. Să-ţi permit? N-am mai auzit asemenea aiureli. Păi, ne ştim de cînd eram copii de patruzeci de ani.

— Mulţumesc, domnule Galahad. Atunci, dacă pot vorbi liber, aş vrea să recapitulez pe scurt circumstanţele deosebite care privesc această carte. În primul rînd, îmi permiteţi să spun că sînt conştient de rolul ei nemaipomenit de important în chestiunea domnului Ronald şi a domnişoarei Brown?

Onorabilul Galahad tresări. Ştiuse din totdeauna că majordomul stătea cu ochii-n patru şi urechile ciulite şi că, mai devreme sau mai tîrziu, afla aproape tot ce se petrecea la Castel, dar nu-şi dăduse seama că sistemul lui de servicii secrete era atît de eficient.

— Pentru a înfrînge opoziţia Înălţimii sale la căsătoria dintre domnul Ronald şi domnişoara Brown, aţi consimţit să renunţaţi să mai trimiteţi volumul de *Amintiri* pentru a fi tipărit — Înălţimea sa fiind ostilă publicării lui din cauza faptului că, în opinia ei, conţinutul i-ar fi jignit pe mulţi dintre prietenii săi — în special pe domnul Gregory Parsloe. E adevărat, domnule Galahad?

— Da.

— Motivul pentru care ați făcut această concesie fiind că vă temeți ca nu cumva, fără acest control asupra acțiunilor ei, lady Constance să-l convingă *poate* pe Înălțimea sa să refuze să sprijine căsătoria?

— *Poate* e bine zis. Nu e nevoie să te sfiești, Beach. Vorbim între patru ochi. Nu-i nici un reporter cu noi. Putem să ne dăm arama pe față și să ne rostim numele adevărate. Ce vrei să spui tu de fapt e că fratele meu Clarence e bleg ca o cârpă și că dacă nu ar fi fost cartea asta a mea, atunci nimic n-ar fi putut-o opri pe Constance să-l bată la cap pînă cînd ar fi fost de acord să interzică o duzină de nunți numai ca să fie lăsat în pace și liniște.

— Exact, domnule Galahad. Nu mi-aș fi permis să descriu chestiunea cu aceste cuvinte, dar fiindcă ați făcut-o dumneavoastră, îmi iau libertatea să subliniez că, în circumstanțele pe care le-ați zugrăvit, ar fi teribil de plăcut pentru lady Constance ca acest manuscris să fie furat și distrus.

Onorabilul Galahad se ridică pus pe jar.

— Beach, ai nimerit-o! Individul ăla, Pilbeam, lucra pentru Connie!

— Dovezile par într-adevăr să ducă în această direcție, domnule Galahad.

— Probabil Parsloe e în cîrdășie cu ei.

— Sînt convins de asta, domnule Galahad. Pot menționa că, în seara ultimei noastre petreceri, Înălțimea sa, lady Constance, mi-a dat îngrijorată, instrucțiuni să îl chem la Castel pe sir Gregory prin telefon pentru o întîlnire urgentă.

Înălțimea sa și sir Gregory s-au închis în bibliotecă pentru puțin timp, iar apoi sir Gregory a ieșit, evident fremătînd de emoție, și cîteva clipe mai tîrziu l-am văzut purtînd o discuție serioasă cu domnul Pilbeam într-un colț izolat al holului.

— Dîndu-i ordinul de luptă!

— Exact, domnule Galahad. Complotînd. Importanța incidentului mi-a scăpat pe moment, dar acum sînt încredințat că asta s-a întîmplat.

Onorabilul Galahad se ridică în picioare.

— Beach, remarcă el emoționat. Am mai spus-o și înainte, o mai spun și acum – meriți greutatea ta în aur. Ai salvat situația. Ai salvat fericirea a două suflete tinere, Beach.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta.

— Spun asta. N-are sens să ne mințim. Dacă manuscrisul iese din joc, cei doi n-au nici cea mai mică șansă să se căsătorească. Îl cunosc pe Clarence. Un tip formidabil – nu țin la nimeni mai mult decît la el –, dar e incapabil din fire să înfrunte femeii autoritare. Trebuie să luăm imediat măsuri ca să punem în siguranță manuscrisul, Beach.

— Tocmai eram pe cale să vă sugerez, domnule Galahad, că ar fi înțelept ca pe viitor să încuiați sertarul în care îl țineți.

Onorabilul Galahad clătină din cap.

— Nu-i de ajuns. Doar nu crezi că o femeie hotărîtă ca sora mea, Constance, în cîrdășie cu pungașul ăsta mic și hidos de detectiv, o să fie descurajată de un sertar încuiat? Nu, trebuie să ne gîndim la ceva mai bun. Am găsit. Trebuie

să-l iei tu, Beach, și să-l pui într-un loc sigur. În camera ta, de exemplu.

— Dar, domnule Galahad!

— Ce mai e?

— Dacă află lady Constance că hîrțiile se află în posesia mea și îmi cere să i le dau? Ar da naștere unei situații extrem de delicate, în care eu ar trebui să-i refuz categoric o asemenea cerere.

— Cum dracu' o să afle că-l ai? Nu vine niciodată în camera ta ca să stea la taclale cu tine, nu-i așa?

— Cu siguranță că nu, domnule Galahad, zise majordomul, tremurînd la oribila viziune evocată de aceste cuvinte.

— Iar noaptea ai putea dormi cu el sub pernă. Nu există riscul ca lady Constance să vină și să te învelească cu pătura cînd te vîri în pat, nu?

De această dată, sentimentele lui Beach îl făcură să nu reușească decît să dîrdîie în tăcere.

— Nu există alt plan, zise cu hotărîre onorabilul Galahad. Nu mai vreau să stau la discuții. Iei manuscrisul și îl pui undeva unde să fie în siguranță. Fii bărbat, Beach.

— Prea bine, domnule Galahad.

— Chiar acum.

— Prea bine, domnule Galahad.

— Și, bineînțeles, să nu suflă nimănui vreun cuvîntel.

— Prea bine, domnule Galahad.

Beach traversă încet pajiștea. Avea capul aplecat și inima grea. În această clipă, un majordom mai neînfricat ar fi prezentat ceva din ținuta galantă a unui soldat trimis să ducă depeșe în

spatele liniilor inamice. Beach nu arăta așa. Atitudinea lui semăna mult mai mult cu cea a unuia dintre acei domni ghinionişti dintr-o sală de aşteptare a unei gări care, după ce au acceptat cu nechibzuinţă la patru şi jumătate să țină în braţe bebeluşul unei necunoscute, se uită la ceas şi văd că este deja şase şi un sfert şi încă nici o şansă vizibilă să scape de povară.

Amurgul trimitea la plimbare această zi ameninţătoare. Sue, privind pe deasupra parapetului, deveni conştientă de o nuanţă suplimentară de sinistru în priveliştea de dedesubt. Venise ora cînd vîrcolacii se împrăştie peste tot şi nu exista nici un motiv pentru care vîrcolacii să nu se decidă să-i facă o vizită pe acoperişul unde se găsea. Ajunsese la concluzia că stătuse aici îndeajuns de mult timp. Zgomote lugubre chicoteau peste lume şi undeva, în depărtare, o bufniţă începuse să emită ţipătul ei de piază-rea. Tînjea după dormitorul său tihnit, să aprindă luminile şi să citească pînă venea vremea să se îmbrace pentru cină.

Era întuneric-beznă pe treptele de piatră care răsunau supărător sub picioarele ei. Cu toate acestea, deşi i se părea posibil ca în orice moment o mîină îngheţată să apară din senin şi să-i atingă faţa, ea înfrunta cu curaj coborîrea.

Uşurarea pe care o simţi cînd degetele sale atinseră pe bîjbuite rigiditatea alinătoare a uşii a fost de scurtă durată. O clipă mai tîrziu, îi cedă locul panicii neputincioase a cuiva prins în capcană. Uşa era încuiată. O zbughi pe trepte în sus, înapoi pe acoperiş, unde măcar lumina ar fi ajutat-o să facă faţă nenorocirii.

Acum își amintea. Cu jumătate de oră mai devreme, un valet urcase și dăduse jos steagul care flutura în timpul zilei deasupra Castelului Blandings. Nu o văzuse și nici ei nu-i trecuse prin cap să-și dezvăluie prezența. Însă acum își dorea să fi făcut asta, pentru că, presupunînd că nu mai era nimeni pe acoperiș, el își încheiase ritualul de seară încuind ușa.

Ceva atinse ușor obrazul lui Sue. Nu era chiar un vîrcolac, ci un liliac, dar și liliecii sînt destul de nesuferiți în amurgul unei zile apăsătoare. Emise un țipăt ascuțit – și, cu această ocazie, descoperi că nimerise fără să vrea peste metoda corectă a unei fete părăsite pe acoperiș de a atrage atenția.

Se năpusti spre parapet și începu să strige „Bună!” – la început cu o voce firavă și sugrumată, fiindcă nimic nu sună mai stupid decît cuvîntul „Bună!” zis la întîmplare în pustiu, fără nici un scop precis, apoi mai tare. Curînd, căpătînd mai mult entuziasm, ea începu să emită sunete de un volum considerabil. Atît de considerabil, încît Ronald Fish, care fuma posomorît în grădină, deveni conștient că auzea glasuri în noapte și, după ce le ascultă cîteva clipe, bănuie că veneau dinspre acoperiș.

Se îndreptă spre cărarea care ocolea zidurile.

— Cine-i acolo?

— Of, Ronnie!

De două zile și două nopți, îndoieli plumburii și griji negre îi roseseră ficații lui Ronald Fish. Otrava nu încetase să curgă prin venele lui. De două zile și două nopți, se gîndea la Sue și Monty Bodkin. De fiecare dată cînd se gîndea la

Sue, se perpelea în agonie. Și de fiecare dată când mintea scîrbită i se întorcea la imaginea lui Monty Bodkin, se chinuia. Dar la auzul acelei voci, inima îi zvîcni involuntar. Și-o fi transferat ea sentimentele către Monty Bodkin, dar vocea ei rămăsese cel mai melodios sunet de pe pămînt.

— Ronnie, nu pot să cobor.

— Ești pe acoperiș?

— Da. Și ușa e încuiată.

— Mă duc după cheie.

Și în cele din urmă, ea auzi zdrăgănitul încuietorii, iar el apăru în capul scării.

Comportamentul lui, observă ea cu neliniște, încă mai era în stil Eton sau Cambridge. Nimeni nu ar fi putut fi mai politicos.

— Ce prostie să rămîi încuiată aici.

— Da.

— Ai stat mult aici?

— Toată după-amiaza.

— E frumos aici cînd e frumos afară.

— Presupun că da.

— Deși cam cald.

— Da.

Urmă o tăcere. Aerul apăsător îi împresura. În grădină bufnița încă mai huhura.

— Cînd te-ai întors? întrebă Sue.

— Acum vreo oră.

— Nu te-am auzit.

— N-am venit prin față. M-am dus direct la grajduri. Am lăsat-o pe mama acasă la vicar.

— Da?

— A vrut să discute cu vicarul.

— Înțeleg.

— Nu l-ai cunoscut pe vicar, nu-i așa?

— Încă nu.

— Îl cheamă Fosberry.

— Da?

Tăcerea se așternu din nou. Privirea lui Ronnie cercetă acoperișul. Făcu un pas în față, se aplecă și ridică ceva de jos. Era o pălărie moale cu borurile lăsate.

Îngîină o frîntură de melodie.

— Monty a fost pe aici cu tine?

— Da.

Ronnie mai îngîină cîteva măsuri.

— Simpatîc tip, zise el. Hai să coborîm, vrei?

Dacă o iei la dreapta cînd ieși pe poarta principală a Castelului Blandings și mergi pe drum cam patru kilometri, o să vezi că ajungi în orașelul Market Blandings. Aici se înalță, dăinuind visător peste secole, o bijuterie în inima înverzită a Shropshire-ului. În întreaga Anglie nu întâlnești un loc mai dulce. Artiștii care vin să picteze casele lui cenușii și pescarii care dau cu undița la plătică în râul cel leneș sînt de acord cu acest lucru. Și-ar rîde de ideea că locul ar putea fi făcut mai plăcut ochiului și și-au rîs de ea multe nopți trăgînd din pipă și bînd bere la halbă în Emsworth Arms.

Și totuși, în după-amiaza care a urmat evenimentelor povestite mai înainte, se întîmplă miracolul. Farmecul tihnit al acestei străzi principale străvechi a fost sporit pe neașteptate de apariția unui bărbat asemănător unei divinități, cu un melon pe cap, care a pășit afară dintr-o tutungerie parcă desprinsă dintr-o lume de odinioară. Era Beach, majordomul. În scopul de a-și disciplina trupul rotofei, el venise pe jos de la Castel pentru a-și cumpăra țigări. Acum stătea pe trotuar, făcîndu-și curaj pentru călătoria de întoarcere.

Isprava athletică nu îi mai surîdea atît de tare ca în urmă cu trei sferturi de oră în cămara lui. Plimbarea lungă de patru kilometri îi pusese la încercare limitele rezistenței. Mai mult, nici nu era o vreme potrivită pentru maraton. Dacă în ziua precedentă fusese apăsătoare, acum era caniculară. Nori furioși se îngrămădeau pe cerul arămiu. Nici o adiere nu clintea copacii. Caldărîmul degaja valuri aproape vizibile de căldură și peste toate acestea părea să planeze o negură sulfuroasă și amenințătoare. Dacă nu se punea de o furtună, de o grozăvie de furtună, pînă la lăsarea serii, atunci Beach se înșela amarnic. Își dădu jos pălăria, scoase o batistă, își tamponă fruntea, își puse la loc pălăria, își puse la loc batista și spuse „Uuf!“ Să-ți disciplinezi trupul e nemaipomenit, dar există și niște limite. O dorință arzătoare de a bea bere îl năpădi pe Beach.

Cu greu s-ar fi putut găsi într-un loc mai potrivit pentru a-și împlini hatîrul. Idealul spre care aspiră toți întemeietorii orașelor englezești este să le înzestreze cu cîte o cîrciumă pentru fiecare locuitor în parte, iar cei din Market Blandings nu fuseseră mai delăsători. De unde stătea Beach, se puteau zări nu mai puțin de șase asemenea așezăminte. Faptul că el alege Emsworth Arms nu trebuie să ne facă să credem că avea ceva împotriva crîșmelor Snopul de grîu, Liniștea căruțașilor, Gîndacul și pana, Copca la țanc, și Jucătorii veseli de cricket. Îl alesese fiindcă se întîmpla să fie cel mai apropiat.

Totuși fusese o alegere sănătoasă. Sfatul pe care i l-ai da unui tînăr la începutul vieții sale

este că, dacă sosește la Market Blandings într-o după-amiază toridă, să se ducă la Emsworth Arms. Acolo se găsesc contra cost lucruri bune și, dintre toate hanurile admirabile din oraș, posedă cea mai mare și mai umbroasă grădină. Verde și îmbietoare, presărată cu mese rustice și pavilioane tihnite, se întinde tocmai pînă la malul râului, astfel încît băutorul fericit, tînjind deja în mod plăcut după bere, se poate alege cu o sete nouă și mai arzătoare urmărind cu privirea familiile care alunecă încetișor pe apă în bărci. Într-o zi cu adevărat caniculară, un tată, trudind de unul singur la ramele unei ambarcațiuni încărcate pînă la refuz cu o nevastă, o soră a nevestei, o verișoară prin alianță, patru copii, un cîine și un coș de picnic, poate da de furcă atît de strașnic celor de la Emsworth Arms, încît să le căpieze pe chelnerițele de sezon, scoțîndu-le din răbdări.

Tocmai într-unul dintre aceste pavilioane își duse Beach halba. De obicei se așeza acolo cînd circumstanțele îi permiteau să viziteze Emsworth Arms, pentru că, avînd o reputație de întreținut, prefera singurătatea cînd își potolea setea. Nu era un tînăr lacheu-adjunct iresponsabil care putea să se ducă și să se înghesuie cu băieții în camera din spate. Acest pavilion se afla la capătul cel mai îndepărtat al grădinii, ascuns privirii ignoranților de un brîu de tufișuri.

De aceea într-acolo se îndreptă Beach. În pavilion nu era nimeni, însă nu intră, fiindcă avea oroare de urechelnițe și le bănuia prezența în acoperișul de paie. În schimb, își trase un scaun la o masă din spatele pavilionului și,

afundându-se în el, pufăi, sorbi și cugetă. Și cu cât cugeta mai mult, cu atât îi dis plăcea mai mult la ce cugeta.

De regulă, cînd membrii Familiei i se confesau, solicitîndu-i ajutorul în vreo problemă, oricît de mică ar fi fost, Beach se simțea mîndru și bucuros deopotrivă. Motto-ul lui era „De serviciu“. Dar nu putea să nege în sinea lui că Familia avea uneori tendința să meargă prea departe.

Cel mai bun exemplu neîndoielnic fusese cînd domnul Ronald, după ce o furase pe Împărăteasă și o pitise într-o colibă părăsită din pădurea de vest, îl înduplecase să-l ajute să o hrănească. Însărcinarea actuală nu era o corvoadă atît de sinistră ca aceea, totuși nu putea să-și înăbușe gîndul că onorabilul Galahad, cînd îl numise păzitorul unui obiect atît de important precum manuscrisul Amintirilor, depășise limita rugăminților pe care o persoană le putea adresa unui majordom. Nu puteai cere unui majordom, indiferent cît de dornic de a face pe plac ar fi, să-și asume o asemenea responsabilitate, credea el.

Îl speria să se gîndească ce însemna să păzească manuscrisul. Și medită asupra acestor lucruri cu o tulburare crescîndă aproape cinci minute, cînd zgomotul unor pași tîrșîiți pe lemn îi aduse la cunoștință că nu mai avea oaza favorită numai pentru el. Unul sau mai mulți indivizi intraseră în pavilion.

— Putem discuta aici, zise o voce și un scaun scîrțîi ca și cum un trup masiv își lăsase greutatea pe el.

Și, într-adevăr, așa stăteau lucrurile. Lordul Tilbury era cel care tocmai se așezase și era

posesorul unuia dintre cele mai masive trupuri din Fleet Street.

Cînd, cu cîteva minute în urmă, meditînd în holul de la Emsworth Arms, îl zărise pe Monty Bodkin intrînd pe ușa principală, primul gînd al lordului Tilbury fusese să găsească un adăpost tihnit unde să poată discuta nestingheriți. Se vedea că tînărul are multe de spus și nu avea de gînd să-l lase să vorbească într-un loc unde o duzină de flăcăi din Shropshire l-ar fi putut auzi.

Mințile mărețe gîndesc la fel. Beach, care își dorise un pahar discret de bere, și lordul Tilbury, căruia îi repugna să discute despre lucruri intime și personale în holul unui hotel, ajunseseră amîndoi la concluzia că aveau șansele cele mai mari să-și găsească solitudinea desăvîrșită la capătul grădinii. Prin urmare, reducîndu-și la tăcere tînărul prieten printr-un gest autoritar, Înălțimea sa îl condusesese pînă la acel pavilion îndepărtat.

— Ei bine, zise el după ce luă loc. Ce e? Lui Beach, care era așezat confortabil pe scaun și se pregătea să asculte conversația cu ceva din aerul unui critic dramatic nonșalant care privește cortina ridicîndu-se, i se păru că acea voce îi este vag cunoscută. Avea sentimentul că o mai auzise cîndva, dar nu își amintea cînd și unde. Însă nu întîmpină nici o dificultate în a o recunoaște pe cea care îi răspundea acum. Replica verbală a lui Monty Bodkin, cînd își simțea sufletul profund zdruncinat, era marcată de o amprentă proprie lui, conținînd ceva din tonalitatea behăitului unei oi amestecat cu încă ceva amintind de lătratul unui lup de preerie.

— Ce e? Asta-i bună!

În acest moment, sufletul lui Monty era peste măsură de zbuciumat. De dimineață, de la micul dejun, acest tânăr, aidoma lui sir Gregory Parsloe, încercase întreaga gamă a sentimentelor. O înregistrare ilustrată a speranțelor și deznădejdelor lui ar fi arătat ca o foaie de observație a febrei.

La început, în timp ce mânca pește afumat și bea cafea, se simțise vesel și optimist. I se păruse că zeița Fortuna – bătrîna Fortuna – îl ducea pe drumul cel bun. Tot ce avea de făcut pentru a obține slujba pe un an întreg, ceea ce i-ar fi permis să o cîștige pe Gertrude Butterwick, era să se năpustească în biblioteca mică și să ia manuscrisul din biroul în care, așa cum îl asigurase lordul Tilbury, se odihnea.

Prin urmare, simțindu-se la fel de minunat ca un fluturaș și năpustindu-se, așa cum plănuise, el se prăbuși, ca Lucifer, din rai în iad. Drăcovenia aia nu era acolo. Cu alte cuvinte, Fortuna își bătuse joc de el.

Și uite cum neghiobul ăsta bătrîn stătea acum în fața lui și spunea „Ce e?”

— Asta-i bună! repetă el. Are haz! O, foarte nostim, zău așa.

După cum am mai spus, lordul Tilbury nu se dăduse niciodată în vînt după Monty. Iar în actuala lui stare de spirit, îl plăcea mai puțin ca oricînd.

— De ce ai vrut să mă vezi? întrebă el concis și posac.

— De ce credeți că am vrut să vă văd? îi replică Monty cu o voce ascutită. Evident din cauza drăciei ăleia de manuscris al lui Gally pe

care mi-ați spus să-l șterpelesc, zise el cu un rîset amar, iar Beach, după ce tresări înfiorat o singură dată, asemenea unei balene străpunse de harpon, adoptă o ținută țeapănă pe scaun, cu ochii bulbucați ca agrișele și berea înghețîndu-i — cum s-ar spune — pe buze.

Nici lordul Tilbury nu era mai puțin impresionat. Nici unui conspirator nu-i convine cînd complicele zbiară secrete importante ca din gură de șarpe.

— Șș!

— Of, nu ne aude nimeni.

— Totuși, te rog, nu mai țipa. Unde e manuscrisul? L-ai luat?

— Bineînțeles că nu.

Lordul Tilbury simțea cu jale că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Își dădea acum seama cît de idiot fusese să lase o misiune atît de delicată pe mîinile unui filfizon. Dintre toate păturile societății, filfizonii, cînd se pune problema să se ocupe de misiuni delicate, sînt cei mai ageamii. Caută în cărțile de istorie de la un capăt la altul, medită lordul Tilbury, și tot n-o să găsești măcar un exemplu de filfizon care să fi înfăptuit cu succes ceva, în afară de a mînca, a dormi și a învăța pași noi de dans.

— E cam prea de tot... zbieră Monty.

— Șșt!

— E cam prea de tot, repetă Monty, coborîndu-și vocea pînă la un mormăit conspirativ. Să dai speranțe cuiva numai pentru a le călca apoi în picioare, ăsta-i felul în care văd eu lucrurile. De ce ați vrut să mă puneți pe jăratîc spunîndu-mi că obiectul se află în birou?

— Nu e? zise lordul Tilbury descumpănit.

— Nici urmă.

— Poate nu te-ai uitat bine.

— Uitat bine!

— Șșt!

— Bineînțeles că m-am uitat bine. N-am omis nici un colțișor. Am cercetat toate variantele.

— Dar l-am văzut pe Threepwood când l-a pus acolo.

— Ei, taci!

— Nu mai spune „Ei, taci“. Îți zic că l-am văzut cu ochii mei punînd manuscrisul în sertarul din dreapta sus al biroului.

— Ei bine, probabil că l-a mutat. Acum nu mai e acolo.

— Atunci e în altă parte.

— Nu m-aș mira. Dar unde?

— Ai fi putut afla foarte ușor.

— Ei, nu zău.

— Nu mai spune „Ei, nu zău“.

— Păi, și ce *pot* spune, pe toți dracii? Mai întîi îmi tot urlați „Șșșt“ de fiecare dată cînd deschid gura. Apoi îmi ziceți să nu mai spun „Ei, taci“. Și acum mă cicăliți cînd remarc „Ei, nu zău“. Presupun că v-ar plăcea numai, spuse Monty și se vedea limpede că era tulburat pînă-n măduva oaselor, să îmi cumpăr un halat din flanelă și un hîrleț și să devin un afurisit de călugăr trapist.

Această răbufnire spirituală iscă o discuție destul de confuză. Lordul Tilbury spuse că nu-și propune să permită unui filfizon tînăr să vorbească cu el pe un asemenea ton. În timp ce Monty, din partea lui, își dorea să afle pe cine

numea lordul Tilbury filfizon. Apoi lordul Tilbury zise că Monty era un mototol, iar Monty spuse Păi, pe toți dracii, chiar lordul Tilbury îi zisese să fie manglitor și lordul Tilbury spuse că el nu zisese „manglitor“, ci „mototol“, iar Monty întrebă: Ce înseamnă mototol și lordul Tilbury îl lămuri că prin cuvîntul „mototol“ a vrut să descrie un imbecil incompetent, molîu, prăpădit și care nu face două parale. Adăugă că până și un țînc de șase ani ar fi reușit să găsească manuscrisul, iar Monty, într-un mod uimitor de comun acord cu el, îi făcu oferta fermă să dea oricărui ogar din Anglia un șiling dacă ar izbuti să se ocupe mai bine ca el de chestiune, cînd cearta se opri la fel de brusc cum începuse. Glasuri de copii începură să gîngurească în apropiere și era limpede că unul dintre grupurile de pe rîu se întorcea de la picnic.

— Fui! spuse lordul Tilbury, oarecum în maniera bufniței posomorîte din *Elegia* lui Gray¹ răspunzînd unei provocări similare.

Una dintre vocile de copil vorbi:

— Tati, e cineva acolo.

Încă una îi urmă:

— Mami, e cineva acolo.

Timbrul mai grav al unui adult de gen masculin se făcu auzit.

— Emily, e cineva acolo.

Și apoi vocea unui adult de gen feminin.

— Of, Doamne. Ce păcat! E cineva acolo.

1. Thomas Gray, poet britanic (1716-1771), precursor al romantismului, a cărui *Elegie scrisă în curtea unui cimitir de țară* este una dintre cele mai cunoscute poezii englezești.

Conspiratorii păreau să țină seama de o aluzie plină de tact cînd o auzeau. La urechile lui Beach ajunse sunetul unor trupuri umane în mișcare. În consecință, din cauza faptului că pavilionul părea că intrase sub stăpînirea unei trupe de elefanți dresați, trase concluzia că ocupația decursesese conform planului.

Mai rămase așezat cîteva minute. Apoi, grăbindu-se spre han, îi ceru voie proprietarului să-i folosească telefonul pentru a-l chema pe Robinson cu taxiul de la gară. Era hotărît. Nu se va liniști nici o clipă pînă nu va ajunge înapoi în camera lui, de pază. Taxiul gării îi mîncea din economii, pentru că Robinson, la fel ca toți cei care dețin monopolul, cerea un preț mare. Dar dacă îl ducea la Castel înaintea lui Monty, atunci cheltuia cu folos jumătate de coroană.

— Taxiul lui Robinson e afară, domnule Beach, zise proprietarul, amuzat de coincidență. Un domn a telefonat după el acum cîteva minute. Și el se duce la Castel. Poate că vă ia și pe dumneavoastră. Îl puteți ajunge din urmă dacă o luați la goană.

Beach nu o luă la goană. Chiar dacă fizicul i-ar fi permis o asemenea ispravă, conștiința rangului său i-ar fi interzis-o. Dar merse în pas vioi și reuși să iasă pe ușa din față chiar cînd Monty își lua rămas bun de la un bărbat scund și bondoc în persoana căruia îl recunoscuse pe lordul Tilbury, care venise la Castel cu o zi în urmă pentru a-l vizita pe domnul Galahad. Deci el era cel care îl instigase pe tînărul domn Bodkin la tîlhării!

Pentru o clipă, această descoperire îl zdruncină atât de strașnic pe majordom, încât îi cam luă piuitul. Că baroneți precum sir Gregory Parsloe angajau trepăduși pentru a fura hîrtii importante fusese o lovitură îndeajuns de năucitoare. Că nobili de rang mai înalt se înjoseau comportîndu-se în același fel mîrșav îi zguduia din temelii viziunea asupra lumii. Apoi îl podidi un gînd reconfortant. Acest lord Tilbury, își aminti el, fusese ridicat în rang parcă de curînd. Nu te poți aștepta la un standard moral înalt de la un țopîrlan (*hoi polloi*¹) care a nimerit pe lista cu titluri nobiliare de ziua de naștere a reginei.

Își regăsi vocea.

— O, domnule Monty Bodkin. Scuzați-mă, domnule.

Monty se răsuci.

— Ei, bună, Beach.

— Îmi îngăduiți, domnule, să vă cer permisiunea de a împărți acest vehicul cu dumneavoastră?

— Da. E destul loc pentru toți. Ce faci prin părțile astea, Beach? Îți astîmperi setea, hă? Chefuri la bodegă, nu?

— Am venit pe jos de la Castel să cumpăr țigări de la tutungerie, domnule, replică cu demnitate Beach. Și cum după-amiaza s-a dovedit cam obositoare...

— Știu, știu, spuse compătimitor Monty. Păi, hopa sus, dragul meu armăsar veștejit.

1. Oameni de rînd (gr.).

Cu altă ocazie, Beach s-ar fi simțit jignit de o asemenea adresa.re și ar fi arătat-o prin purtarea sa. Dar exact cînd era pe punctul să-și îndrepte spinarea și să-i arunce o privire glacială, îi căzu din întîmplare sub ochi lordul Tilbury, care se retrăsese în umbra hanului.

Cînd se căsătorise cu fiica lui Donaldson – Biscuiți pentru cîini, din orașul Long Island, N.Y., și plecase mai apoi în America, onorabilul Freddie Threepwood, fiul mai mic al lordului Emsworth, care adunase în zilele burlăciei sale ceea ce era unanim recunoscută ca fiind cea mai bună colecție de romane polițiste din Shropshire, îi lăsase moștenire lui Beach cărțile. Iar major-domul, în timpul său liber, concepea un soi de studiu asupra literaturii polițiste contemporane.

Lordul Tilbury, meditînd acolo cu brațele împreunate, îi amintea de Bărbatul cu Sprînce-nele Strîmbe din *Teroarea de la Casterbridge*.

Tresărind violent, Beach se sui în taxi.

Cînd doi indivizi copleșiți de griji, din care unul tocmai descoperise că al doilea are tendințe criminale, merg împreună cu mașina într-o după-amiază toridă, conversația nu decurge prea fluent. Monty urzea planuri și strategii, iar Beach, cînd nu simțea o silă îngozitoare față de acest descreierat, se întreba de ce îl numise „armăsar veștejit”. În consecință, tăcerea se așternu curînd în taxiul gării și dură pînă cînd se opriră în fața ușii principale a Castelului. Aici Monty coborî, iar taxiul îl duse pe Beach la intrarea din spate. Pe cînd se dădea jos și îi plătea lui Robinson, majordomul deveni conștient că simte un respect

involuntar față de mințile viclene și diabolice ale infractorilor care, după ce se oferă să te ia cu taxiul, coboară primii și te lasă pe tine să plătești.

Se năpusti spre cămăruța sa. Rațiunea îi spunea că manuscrisul trebuia să se afle încă în sertarul unde îl pusese, dar nu respiră ușurat pînă cînd nu-l văzu cu propriii lui ochi. Îl scoase afară și pe urmă se opri nehotărît. În cămară era o atmosferă înăbușitoare și tînjea să stea în aer liber, pe scaunul lui favorit de lîngă tufișul de dafin, aproape de intrarea din spate. Cu toate acestea, nu se putea destinde satisfăcut acolo, departe de prețioasa sa povară.

Întotdeauna există o soluție. Cîteva clipe mai tîrziu, își dădu seama că toată îngrijorarea putea fi prevenită dacă lua manuscrisul cu el. Așa și făcu. Apoi, tolănindu-se în șezlong, își aprinse una dintre țigările pe care se străduise atît să le procure și se adînci în gînduri.

Avea fața ca o lună plină și gravă, buzele strînse. Situația, se gîndi el, devenise prea complicată ca să poată sta liniștit.

Opiniile majordomilor cărora li s-au dat în grijă hîrtii importante și care află că există prin jur persoane care vor să le fure sînt întotdeauna clare și precise. În general vorbind, un majordom care se găsește într-o asemenea situație poate ține piept cu destulă tărie pericolului unei șlehte de presupuși hoți. Probabil că nu i-ar plăcea, dar poate să strîngă din dinți și să îndure. Însă dacă mai adaugi o șleahță, treaba tinde să-i scape de sub control.

Cercetările lui Beach în biblioteca moștenită de la onorabilul Freddie Threepwood îl făcuseră

foarte sensibil la subiectul Șlehtelor. În majoritatea volumelor din colecție, Șlehtele jucau un rol important, iar el ajunsese să se teamă de ele și să le deteste. Iar aici, la Castelul Blandings, încă orbecăind prin beznă, dar capabili în orice moment să-și abată atenția vătămătoare asupra lui, se aflau două Șlehte – a lui Parsloe și a lui Tilbury. Asta îl pune pe gânduri pe majordom.

Pentru a-și scoate din minte asemenea reflecții, începu să citească manuscrisul. Avînd o fire curioasă, dintotdeauna își dorise acest lucru, iar acum părea să aibă o ocazie excelentă. De aceea, răsfoind la întîmplare cartea și ajungînd la mijlocul Capitolului șase (*Cluburile de noapte ale anilor '90*), se afundă într-o anecdotă hazlie despre episcopul de Bangor, pe vremea cînd era student la Oxford și, în ciuda grijilor sale, se porni numaidecît să chicotească încetișor, asemenea unui ceainic imens care dă în clocot.

Tocmai în acest moment, Percy Pilbeam, care pînă atunci fumase țigări în curtea grajdurilor, se ivi de după colț, mergînd agale.

Curtea grajdurilor era locul unde preferase să se ducă încă de la sosirea lui la Castel. Fiind un automobilist pasionat, îi plăcea să discute cu Voules, șoferul, despre garnituri, supape și altele. Și, în plus, locul i se părea liniștitor pentru că se găsea în afara traiectoriilor surorilor și nepoților gazdei sale. Nu te întîlneai acolo cu lady Constance Keeble, nu te întîlneai acolo cu lady Julia Fish și nu te întîlneai acolo nici cu fiul lady-ei Julia Fish, Ronald. Iar pentru Percy

Pilbeam toate acestea erau îndeajuns să transforme orice loc într-un Paradis.

Îl atrăgea curtea grajdurilor și pentru că i se părea un loc în care putea să mediteze.

Meditase multcel în ultimele două zile. Unui detectiv particular care se respectă îi este întotdeauna lehamite să admită că se simte buimac, dar exact buimăceala îl năpădise pe Pilbeam încă de când, în decursul celei de-a doua vizite în biblioteca mică, descoperise că manuscrisul pe care fusese însărcinat să-l fure nu se mai găsea în birou. Ca și Monty, se simțea pierdut.

Era foarte ușor, își zise el amarnic, pentru de-alde Keeble să spună în stilul ei impacientat, gen ducesa-care-vorbește-cu-un-vierme, că trebuie să fie pe undeva și că pur și simplu se miră că încă nu l-a găsit. Chestia era că putea fi oriunde. Fără îndoială că, dacă ar fi avut un mandat de percheziție de la Scotland Yard, o trupă de vraci africani și un timp nelimitat la dispoziție, ar fi izbutit să-l găsească. Dar nu avea.

O antipatie bine conturată față de lady Constance Keeble încolțise în Percy Pilbeam încă din prima clipă când o văzuse. În vreme ce dădea colțul medita la atitudinea ei disprețuitoare și nesuferită. Și tocmai ajunsese la concluzia, așa cum i se întâmpla deseori în asemenea ocazii, că avea nevoie de o săpuneală zdravănă și temeinică, când sunetul unui râset exploziv, răsunător și fabulos îl smulse pe neașteptate din reverie. Tresări și, privind în sus, zări ițindu-se deasupra șezlongului, la câțiva metri în fața lui, o căpățină de forma unui ou pe care o recunoscuse drept a lui Beach, majordomul.

Vă amintiți că l-am lăsat pe Beach chicotind încetișor. Și, pentru cîteva minute, se mulțumi să chicotească încetișor. Dar într-o carte de genul *Amintirilor* onorabilului Galahad Threepwood, cititorul dă cu siguranță mai devreme sau mai târziu peste vreun paragraf fierbinte, vreo supremă expresie a artei autorului care îi pretinde un omagiu mai energic. Ceea ce citea Beach acum era povestea despre sir Gregory Parsloe-Parsloe și creveții.

— HA... HĂĂ...HOO! hohotea el.

Pilbeam rămase ca trăsnit. Nu avea o experiență bogată cu majordomii și nu-și amintea să mai fi auzit vreodată vreun majordom rîzînd – nicidecum să rîdă într-o manieră atît de extraordinară, trimițîndu-și demnitatea pe apa sîmbetei și aparent fără să se sinchisească de tensiunea arterială mare sau de stabilitatea nasturilor de la jiletcă. Imediat după ce șocul inițial care îl împietrise trecu, o curiozitate arzătoare îl prinse în ghearele ei. Se trase mai aproape, minunîndu-se. Se furișă tiptil în spatele șezlongului, înnebunit să vadă ce provocase o asemenea izbucnire fără precedent.

În următoarea clipă, se pomeni uitîndu-se la manuscisul *Amintirilor* onorabilului Galahad.

Îl recunoscuse numaidecît. Încă de la ultima încercare de furt, pe care o zădărnicise același majordom, forma și aspectul manuscrisului i se întipăriseră în memorie. Și chiar dacă nu recunoștea acel scris dezordonat, cele două rînduri pe care le citise înainte de a emite un țipăt involuntar i-ar fi dezvăluit ce era obiectul care îi căzuse sub ochi.

— Oiii ! zise Pilbeam, incapabil să se abțină.

Beach zvîcni violent, se răsuci și, privind în sus, zări la cîțiva centimetri de ochii lui mutra conducătorului principal al sinistrei Șlehte Parsloe.

— Oiii ! exclamă la rîndul său, iar șezlongul, ca și cum ar fi fost de partea lui, scoase și el un sunet similar. Apoi, cedînd presiunii, se întinse lat pe pămînt.

Chiar și în cele mai avantajoase condiții, situația ar fi fost jenantă. Circumstanțele speciale o ridicau la rangul de catastrofală. Pilbeam, care nu mai văzuse vreodată un majordom căzînd dintr-un șezlong, rămase fără piuit ; în timp ce Beach, cu inima bătîndu-i periculos, rămase la fel de mut. Înteopenise de groază. Că inamicul izbutise deja să-l dibuiască părea să sugereze o șiretenie mai presus de puterile umane.

Se ridică ținînd strîns manuscrisul în scobitura spatelui, asta dacă se putea spune că spatele lui avea vreo scobitură, și începu să se retragă domol înspre casă. Continuînd să meargă îndărăt, se izbi de o sculptură de piatră și, cu o ușurare nemărginită, constată că se afla la un pas de ușa din spate. Cu o ultimă privire stăruitoare care ar fi ofensat un șarpe mai simțitor, el se năpusti înăuntru, lăsîndu-l pe Pilbeam holbîndu-se ca într-un vis.

Aproape exact în aceeași clipă în care majordomul ajunsese la adăpostul cămării sale, Monty Bodkin, plimbîndu-se meditativ pe terasă, își aminti rușinat și plin de remușcări că îl lăsase pe Beach să plătească taxiul.

Te poți uita la Monty Bodkin cu mândrie în suflet. Cei mai mulți tineri în locul lui ori ar fi respins gândul cu un nepăsător „Și ce dacă“, ori cu remarca și mai infamă că a avut norocul să câștige o jumătate de coroană. Ori și-ar fi pus în gând să-i dea banii tipului cândva în viitor. Pentru că în ceea ce privește Datoriile, tânărul de azi oscilează între a refuza cu îndârjire să le plătească și a le amîna.

Însă, într-o epocă permisivă, Monty Bodkin avea morala sa. Pentru el, această obligație era o pată pe blazonul familiei Bodkin pe care trebuia s-o șteargă neîntârziat.

Și așa se întîmplă că Beach, răsufînd din greu după recenta ciocnire cu Șleahța Parsloe și atît de zăpăcit încît nu auzi ușa deschizîndu-se, deveni brusc conștient de o respirație șuierată în vecinătatea urechii stîngi și descoperi că omul de bază al Șlehtei Tilbury îi invadase fortăreața.

Acest moment ar fi pus la grea încercare moralul unui erou dintr-un roman de spionaj. Îl făcu pe Beach să se simtă aidoma unui iepure nu cu o hermină, ci cu o întreagă haită de hermine pe urmele lui. Stătuse relaxat. Acum țîșni ca din pușcă și, înșfăcînd manuscrisul într-o manieră devenită deja familiară, rămase pe loc strîngîndu-l la pieptul palpitînd.

Monty, care, la fel ca Pilbeam, reacționase violent la descoperirea cu totul neașteptată că obiectul prețios se găsea în posesia majordomului, a fost primul care a revenit la normal.

— Hei! zise el. Mi-e teamă că te-am speriat, nu?

Beach continuă să gîfîie.

— Am venit să-ți aduc banii pentru taxi.

Beach, deși n-avea nici o tragere de inimă să-și desprindă măcar o mână de pe manuscris, nu rezista în fața jumătăților de coroană. Întinzînd prudent o mână, el acceptă moneda, o vîrî în buzunar și apucă din nou manuscrisul, aproape dintr-o singură mișcare.

— Cred că te-am speriat. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să îmi anunț prezența.

Urmă o tăcere.

— Văd că ai acolo cartea domnului Galahad, zise Monty cu o nepăsare cam trasă de păr.

Lui Beach i se păru și mai trasă de păr. Manevrele lui ținteau ușa, iar acum făcu un pas tîrșit în acea direcție.

— Îmi închipui că e bunicel. Uite ceva ce mi-aș dori tare mult să citesc, zise Monty.

Beach ajunsese acum la ușă și gîndul că drumul spre siguranță era liber în spatele lui îl ajută să-și recapete cumpătul. Sentimentul că fusese prins în capcană îl părăsise și o furie îndreptățită și înverșunată îi luă locul. Se zgîi la Monty, respirînd șuierător. Un soi de negură se lățise peste ochii lui, făcîndu-i să semene cu două băltoace de sos rece.

— Presupun că n-ai putea să mi-l împrumuți, nu?

— Nu, domnule.

— Nu?

— Nu, domnule.

— Nu vrei?

— Nu, domnule.

Urmă o pauză. Monty tuși. Beach, cuprins de un fior lăuntric, simțea că nu auzise niciodată

ceva mai execrabil și mai strigător la cer. Monty îl uimise. Întotdeauna îl considerase un tânăr respectabil și cumsecade. Putea numai să presupună că se înhăitase cu persoane nepotrivite încă de când fusese un vizitator obișnuit la Castel.

— Aș da mult să citesc chestia aia, Beach.

— Într-adevăr, domnule?

— De fapt, zece lire.

— Într-adevăr, domnule?

— Sau mai bine douăzeci.

— Într-adevăr, domnule?

— Și când zic douăzeci, explică Monty, spun de fapt douăzeci și cinci.

Teamă mi-e că lumea modernă și sofisticată și-a pierdut nițeluș atracția pentru o asemenea scenă, atît de mult admirată de o generație mai vîrstnică, în care Virtutea, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să pară mai înaltă, își exprimă disprețul cînd este ispitită cu aur. Totuși pînă și cei mai cinici și mai încercați n-ar fi putut să nu se înfioare dacă l-ar fi văzut acum pe Beach. Arăta ca desprins dintr-un grup de statui simbolice – Cetățeanul Bun Refuzînd Să Accepte Mită De La Afaceriști Bogați Interesați Să Încheie Contractul Pentru Noul Sistem Interurban De Tramvaie – sau ceva în genul ăsta. Privirea lui era aspră, jiletca îi tremura, iar cînd vorbi, o făcu cu o răceală politicoasă.

— Regret, domnule, dar nu mă aflu în poziția să vă împlinesc dorința.

Și cu o ultimă privire, cam de același calibru cu cea pe care i-o aruncase lui Percy Pilbeam, se îndreptă cu hotărîre spre Camera Menajerei, lăsîndu-l pe Monty adîncit în gînduri.

Deseori, cînd cineva cu forța mentală a lui Monty Bodkin se adîncește în gînduri, nu se petrece absolut nimic. Mașinăria zbîrnîie nițeluș și gata. Dar în cazul acesta nu se întîmplă așa. Iubirea este o forță stimulatorie nemaipomenită, iar acum era ca și cum Gertrude Butterwick ar fi apăsât cu piciorul ei gingaș pe acceleratorul creierului său, propulsîndu-l cu o viteză fără precedent. Rezultatul a fost că, după două minute de concentrare intensă, timp în care simțise de mai multe ori că o să-i explodeze capul, o idee a erupt din harababură, asemenea unui dop din gheizerul Old Faithful.

I se părea evident că, întrucît Beach devenise inexplicabil de scorțos, nu putea obține nimic mai mult de unul singur. Chestiunea trebuia pusă în mîinile unui agent competent. Iar individul la care voia să apeleze era fără nici o îndoială tipul ăla, Pilbeam.

Pilbeam, raționă el, era un detectiv particular. Prin urmare, misiunea ținea de competența lui: pentru că furtul unor obiecte trebuia negreșit să fie o banalitate în viața de zi cu zi a unui detectiv particular. Din ceea ce își putea aduce aminte din lecturile lui, detectivii mereu erau chemați să fure diverse lucruri – scrisori compromițătoare, planuri ale amiralității, rubine ale maharajahilor, cîte și mai cîte. Fără îndoială, individul ar fi fost teribil de încîntat de această însărcinare.

Plecă în căutarea lui și îl găsi tolănit într-un fotoliu în fumoar. Avea vîrfurile degetelor lipite unele de celelalte, observă aprobator Monty. Întotdeauna un semn bun.

— Hei, Pilbeam, spuse el, ce-ai zice, în momentul de față, de niscaiva chestii secrete?

— Poftim?

— Dacă da, atunci am o slujbă pentru tine.

— O slujbă?

Ca și Monty, Pilbeam gîndise febril dar, cu creierul încordat și pe zăpușeala asta, nu se simțea într-o formă la fel de strălucită ca de obicei.

— Ești *detectiv*, nu? zise Monty îngrijorat. Nu ți-ai bătut joc de mine, nu-i așa?

— Sigur că sînt detectiv. Cred că mai am pe aici o carte de vizită.

Monty studie cartea de vizită jengoasă și toată îngrijorarea i se risipi. Agenția de Investigații Argus. Nu se putea nega. Discreție garantată. Mai mult. Adresa și codul telegrafic : Pilgus, Piccy, Londra. Foarte convingător.

— Meserie, zise el. Păi, atunci să revenim, am o afacere pentru tine.

— Doriți serviciile mele profesionale?

— Dacă ai timp acum să te ocupi de o chestiune, da. Bineînțeles, dacă te afli aici numai ca să te bucuri de o bine-meritată odihnă...

— Sigur. Aș fi încîntat să vă ofer ajutorul pe cît îmi stă în putință. Poate îmi spuneți despre ce e vorba.

Monty nu știa exact cum să procedeze. Nu mai angajase pînă atunci vreun detectiv particular.

— Vrei să știi cum mă cheamă?

— Nu vă numiți Bodkin? zise uimit Pilbeam.

— Ba da. Precis. Negreșit. Numai că în toate povestirile pe care le-am citit tipul care se duce

la un detectiv începe întotdeauna cu o polologie despre cum îl cheamă, unde locuiește, de unde a moștenit banii și așa mai departe. Cîștigăm o grămadă de timp dacă sărim peste asta.

— Vreau numai faptele.

Monty șovăi din nou.

— Sună atît de aiurea, spuse el timid.

— Poftim ?

— Păi, ciudat, dacă preferi cuvîntul ăsta. Nimeni n-ar spune altfel. Ciudat e cuvîntul care îți vine aproape instantaneu pe buze. E vorba de cartea aia a lui Gally Threepwood.

Pilbeam tresări puțin.

— Hă ?

— Da. Știai că a scris o carte ?

— Mda.

— Păi... Monty chicoti... presupun că o să mă crezi un nătărău, dar vreau să pun mîna pe ea.

Pilbeam rămase tăcut pentru o clipă. Nu știuse că avea un adversar pe cîmpul de bătaie și nu era prea încîntat să o afle.

— Crezi că sînt un nătărău ?

— Deloc, zise Pilbeam, revenindu-și în fire. Fără îndoială că aveți motivele dumneavoastră.

Tocmai îl fulgerase ideea că, departe de a fi o veste incomodă, auzise de fapt o noutate îmbucurătoare. Presupunea, în mod greșit, că Monty, care cu siguranță avea mulți prieteni în poziții înalte, fusese rugat de unul dintre aceștia să profite că stătea la Castel și să distrugă cartea. Anglia, știa, era doldora de inși care, la fel ca și Gregory Parsloe, voiau să distrugă Amintirile.

Situația începu să i se pară foarte favorabilă lui Percy Pilbeam. Trebuia numai să obțină

manuscrisul și s-ar fi găsit în poziția fascinantă de a avea două piețe pe care să-l pună în vânzare. Competiția este sufletul Comerțului. Singurul lucru pe care și-l dorește un om de afaceri este să aibă mai mulți inși care să liciteze unul împotriva celuilalt pentru ceva.

— O, am motivele mele, zise Monty. Dar e o poveste lungă. Te deranjează dacă îți spun numai că lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere?

— Cum doriți.

— Chestia e că un anumit individ – pe care n-o să-l numesc – m-a rugat să pun mîna pe manuscrisul ăsta – din motive pe care n-o să le înșir – și... ei bine, iată-mă aici.

— Bine, spuse Pilbeam, mulțumit că situația stătea așa cum bănuise.

Monty continuă mai încrezător.

— Păi, asta-i tot, atunci. Și acum să-ți mai spun ceva. Tocmai am aflat că individul care are obiectul este...

— Beach, zise Pilbeam.

Monty încremeni de uimire.

— Știai?

— Sigur.

— Dar cum naiba...

— Păi, așa, zise cu nepăsare Pilbeam, ca unul care are metodele sale.

Monty era acum convins că venise la cine trebuia. Tipul ăsta era ciudat. „Beach“ spusese. Chiar așa. Parcă i-ar fi citit gîndurile.

— Da, asta e problema, continuă el de îndată ce nu se mai minună. Aici e piedica. Beach îl are și se cramponează de el ca o lipitoare. Nu m-a lăsat să-l ating nici cu un deget. Așa că hiba,

după cum văd eu lucrurile... Nu te deranjează că îți prezint problema din punctul meu de vedere, nu?

Pilbeam flutură o mână îndatoritoare.

— Ei bine, atunci problema e, din punctul meu de vedere, zise Monty, cum mama dracu' o să scoatem obiectul de la netrebnicul ăsta?

— Mda.

— ăsta e, cum s-ar zice, șpilul.

— Mda.

— Ai vreo idee ce e de făcut?

— O, da.

— Adică?

— Ei, așa, zise Pilbeam, puțin înțepat.

Monty își ceru mii de scuze.

— Înțeleg, înțeleg, zise el. Pe bună dreptate că nu vrei să-ți trădezi secretul prea devreme. N-ar fi trebuit să întreb. Îmi pare rău. Dar pot să las chestiunea pe mâinile tale cu toată încrederea, așa cum s-ar spune, nu?

— Mda.

— Crezi că o să ți-l împrumute ca să-l citești?

— În orice caz, nu mă îndoiesc că o să găsesc o metodă să intru în posesia lui.

Monty îl privi admirativ. Pe dinafară, Percy Pilbeam nu arăta ca un detectiv particular așa cum și l-ar fi imaginat el. Nu avea suficient din expresia aia distantă și vigilentă, în schimb avea prea multă briantină în păr. Dar în ceea ce privește creierul, fără îndoială că era în regulă.

— Bag mâna-n foc că da, zise el. Nu poți să conduci o afacere ca a ta fără să cunoști una-alta. Îmi închipui că ai mai șterpelit și alte chestii pînă acum.

— Am fost angajat de cîteva ori să recuperez nişte hîrtii de valoare şi altele, zise precaut Pilbeam.

— Ei bine, consideră-te acum straşnic angajat, zise Monty.

Aflat în siguranță în Camera Menajerei, Beach ședea uitându-se pe geam la cerul mohorât. Pieptul încă i se mai ridica și cobora aidoma unui ocean zbuciumat.

Prea crâncen, credea Beach, prea crâncen. Lucrurile deveneau încâlcite de-a binelea.

Mintea îi era copleșită pe deplin de dorința arzătoare să scape de hîrțiile astea, a căror pază devenise o chestiune atît de primejdioasă. Vînătorea începuse să fie prea istovitoare pentru un om cu tabieturi, căruia îi plăcea să ducă o viață tihnită.

Aproape orice pe lumea asta are două tăișuri. Să cazi dintr-un șezlong, de exemplu, este – din punct de vedere fizic – o experiență dureroasă. Totuși, chiar dacă are neajunsurile ei, trebuie să precizăm că înviorează mintea subiectului. Zgîlțîie creierul. Împrejurării cînd aterizase cît era de lung pe vastul posterior al pantalonilor săi trebuie să-i atribuim iuțeala cu care lui Beach îi venise ideea ce părea să rezolve totul.

Găsise soluția. Îi va da manuscrisul domnului Ronald. Acesta era custodele potrivit. Domnul Ronald era cel mai interesat de siguranța lui. Mai mult, era tînăr. Și, cu cît cugeta mai mult la această chestiune dezagreabilă, cu atît mai

abitir ajungea la concluzia că numai un tânăr ar izbuti să învingă Șleahta Parsloe și Șleahta Tilbury.

Bineînțeles, era necesar să îi ceară permisiunea onorabilului Galahad pentru a face acest pas. Dacă acționai din proprie inițiativă pe la spatele lui după ce primiseși alte instrucțiuni, domnul Galahad putea fi la fel de rău ca o șleahtă. Anii petrecuți în compania celor mai duri cetățeni ai Londrei îi conferiseră o bogăție a vocabularului cîtuși de puțin ușor de înfruntat. Beach nu avea intenția să atragă asupra sa fulgerele acelei limbi antrenate în Pelican Club. De îndată ce se simți îndeajuns de refăcut ca să se poată mișca, porni în căutarea onorabilului Galahad și îl găsi în biblioteca mică.

— Aș putea să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Galahad?

— Dă-i drumul, Beach.

Majordomul își spuse povestea temeinic și răspicat. Zugrăvi scena de la Emsworth Arms, cotropirea ulterioară a cămării sale de către individul ăla, Bodkin, oferta de mituire. Onorabilul Galahad ascultă cu focul mocnind în spatele monoclului.

— Broscoiul ăla mucos! țipă el. Monty Bodkin. Un individ pe care practic l-am crescut la sânul meu. Păi, îmi amintesc de cînd era elev la Eton, cum l-am luat deoparte cînd se întorcea odată la școală și l-am îndemnat să parieze și cămașa de pe el pe Rufus Șuierătorul al lui Cesarewitch.

— Într-adevăr, domnule?

— Și m-a anunțat după aceea că, mulțumită sfatului meu binevoitor, a sfîrșit cu nu mai puțin de unsprezece șilingi – plus o pungă de banane,

două înghețate de căpșuni și un timbru triumfiular cu Capul Bunei Speranțe, la o sută la șaisprezece, de la un coleg care ținea pariurile. Și așa mă răsplătește! zise onorabilul Galahad, arătînd ca Regele Lear. Nu mai există recunoștință pe lume?

Își exprimă dezgustul cu un gest larg, pătimaș. Majordomul, respectînd din instinct diferențele de clasă, își exprimă și el dezgustul cu un gest mai puțin larg și mai puțin pătimaș. Această gimnastică ritmică păru să-i potolească pe amîndoi, întrucît își continuară conversația pe un ton mai calm.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise onorabilul Galahad, că un individ ca Pyke Puturosul... Cum își spune acum, Beach?

— Lord Tilbury, domnule Galahad.

— Ar fi trebuit să știu că un individ ca lordul Tilbury n-o să renunțe la luptă după un singur eșec. Nu aduni o avere însemnată cedînd în fața eșecurilor, Beach.

— Foarte adevărat, domnule Galahad.

— Presupun că bătrînul Puturos s-a mai ocupat pînă acum de treburi din astea. Cunoaște procedura. Primul lucru pe care-l face, după ce l-am refuzat, este să-și pună la treabă spionii și agenții. Păi, nu prea văd ce-i de făcut în afară de a întări paza, ca și Clarence cu purceaua lui.

Beach tuși.

— Mă gîndeam, domnule Galahad, că dacă i-aș da acest document domnului Ronald...

— Crezi că ar fi mai în siguranță?

— Mult mai în siguranță, domnule. Acum, că domnul Pilbeam știe că se află în posesia mea,

momentan îmi e teamă că lady Constance îmi va cere direct să i-l dau.

— Beach! Ți-e frică de soră-mea, Constance?

— Da, domnule.

Onorabilul Galahad reflectă.

— Păi, te înțeleg. Ar fi greu pentru tine. Nu-i poți zice să-și pună pofta-n cui.

— Nu, domnule.

— Foarte bine atunci. Dă-i-l domnului Ronald.

— Mulțumesc foarte mult, domnule Galahad.

Peste măsură de ușurat, Beach își lăasă privirea, pînă acum ațintită asupra interlocutorului său, să colinde pînă la fereastră.

— Se pare că în sfîrșit izbucnește furtuna, domnule.

— Da.

Onorabilul Galahad se uită și el pe fereastră. Era limpede că Natura se afla pe punctul de a se dezlănțui în toată măreția ei cumplită. Pe partea opusă a văii, un fulger zimțat brăzdă cerul. Tunetul bubui și stropii de ploaie începură să răpăie pe pervaz.

— Năîngul ăla o să se ude, zise el.

Beach privi în direcția degetului său. În peisajul de dedesubt, o siluetă venea în pas vioi. Întîlnirea cu Percy Pilbeam îl lăsase pe Monty în acea stare veselă de spirit care îndeamnă la efort fizic. Pe cînd lordul Tilbury, cu ocazia precedentă, plecase la plimbare fiindcă avea inima grea, Monty plecase la plimbare fiindcă avea inima ușoară. Pilbeam îl umpluse de cea mai deplină încredere. Nu știa cum sau cînd, dar simțea că Pilbeam urma să găsească o soluție.

Așa că acum umbla sprinten prin parc, chiar dacă vremea era nesigură.

— Domnul Bodkin, domnule.

— Chiar așa, puiul de năpîrcă. O să se ude flească.

— Da, domnule.

Din vocea majordomului răzbătea o satisfacție calmă. Era posibil, reflectă el, ca tînărul să fie lovit de trăsnet. Beach n-avea nimic împotrivă. În ceea ce-l privește, măreția amenințătoare a Naturii putea să atingă apogeul. Își dorea numai ca și Pilbeam să fie expus furiei forțelor Naturii. Îi privea pe membrii șlehtelor în spiritul Vechiului Testament și credea că trebuie să fie tratați cu asprime.

Ronnie se afla în dormitor. Cînd inima te doare, există puține refugii mai bune decît un dormitor dintr-o casă la țară. Poți fuma și gîndi acolo nestingherit.

Beach, descoperindu-l acolo cîteva minute mai tîrziu, îl găsi întru totul de acord cu propunerea lui. Acceptă fără nici o rețineră să ia în custodie manuscrisul. Într-adevăr, lui Beach i se păru că nu prea era interesat. „Indiferent“ era cuvîntul care îi veni în minte majordomului și îl puse pe seama vremii. Se îndepărtă cu sentimentul cuiva care tocmai scăpase de Drăcușorul Din Sticlă, iar Ronnie, după ce azvîrli manuscrisul într-un sertar, își reluă locul și începu să se gîndească iarăși la Sue.

Sue!...

Nu că ar fi condamnat-o. Dacă îl iubea pe Monty Bodkin, păi, asta e. Nu poți să condamni o fată pentru că preferă un tip în locul altuia.

Toate lucrurile pe care i le spusese mama lui despre ea, că este numai o dansatoare tipică, zburdînd dintr-o relație într-alta, bineînțeles că erau niște ineptii răutăcioase. Sue nu era așa. Cinstită ca oricare alta, fusese numai orbită de afurisitul de Monty cel zvelt și nu se putuse abține.

Mereu citești despre chestii din astea prin romane. Fata se logodește cu un tip, gîndindu-se pe moment că este exact ceea ce-i trebuie. Apoi întîlnește un al doilea tip și descoperă cît ai zice pește că l-a ales greșit pe primul. Fără îndoială că în acea călătorie la Londra l-a cunoscut întîmplător pe Monty în Piccadilly sau în altă parte și s-a simțit pocnită în moalele capului ca de un trăsnet.

Fără doar și poate, se aștepta de mult la asta. Chiar el i-o spusese. Era logic, credea el, ca o fată nemaipomenită ca ea – o fată care nu avea practic seamăn, cum s-ar spune – să dea mai devreme sau mai tîrziu peste cineva în stare să scoată din joc un pitic nenorocit, cu tenul rozaliu, care, în afară de faptul că obținuse victoria la categoria pană boxînd pentru Cambridge, nu făcuse niciodată nimic pentru a-și justifica existența.

Da, la asta se reducea totul, credea Ronnie. Se ridică și se duse la fereastră. De cîtva timp, undeva în subconștient, căpătase o impresie vagă că afară se petrecea ceva ciudat.

Se surprinse privind un peisaj complet schimbat. Furtuna ajunsese acum la apogeu. Torente de ploaie se scurgeau pe sticlă. Tunetele bubuia, fulgerele scăpărau. O lume devastată,

șuierătoare, țiuitoare și vîjîitoare. O lume care părea să se potrivească perfect cu emoțiile lui furtunoase.

Sue!...

Ieri pe acoperiș. Cînd a găsit pălăria și și-a dat seama că ea și Monty stătuseră împreună acolo întreaga după-amiază. Se felicita că ea nu reușise să detecteze nimic din purtarea lui – nu, își pusese vechea mască pe figură –, dar a existat un moment, înainte de a-și recăpăta calmul, cînd a înțeles cum ajung indivizii ăia despre care citești în ziare să îi apuce pandaliile și să masacreze doi inși.

Da, poate că rațiunea îi spunea că era perfect normal ca Sue să-l iubească pe Monty Bodkin, dar nimic n-avea cum să-l facă să-i placă acest lucru.

Furtuna părea că își mai dăduse sufletul nițeluș. Tunetul se rostogolise în depărtare. Fulgerele își pierduseră mare parte din energie. Chiar și ploaia părea dispusă să spele putina. Ce fusese pînă atunci o Niagară, acum era un pic mai mult decît o burniță. Și pe neașteptate, prăpădită și jilavă, pe piatra udă a terasei licări o rază de soare.

Se lăți. Albastrul se întinse peste cer. Un curcubeu traversa valea. Ronnie deschise fereastra și un val de aer răcoros și înmiresmat se prelinse în cameră.

Se aplecă peste pervaz, trăgînd aerul pe nas. Și dintr-o dată deveni conștient că deprimarea profundă din ultimele două zile îl părăsise. Viejia își săvîrșise miracolul tradițional. Se simțea ca un bolnav care își revine după febră. Era ca

și cum întreaga lume fusese spălată de tristețe. O schimbare fermecată se petrecuse pretutindeni.

Păsările cântau în tufișurile de dedesubt, iar Ronnie, pentru doi peni, ar fi cântat și el.

Păi, pe toți dracii, credea el, a făcut un scandal timpit pentru absolut nimic. Acum își dădea seama de tot. Numai vremea urâtă îi dăduse ideea aia extraordinară că Sue era îndrăgostită de Monty. Evident că de fapt nu exista nimic între ei. Prânzul ăla putea fi explicat cu ușurință. Ca și după-amiaza petrecută împreună pe acoperiș. Totul putea fi explicat cu ușurință în cea mai minunată dintre lumi.

Și abia ajunsese la această concluzie, când remarcă pe alea de sub el o siluetă mînjită cu noroi. Era Monty Bodkin, care se întorcea în casă după plimbare. Se aplecă și mai mult peste pervaz, mustind de laptele bunătății umane.

— Bună, zise el.

Monty privi în sus.

— Bună.

— Ești ud.

— Da.

— Pe cinstea mea, *ești* ud! zise Ronnie. Îl durea să vadă că această minunată lume nouă ar putea conține un confrate uman într-o stare atît de solubilă. Ar fi mai bine să te duci și să te schimbi.

— Da.

— Cu haine uscate.

Monty încuviință din cap, improșcînd cu apă ca o fîntînă arteziană. Își dădu la o parte o șuviță de păr din ochi și lipăi pe drumul lui.

Cam două minute mai târziu, Ronnie, încă fremătînd de compasiune, își aminti că pe raftul de deasupra spălătorului avea o sticlă cu un unguent excelent.

Cînd cineva iese dintr-o depresie profundă, nu se poate ști cît de departe se va duce în direcție opusă. Într-o stare normală de spirit, Ronnie ar fi abandonat lăcăraia lui Monty din gîndurile sale imediat după plecarea acestuia. Dar acum, prins în ghearele sentimentului ciudat de bunăvoință universală, el simțea că acele cîteva cuvinte consolatoare nu fuseseră suficiente. Voia să facă ceva practic, ceva constructiv pentru a alunga răceala nesuferită care îl păștea probabil după ce se îmbibase cu atîta apă. Și, după cum spuneam, își aminti de sticla cu unguent.

Era Balsamul de Aur al lui Rigg, într-un recipient mare (sau de șapte șilingi și șase peni) și știa, nu numai din reclamele care grăiau ade-vărul, ci și din proprie experiență, că răspîndea pe loc o căldură plăcută în tot organismul, înlăturînd guturaiul, frisoanele, reumatismul, sciatica, înțepeneala articulațiilor, lumbagoul și în plus conferind o senzație încîntătoare de *bien-être*, tonifiind și revigorînd țesuturile musculare. Iar dacă cineva a avut nevoie vreodată de căldură plăcută sau de tonifiere, atunci Monty era acela.

Înșfăcînd sticla, se năpusti să-și îndeplinească misiunea caritabilă. Îl găsi pe Monty în camera lui, dezbrăcat pînă la brîu și frecîndu-se zdravăn cu un prosop aspru.

— Hei, spuse el, nu știu dacă ai mai văzut o chestie din asta! Poate ți-ar plăcea s-o încerci. Îți dă o căldură plăcută.

Monty, înfășurat în prosop ca într-un șal, examinează sticla cu interes. Se unse cu o picătură de probă. Rezultatul îl emoționează.

— Al naibii de frumos din partea ta.

— Deloc.

— Ești sigur că nu e pentru cai?

— Pentru cai?

— Unii unguenți din ăștia sînt. Te freci vîrtos cu ei, apoi te mai uiți o dată pe prospect și vezi „Numai pentru uzul cailor” sau așa ceva, apoi înduri torturi malefice vreo jumătate de oră, simțindu-te de parcă te-ai fi scufundat în vitriol.

— O, nu. Chestia asta e în regulă. O folosesc și eu.

— Atunci să mă dau! spuse Monty ușurat.

Își turnă în palmă niște loțiune și se unse pe piept. Și, în timp ce se îndeletnicea cu asta, Ronnie Fish emise un țipăt scurt și ascuțit.

Monty își ridică privirea, surprins. Binefăcătorul lui se colorase în roșu aprins și se zgîia vizibil la el.

— Hă? spuse el, perplex.

Ronnie nu vorbi imediat. Părea să-l preocupe înghițitul unei substanțe rigide și pline de spini.

— Pe pieptul tău, zise el în cele din urmă cu o voce bizară și monotonă.

— Hă?

Eton și Cambridge veniră în ajutorul lui Ronnie. Calm pe dinafară, el înghiți din nou, culese o scamă pufoasă de pe mîneca stîngă și își dresă glasul.

— E ceva pe pieptul tău.

Făcu o pauză.

— Pare că ar fi „Sue“.

Mai făcu o pauză.

— „Sue“, zise el degajat, cu o inimă de jur-împrejur.

Substanța rigidă și plină de spini părea că se transferase în gîtlejul lui Monty. Urmă o scurtă tăcere, în vreme ce se debarasă de ea.

Se învinovăța. Ce ciudat, reflectă el cu tristețe, atunci cînd vezi un lucru în fiecare zi timp de aproape doi ani, acesta încetează să mai formeze o imagine pe ceea ce avea impresia că s-arî numi „retină“. „Sue“ înconjurată de o inimă, acest tribut în roz și bleumarin adus unei iubiri de mult pierdute, pe care, într-un acces de ferveare romantică, și-l gravase pe piele la începutul logodnei lor, în ultimele optsprezece luni ar fi putut foarte bine să nici nu existe dacă te-ai fi luat după cîtă atenție îi acordase. Practic uitase că se mai afla acolo.

Acum trebuia să gîndească rapid.

— Nu e „Sue“, spuse el. Ci „S.U.E.“ – Sarah Ursula Ebbsmith.

— Ce?

— Sarah Ursula Ebbsmith, repetă cu hotărîre Monty. O fată cu care am fost logodit. A murit. De pneumonie. Foarte trist. Hai să nu mai vorbim despre asta.

Urmă o pauză lungă. Ronnie se îndreptă spre ușă. Sentimentele sale erau prea profunde pentru a le putea transpune în cuvinte, dar reuși să găsească vreo două.

— Păi, sal'tare!

Ușa se închise în urma lui.

Sue urmărise furtuna de la fereastra din bibliotecă, așezată pe pervazul lat.

Avea sentimente amestecate. O încânta ca spectacol, pentru că îi plăceau furtunile. Singurul lucru care îi strica cheful era faptul că Monty se plimba pe afară. Îl văzuse traversînd terasa în direcție opusă Castelului, exact cînd se pornise. Sărăcuțul de el, își spunea ea, probabil că s-a udat learcă.

În consecință, prima ei acțiune, după ce ploaia s-a oprit și oceanul albastru a început să se întindă pe cer, a fost să iasă pe balcon și să cerceteze împrejurimile pentru a-l zări, ca Sora Ana. Astfel reuși să observe întoarcerea lui și să asculte scurtul schimb de cuvinte dintre el și Ronnie.

— Bună, zise el.

— Bună.

— Ești ud.

— Da.

— Pe cinstea mea, *ești* ud! Ar fi mai bine să te duci și să te schimbi.

— Da.

— Cu haine uscate.

Ca dialog, nu prea face cine știe ce. Dacă îl studiezi cu atenție, vezi că îi lipsește ceva. Dar nici cel mai nobil efort al vreunui faimos dramaturg nu ar fi emoționat-o mai mult pe Sue. În timp ce-l asculta, i se păru că o mare piatră i se rostogolește de pe inimă.

Felul în care vorbise Ronnie o impresionase și o încântase. Tonul blînd și plin de considerație. Cordialitatea veselă. De două zile parcă un frate

geamăn măcinat de tristețe îi luase locul, iar acum, dacă te luai după sunetul voios al vocii, vechiul Ronnie se întorsese.

Stătea pe balcon, sorbind aerul aromat. Era uluitor ce schimbare adusese furtuna aceea bine-făcătoare. Ținutul Shropshire, care ieri oferise un spectacol atît de sumbru, acum era un Paradis pămîntesc. Lacul sclipea. Rîul strălucea. Tufişurile redeveniseră prietenoase ca de obicei. Iepurii zburdau prin parc cu aceeaşi nepăsare dezinvoltă ca altădată şi, cît puteai vedea cu ochii, existau numai vaci mulţumite.

Părăsi camera, fredonînd un cîntecel. Pînă la urmă, avea să-l caute pe Monty şi să se intereseze de sănătatea lui, dar dorinţa ei imediată era să-l găsească pe Ronnie.

Clinchetul bilelor de biliard îi atrase atenţia cînd ajunse în capul scării. Probabil Gally, jucînd o partidă solitară; dar ar fi putut să-i spună unde era Ronnie. Vocea lui în timp ce discuta cu Monty păruse că vine dinspre o fereastră de pe hol.

Deschise uşa şi Ronnie, lăbărţat peste masă, privi în sus la ea.

Acel tatuaj îi lămurise definitiv lucrurile lui Ronnie. Îi alungase într-o clipită tot optimismul însufleţit care îl copleşise cînd se oprise furtuna. Cu inima ca plumbul, el bîjbîi pînă jos. Uşa deschisă a camerei de biliard păru să-i ofere un mijloc de a-şi abate temporar gîndurile, aşa că intrase şi începuse să exersese nişte caramboluri solitare. Chiar dacă un flăcău are inima de plumb, nu-i face rău dacă îşi perfecţionează niţeluş jocul. Într-adevăr, era o alegere inteligentă,

pentru că, dacă fata pe care o iubește iubește pe altul, fără nici un dubiu viața lui o să cam fie un vid în următorii cincizeci de ani, așa că va trebui să-și caute alinarea în alte preocupări. Una dintre ambițiile lui Ronnie era ca într-o zi să dea un șir de lovituri norocoase de treizeci de puncte.

— Bună, spuse el politicos, îndreptându-și ținuta și punându-și tacul pe loc repaus. Eton și Cambridge îi stăteau alături ca să-l ajute să reziste acestui chin.

Nici un semn al dezastrului iminent nu ajunse la Sue. Pentru ea, bărbatul rămăsese încă acel soi de Bombonel al zilelor noastre pe care îl auzise sporovăind atît de vesel la fereastră.

— O, Ronnie, zise ea, nu poți sta înăuntru într-o seară ca asta. E pur și simplu superb afară.

— Zău? spuse Eton.

— Absolut minunat.

— Zău? spuse Cambridge.

Ceva păru să o înjunghie pe Sue drept în inimă. Ochii i se măriră. Un gînd amețitor începu să prindă contur. S-ar fi putut oare ca amabilitatea aia înfloritoare pe care o observase atît de recent manifestîndu-se față de Monty Bodkin ca o fîntînă arteziană să sece pentru ea?

Însă insistă.

— Hai să facem o plimbare cu mașina.

— Nu cred, mersi.

— Atunci, hai să mergem cu barca pe lac.

— Eu nu, mersi.

— Sau poate că terenul de tenis s-a uscat deja.

— N-aș zice.

— Păi, atunci, hai să ne plimbăm.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, zise Ronnie, lasă-mă în pace!

Se uitară lung unul la celălalt. Privirea lui Ronnie era înfierbîntată și nenorocită. Dar lui Sue nu i se părea înfierbîntată și nenorocită. Vedea în ea numai dispreț, disprețul posac și asupritor al unui bărbat legat de o fată pentru care a încetat să mai simtă afecțiune, astfel că numai să vorbească cu ea îl calcă pe nervi. Trase adînc aer în piept și se duse pînă la fereastră.

— Scuză-mă, spuse Ronnie morocănos, n-ar fi trebuit să zic asta.

— Îmi pare bine că ai făcut-o, spuse Sue, e mai bine să vorbești pe șleau.

Trasă cercuri mici cu degetul pe sticlă. O tăcere apăsătoare invadează camera.

— Cred că mai bine am lăsa-o baltă, nu crezi? zise ea.

— Cum vrei tu, spuse Ronnie.

— Foarte bine, zise Sue.

Se îndreptă spre ușă. El se repezi și i-o deschise. Politicos pînă la final.

Între timp, în dormitorul lui, frecîndu-se pe piept cu Balsamul de Aur al lui Rigg, într-un mod surprinzător, Monty Bodkin se înveseli subit.

— Tralalala, li, la, lo, lom, pom, POM, fredonă el, la fel de vioi ca orice sturz din tufișurile de dedesubt.

Tocmai îl năpădise o idee grozavă.

Era efectul unguentului. Așa cum stătea el acolo, bucurîndu-se de căldura plăcută instantanee și de senzația încîntătoare de *bien-être*, se

simțea ca și cum creierul său, asemenea țesuturilor musculare, fusese tonifiat și revigorat. Sticla asta cu unguent, îi trăsni brusc prin cap, era mai mult decît o sută sau o sută cincizeci de mililitri de substanță care duhnea precum o mlaștină împutită – era un simbol. Dacă Ronnie își dăduse osteneala să-i aducă sticla cu unguent, asta însemna că totul stătea bine între ei, că acea răceală ciudată dispăruse, că, într-un cuvînt, scumpul lui amic redevenise scumpul lui amic. Iar dacă un individ îți este un scump amic, atunci, logic vorbind, trebuie să fie încîntat să-ți facă un serviciu.

Serviciul pe care Monty voia să i-l facă acum Ronnie era să se ducă la Beach și să se folosească de influența pe care o avea asupra îndărătnicului majordom pentru a-l convinge să pună la bătaie manuscrisul.

Nu că Monty și-ar fi pierdut încrederea în Pilbeam. Fără îndoială că, în timp, Pilbeam, exercitîndu-și delicata măiestrie, ar fi fost în stare să pună mîna pe el. Dar de ce să te chiniești atît cînd ai putea s-o iei pe scurtătură și să-ți ticluiești singur stratagema fără atîta zarvă? Pe urmă, mai trebuia să iei în calcul și onorariul individului. Copoii ăștia probabil cer cam mult și un ban economisit e un ban cîștigat.

Căutînd din cameră în cameră, ajunse unde Ultimul Vlăstar din ramura Fish-ilor își exersa iarăși carambolurile. Se apropie de el cu încrederea fericită a unui copil care se găsește în prezența unui unchi bogat și indulgent.

Fiindcă Monty Bodkin nu putea să citească gîndurile. Nu detectase nici o schimbare în

purtarea prietenului său la sfârșitul recentei lor întâlniri. Acea poveste cu tatuajul fără îndoială că fusese jenantă, dar credea că gîndirea lui ageră reușise să salveze situația delicată cu destulă îndemînare, adormind mulțumitor toate bănuielile.

— Hei, Ronnie, bătrîne, zise el, mă întreb dacă ai putea să-mi acorzi un moment din timpul tău cel prețios.

Ronnie puse jos tacul cu grijă. Chiar dacă se resemnase cu ideea că Sue îl prefera pe individul ăsta, era conștient de dorința bine conturată de a-l altoi în moalele capului cu mînerul. Pumnale incandescente sfîrtecau sufletul lui Ronnie și nu izbutea să-și înăbușe un dezgust violent față de bărbatul responsabil de suferința lui vie.

— Ei? zise el.

Lui Monty i se păru că prietenul lui devenise un picuț mai înghețat, nu chiar atît de bocnă ca în zilele ante-unguent, totuși continuă cu o scurtă tresărire de neliniște doar.

— Spune-mi, bătrîne, cum te înțelegi cu Beach?

— Cu Beach? Ce vrei să spui?

— Păi, și cu tine face pe scorțosul? Pe scurt, ar fi înclinat să-i facă un hatîr tînărului stăpîn al casei?

Ronnie îl privi posomorît. Se pregătise să se poarte civilizat cu individul ăsta care îi ruinase viața, dar al dracu' să fie dacă avea de gînd să-și petreacă seara ascultîndu-l cum vorbește în dodii.

— Ce-i cu aiurelile astea? îl interpelă el acru. Treci la subiect.

— O, ajung imediat.

— Păi, hai odată.

— Bine, bine. Atunci uite care-i poanta sau şpilul. Beach are ceva de care am neapărată nevoie şi refuză să-l pună la bătaie. Şi m-am gândit că poate dacă te-ai duce la el şi ai face un picuţ pe Tînărul Moşier – adică să-ţi exerciţi influenţa şi să faci pe grozavul în general –, poate că ar deveni mai... cum îi spune... Începe cu „d“... Docil.

Ronnie izbucni dezgustat :

— Nu înţeleg o iotă din ce naiba vorbeşti.

— Păi, într-un cuvînt, Beach are cartea aia a bătrînului Gally şi nu-l pot face să mi-o dea.

— De ce o vrei?

Monty decise, ca şi atunci cînd discutase cu lordul Tilbury lîngă şopron, că sinceritatea bărbătească era singura soluţie.

— Ai aflat despre carte?

— Da.

— Că Gally nu vrea s-o mai publice, adică.

— Da.

— Şi că a semnat un contract cu Editura Mammoth?

— Nu. Nu ştiam asta.

— Ei bine, a semnat. Şi fiindcă a dat înapoi, l-a făcut pe sărmanul Tataie Tilbury, patronul ei, să-şi verse maţele. Păi, de fapt vreau să spun că bătrînul Tilbury are drepturile asupra cărţii, a foiletonului, drepturile în America şi toate celelalte drepturi inclusiv în Scandinavia, iar tu ştii cîtai bănetul iese din orice operă literară care cotrobăie printre rufele murdare ale celor cu sînge albastru. Aş zice că, indiferent cum, el

riscă să piardă în jur de douăzeci de mii de lire dacă Gally se încapățînează să n-o publice. Așadar, ca să scurtăm povestea, bătrîne, alde Tilbury arde într-atît de nerăbdare să înhațe manuscrisul, încît mi-a zis explicit că, dacă îl șterpelesc pentru el, o să mă angajeze din nou la editură, de unde – bănuiesc că ai aflat deja – am fost recent dat afară.

— Am crezut că ai demisionat.

Monty zîmbi cu tristețe.

— Versiunea asta se pare că a făcut înconjurul cluburilor, zise el, dar de fapt și de drept am fost dat afară. S-a întîmplat un flecușteț de problemă tehnică ce nu te interesează pe tine și în care nu intru. E suficient să spun că n-am fost gînd la gînd cu bucurie cu el în ceea ce privește atitudinea Unchiului Țopăilă față de Puiuții lui și s-a dispensat de serviciile mele. Așa că acum înțelegi cum stă problema. Chestia e clară. Lasă-mă să pun mîna pe MS și să-l predau Marii Căpetenii și o să lucrez din nou la Casa Tilbury.

— De ce vrei una ca asta?

— E musai. Îmi trebuie o slujbă.

— Credeam că ești destul de fericit aici.

— Ah, dar în orice clipă pot să fiu trimis la plimbare de aici.

— Nasol.

— Destul de nasol, îl aprobă Monty. Dar o să fie în regulă dacă îl poți convinge pe Beach să renunțe la manuscrisul ăla. Atunci o să pot să semnez un contract pe termen lung cu bătrînul Tilbury și o să reușesc să mă însor cu fata pe care o iubesc.

Un spasm violent îl cutremură pe Ronnie Fish. Asta, în opinia lui, era o grosolanie. E frumos, nu, să-i furi unuia fata și apoi să te duci la el și să-l rogi să te ajute să te însori cu ea? Îl crezuse în stare de mai multă delicatețe.

— O să te însori, nu? spuse el după ce își luă un răgaz pentru a-și stăpîni sentimentele.

— Desigur. E totul aranjat.

— Cine e? întrebă sarcastic Ronnie. Sarah Ursula Ebbsmith?

— Hă? O, da, zise grăbit Monty. Uitase pentru o clipă. Nu, nu sărmana Sarah. O, nu, nu, nu. E moartă. Tuberculoză. Foarte trist.

— Mi-ai zis că a fost pneumonie.

— Nu, tuberculoză.

— Înțeleg.

— Asta e nouă. O fată pe nume Gertrude Butterwick.

Confuziile sînt întotdeauna nefericite și, din păcate, mai întîi Monty făcu o pauză respectuoasă de o secundă înainte de a pronunța numele divin și pe urmă fata viselor sale avea un nume care, se poate recunoaște, sună cam subțire. Într-o anumită dispoziție, un flăcău dolidora de idei preconceptuate pur și simplu nu crede că există un nume precum Gertrude Butterwick. Pentru Ronnie, care remarcase ezitarea de o secundă, era unul pe care individul ăsta îl născocise pe moment, căci nici măcar el nu poseda atîta tupeu să-i spună logodnicului lui Sue, așa cum bănuia că încă ar mai fi fost, că voia să-l ajute să i-o fure.

— Gertrude Butterwick, hm?

— Așa e.

— Ții la ea?

— Dragul meu!

— Și presupun că ea e nebună după tine.

— Oh, îndrăgostită lulea.

Ronnie deveni subit nepăsător. Și ce, se întrebă el, mai contează acum? Ce ar mai conta orice acum?

Orice bărbat este tentat uneori să facă fapte mărețe. Această tentație tocmai îl năpădise vertiginos pe Ronald Fish. Din spusele celui alt, i se confirmaseră bănuielile că, într-un fel sau altul, de la ultima lor întâlnire înapoi, Monty își pierduse toți banii. Altfel de ce ar mai fi avut atîta importanță o slujbă la Casa Tilbury?

Dacă nu obținea slujba aia la Casa Tilbury, atunci nu s-ar fi putut însura cu Sue. Iar dacă el, Ronnie Fish, nu-l ajuta, atunci n-ar obține-o.

Spiritul lui Sidney Carton¹ descinse asupra lui Ronnie, cu deosebirea că Sidney – dacă ne amintim bine – ar fi fost destul de încîntat de tot ce se petrecea, pe cînd el se simțea înverșunat și acrit.

Monty i-o luase pe Sue. Sue se dusesese la Monty fără nici o tresărire. Foarte bine, atunci. Al naibii de bine. O să le arate el că nu-i pasă. O să-i lase să vadă din ce stofă erau făcuți cei din familia Fish.

— Ascultă, zise el. Nu mai trebuie să-ți faci griji din pricina lui Beach. Manuscrisul nu e la el.

— Ba da. L-am văzut citindu-l...

1. Erou martir din romanul *Poveste despre două orașe* de Charles Dickens.

— Mi l-a dat mie, zise Ronnie. Își ridică tacul și îl îndreptă către o bilă. Îl găsești în scrinul din camera mea. Ia drăcovenia aia dacă vrei.

Monty căscă gura. Nici măcar un evreu surprins în mijlocul deșertului de o revărsare de mană cerească nu ar fi putut simți o cantitate mai mare de recunoștință amestecată cu uimire.

— Dragul meu prieten ! începu el cu efuziune. Ronnie nu vorbi. Își exersa carambolul.

Sfârșitul furtunii îl lăsase pe onorabilul Galahad Threepwood fără o ocupație precisă. Nu era prea sigur unde vrea să meargă și ce vrea să facă. Pajiștea lui favorită, știa, ar fi fost prea umedă pentru a se plimba pe ea, șezlongul favorit prea ud pentru a se așeza în el. Întreaga lume exterioară, de fapt, chiar dacă soarele strălucea atât de puternic, era prea umedă și picurîndă pentru a atrage pe cineva care detestă umezeala precum o felină.

După plecarea lui Beach, mai zăbovisese o vreme în biblioteca mică. Apoi, plictisindu-se de asta, rătăcise înapoi și-ncoace, fără vreun scop precis, prin casă, întorcînd toate orologiile pe care le găsise. Se pricepea – și întotdeauna se pricepuse – la întors ceasuri. Pînă la urmă nimeri în hol și acum trîndăvea acolo pe o canapea în speranța că, dacă trîndăvea îndeajuns de multă vreme, o să apară cineva cu care ar putea sta la taclale pînă sosea ora să se îmbrace pentru cină. Întotdeauna i se păruse cam deprimantă această parte a zilei.

Pînă în prezent nu avusese noroc. Monty Bodkin coborîse scara, dar, în urma destăinuirilor lui Beach, nu simți decît dorința să se încrunte sumbru la el. Fără a încerca să-l atragă

într-o discuție, deși tocmai își amintise un limerick¹ vechi de treizeci de ani pe care i-ar fi plăcut să i-l recite cuiva, îl urmări întrînd în camera de biliard, unde, prin ușa deschisă, îl întrezări pe Ronnie, care își exersa carambolurile. Curînd după aceea, ieșise de acolo și se dusesese la etaj, urmărit ca mai înainte de privirea sumbră.

— Ce pui de canalie! bolborosi onorabilul Galahad cu asprime în voce. Monty îl uimise și îl dezamăgise. Își dorea să nu-i fi vîndut acel pont despre Cesarewitch.

Imediat după aceea, Pilbeam își făcu apariția, zîmbi firav și intră în fumoar. Din nou, onorabilul Galahad nu avea treabă cu el. Nu-și dorea cu nici un chip să-i spună limerick-uri lui Pilbeam. Pe lîngă faptul că individul complota împreună cu sora lui, Constance, să-i fure manuscrisul, nici nu-i plăcea detectivul. Crescut în stilul unei școli rigide de coafură, dezaproba tinerii moderni care umblau de colo-colo cu excrescențele lor fungoide în creste slinoase.

Începea să creadă că, în materie de companie, avea numai două opțiuni. Clarence, care ar fi apreciat limerick-ul de îndată ce l-ar fi convins să-și îndrepte atenția asupra lui, probabil că se afla la cocină făcîndu-i ochi dulci purceleii ăleia a lui; iar Sue, cea cu care își dorea cu adevărat să vorbească, părea să fi pierit de pe fața pămîntului. Din cîte putea să-și dea seama, avea alternativa să se ducă în camera de biliard la

1. Poezioară comică de cinci versuri cu structură fixă, în genul unei epigrame.

Ronnie sau în sufragerie pentru a conversa cu sora lui, Constance, care fără îndoială își lua ceaiul acolo. Tocmai era pe punctul de a alege a doua variantă, întrucât că chiar își dorea o discuție sinceră cu ea despre afacerea aceea cu Pilbeam, când Sue se întoarse din grădină.

Numaidecât, dorința de a da buzna peste Connie i se evaporă. Ar fi putut face asta oricând și acum avea chef de ceva mai agreabil decât o păruială între frate și soră. Personalitatea sclipitoare a lui Sue era exact tonifiantul de care simțea nevoia în acest moment trist al zilei. Nu avea cum să-i spună limerick-ul, fiindcă era un anumit fel de limerick, dar, în orice caz, putea să discute de una sau de alta.

O strigă, iar ea veni înspre el. În hol era cam întuneric, dar îi sări în ochi că nu părea în apele ei. Din mers îi dispăruse elasticitatea, suplețea vioaie pe care o admirase atît de mult la Dolly. Însă probabil că asta se petrecea numai în închipuirea lui. Întotdeauna avusese tendința să sesizeze o melancolie fictivă în lucrurile din jur când întunericul începea să se furișeze peste lume și era încă prea devreme pentru un cocteil.

— Ei bine, fătucă.

— Bună, Gally.

— Ce-ai făcut?

— M-am plimbat pe terasă.

— Ca să te uzi la picioare?

— Nu cred. Totuși, ar fi mai bine să mă duc să-mi schimb pantofii.

Onorabilul Galahad nici nu vru să audă de asta. O trase lîngă el pe canapea.

— Amuză-mă, spuse el. M-am plictisit.

— Sărăcuțul Gally. Îmi pare rău.

— Acum, zise Gally, e ora care te întoarce pe dos. Te face să-ți examinezi sufletul. Iar eu nu vreau să-mi examinez sufletul. Bănuiesc că arată ca o gheată veche. Așa că, după cum am mai zis, amuză-mă, copilă. Cîntă-mi. Dansează pentru mine. Spune-mi ghicitori.

— Mi-e teamă că...

Onorabilul Galahad îi aruncă o privire scurtă prin monoclu. Era așa cum bănuise. Fata nu era într-o dispoziție veselă.

— S-a întîmplat ceva?

— O, nu.

— Sigur?

— Mda.

— O țigară?

— Nu, mersi.

— Să deschid radioul? S-ar putea să fie o emisiune despre salamandre.

— Nu.

— S-a *întîmplat* ceva?

— Nu, zău.

Onorabilul Galahad se încruntă. Apoi îi veni în minte un posibil motiv.

— Probabil din cauza căldurii.

— A fost cam cald, așa-i. E mai bine acum.

— Te influențează starea vremii.

— Puțin.

— Vijeliile îi necăjesc deseori pe oameni. Ți-e frică de tunete?

— O, nu.

— Multor fete le e. Am cunoscut odată una care, de fiecare dată cînd era furtună, obișnuia să-și arunce brațele în jurul gîtului celui mai

apropiat bărbat de lângă ea, îmbrățișându-l și sărutându-l pînă cînd se termina. O reacție pur nervoasă, bineînțeles, dar să-i fi văzut pe flăcăi cum se îngrămădeau în jurul ei de cum apăreau niscaiva nori pe cer. Gladys, așa o chema. Gladys Twistleton. O fată frumoasă, ochi mari și blînzi. Odată, cînd era în toane proaste, s-a măritat cu un individ pe nume Harringay. Mi s-a spus că felul în care, la începutul căsniciei, obișnuia să evacueze sufrageria la primul semn de tunet era o imagine demnă de văzut și de ținut minte.

Onorabilul Galahad se înviorase. Asemenea tuturor povestitorilor recunoscuți, el renăștea cînd anecdotele hazlii îi veneau pe buze.

— Că veni vorba de tunete, zise, ți-am spus vreodată povestirea despre Benger Umflatul și furtuna?

— Nu cred.

— A fost odată cînd Basham Mîrtoagă, împreună cu mine și încă vreo doi tipi ne-am dus să stăm la el într-o casă pe care o avea în Somersetshire, ca să pescuim un pic. Umflatul, trebuie să-ți spun, era unul dintre acei indivizi care înșiră mereu gogoși. Fermecător individ, dar un mincinos patentat. Avea o nepoată cu care se grozăvea mereu. Nepoata lui făcea aia, nepoata lui făcea ailaltă. Era o femeie de afaceri – probabil se numărase printre primele – și se simțea tare mîndru de ea. Și într-o bună zi, cînd o furtună ne-a alungat în casă și stăteam și depănam povești, i s-a întîmplat să spună că era cea mai rapidă dactilografă din Anglia.

Sue stătea aplecată în față, cu bărbia în mîini.

— Ei bine, am zis „O, da!“ și „Ei, na!“ și așa mai departe — individul era gazda noastră — și apoi totul s-ar fi încheiat, fără îndoială, numai că Umflatul, care n-o lăsa niciodată baltă, a mers mai departe spunînd că îndemînarea fetei în dactilografie avusese un efect deosebit asupra stilului în care cînta la pian. Nu că l-ar fi îmbunătățit — dintotdeauna cîntase perfect —, dar îl iuțise strașnic. „De fapt“, a spus Umflatul, „n-o să mă credeți, dar e adevărat, acum poate să interpreteze Marșul Funebru al lui Chopin în patruzeci și opt de secunde“.

— Asta bineînțeles că a fost cam mult pentru noi. „Chiar în patruzeci și opt de secunde?“ a zis cineva. „În patruzeci și opt de secunde“, a insistat Umflatul cu dîrzenie. A spus că a cronometrat-o deseori pe ceas. Și apoi Basham Mîrtoagă, care dintotdeauna a vorbit pe șleau, a profitat că era prieten cu Umflatul de multă vreme și i-a spus că era cel mai mare mincinos din țară, incluzîndu-l pe Weeks Pifanul, pe atunci campionul Pelican Club-ului. „Nu sîntem în siguranță dacă stăm în aceeași casă cu tine pe furtună“, a zis Mîrtoaga. „De ce nu sînteți în siguranță dacă stați în aceeași casă cu mine pe furtună?“ a întrebat Umflatul. „Fiindcă în orice moment“, a zis Mîrtoagă, „Atotputernicul o poate lovi cu un trăsnet. Din cauza asta nu sîntem în siguranță“. „Ascultă“, a zis Umflatul deja înfierbîntat. „Dacă nepoată-mea Myrtle nu poate cînta Marșul Funebru al lui Chopin în patruzeci și opt de secunde, sper că această casă *va fi* lovită de trăsnet chiar acum“. Și prin ceea ce mi s-a părut o coincidență bizară, chiar a fost. Am văzut un soi de perdea

de foc, un bubuit înfiorător și următoarea imagine pe care am avut-o în fața ochilor a fost Umflatul, care ieșea tîrîș de sub masă. Părea mai curînd mîhnit decît speriat, din cîte îmi amintesc. A aruncat o privire plină de reproș spre tavan și apoi a zis pe un ton oarecum țăfnos „Prea iei spusele cuiva *ad litteram*!”

Făcu o pauză.

— Ce? zise Sue.

Majoritatea povestitorilor ar fi găsit observația nițeluș cam descurajatoare. Onorabilul Galahad nu făcu excepție.

— Cum adică ce? întrebă el pe un ton care moștenise puțin din smiorcăiala exprimată cu cealaltă ocazie de Benger Umflatul.

— Of, îmi pare rău, zise Sue tresărind. Mi-e teamă că... Ce ziceai, Gally?

Onorabilul Gally o apucă strîns de bărbie și, ridicîndu-i capul, o privi acuzator în ochi.

— Ei și acum, spuse el, lasă aiurelile alea că nu s-a întîmplat nimic. Care-i baiul?

— Of, Gally! zise Sue.

— Doamne sfînte! țipă onorabilul Galahad, împietrit de groaza ce îl năpădește pe orice bărbat cînd își dă seama că ține în mîină bărbia unei fete care plînge.

Un Galahad Threepwood cu un chip sever și sumbru intră în camera de biliard vreo zece minute mai tîrziu. Părul parcă i se zbîrlise pe cap, iar monoclul cu ramă neagră părea că împroașcă flăcări.

— Aha, aici erai! observă el tăios, în timp ce închidea ușa.

Ronnie privi în sus cu un aer mofluz. De la plecarea lui Monty Bodkin, stătuse ghemuit într-un colț, privind în gol.

— Bună, zise.

În ciuda faptului că singurătatea îi adusese exact opusul veseliei, nu întâmpină cu bucurie sosirea unchiului său. Ținea la onorabilul Galahad, dar în această clipă nu-și dorea defel compania lui. Un bărbat supus la chinuri crâncene nu vrea decît să fie lăsat singur. Presupunea că venise să-i propună un meci amical de snooker și numai gîndul de a juca meciuri amicale de snooker cu cineva îi producea greață.

— Tocmai plecam, spuse el ca să-i taie din rădăcină inițiativa.

Onorabilul Galahad se înfoie ca un mic curcan. Monoclul îi devenise acum un adevărat reflector.

— Pleci pe dracu'! horcăi el. Stai jos și ascultă-mă bine. Pleci, ce să-ți spun! O să pleci după ce termin de vorbit cu tine, nici o clipă mai devreme.

Ronnie își abandonează teoria cu snooker-ul. Fără îndoială că nu se potrivea cu cuvintele lui. Îmbufnarea sa căpătase un iz de consternare. De mulți ani nu-și mai văzuse rubedenia cea binevoitoare într-o asemenea dispoziție. Părea să se fi trezit în el amintirea vremurilor apuse despre vătraie și curele. Nu putea găsi nimic în comportamentul lui recent care să-i fi putut provoca o revoluție atît de impresionantă.

— Și acum, spuse onorabilul Galahad, ce s-a întîmplat?

— Asta voiam și eu să te întreb, zise Ronnie. Ce s-a întîmplat?

— Nu te face că nu știi.

— Dar nu știu.

— N-are rost să adopți atitudinea asta. Onorabilul Galahad arată cu degetul înspre ușă. Tocmai am discutat cu Sue.

Un strat subțire de gheață păru să se aștearnă peste Ronnie.

— Zău? spuse el politicos.

— Plînge.

— Zău? spuse Ronnie, tot politicos, dar cu pumnalele acelea incandescente încă sfîrtecîndu-i sufletul. Mintea îi era împărțită în două. O parte a ei sublinia cu pasiune cît de oribil era că Sue plînge. Cealaltă parte își ridica sprîncelele, își sufleca manșetele și observa rînjind că nici pălită cu leuca nu putea să priceapă de ce plîngea *ea*.

— Plîngea, îți spun! Plîngea de-i săreau ochii din cap!

— Zău?

Onorabilul Galahad trecuse și el pe la Eton și, la vremea lui, avusese deseori ocazia să se folosească de manierele etoniene pentru a-i desființa pe confrății săi. Existau agenți de pariuri cărunți și crupieri în vîrstă care se învîrteau și acum prin Londra și care din cînd în cînd mai simțeau cîte un junghi, aidoma unor ogari bătrîni, cînd își aminteau cît de cumplit suferiseră văzîndu-l cum se holba la ei la fel cum se holba acum Ronnie și auzindu-l cum spunea „Zău?” la fel cum spunea acum Ronnie. Dar asta nu îl făcea să îndure mai ușor purtarea lui. Tot șpilul manierelor etoniene, ca și cu o pușcă, este că trebuie să te afli la capătul corect.

Izbi cu pumnul în masa de biliard.

— Deci nu te interesează, hî? Nu-ți pasă? Ei bine, lasă-mă să-ți spun, zise onorabilul Galahad, maltratînd încă o dată masa de biliard, că mie îmi pasă. Mama fetei ăsteia a fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată și n-am de gînd să las orice piticanie de mămăligă, cu o mutră ca înghețata de căpșuni, căreia îi intră-n scăfîrlia aia ca un bostan hidos să fie flușturistic cu ea și să-i ruineze fericirea. Să-ți intre bine-n cap!

Existau atît de multe implicații în această insultă, încît Ronnie se simți nevoit să le ia prin rotație.

— N-am ce să fac dacă am fața ca înghețata de căpșuni, zise el, alegînd să înceapă cu asta.

— Ar trebui să fie mai mult decît o înghețată de căpșuni. Ar trebui să te înroșești pînă ți se face rău.

— Iar cînd vorbești, spuse Ronnie, simțindu-se aici pe teren sigur, despre piticanii de mămăligă, aș putea să-ți amintesc că sînt cu cîtiva centimetri mai înalt decît tine?

— Aiurea! spuse onorabilul Galahad, sărind ca pișcat.

— Ba da.

— Ba nu.

— Hai să ne măsurăm la perete, insistă Ronnie.

— N-o să fac așa ceva. Și ce mama dracu', îl apostrofă onorabilul Galahad, devenind brusc conștient că subiectul principal al conversației fusese dat la o parte, are de-a face cu asta? Din partea mea n-ai decît să fii și o girafă. Chestia

pe care mă chinui s-o spun este că îi frînge inima fetei și asta n-am de gînd s-o rabd. Mi-a zis că ați rupt logodna.

— Așa e.

Încă o dată, onorabilul Galahad izbi cu mîna în stofa verde.

— O să sfărîmi masa aia, spuse Ronnie.

Și acum onorabilului Galahad îi trecu prin cap povestea despre cum bătrînul Muspratt Bovinul, cu puțin ajutor, chiar reușise să sfărîme o masă de biliard în '98. Iar îndemnul pe care îl simte un povestitor pasionat de a-și urma firul vorbelor este atît de intens, încît aproape se întrerupse ca să o spună. Apoi își reveni în fire.

— La dracu' cu masa! zbieră el. N-am venit aici să discut despre mese. Am venit aici să-ți spun că, dacă vrei să afli ce gîndește despre tine un observator mai calm și mai lipsit de prejudecăți, atunci să știi că ești un snob diabolic... O jigodie...

— Hă?

— ... și un vierme, continuă onorabilul Galahad, acum la fel de rozaliu ca orice nepot de-al lui rozaliu la față. Crezi că nu înțeleg ce se întîmplă? Dacă vrei să știi, chiar Sue mi-a povestit. Mi-a povestit chiar așa, adineauri, afară pe hol. Ești o meduză atît de nevertebrată și fără șira spinării, care mă face să borăsc, încît ai lăsat-o pe maică-ta să te convingă să rupi logodna. I-ai dat voie să-ți bage în cap că sărmana copilă nu e îndeajuns de bună pentru tine.

— Hă?

— De parcă fiica lui Dolly Henderson n-ar fi îndeajuns de bună pentru cel mai minunat bărbat din împărăție, fără a mai...

Aflat pe punctul de a-i arunca alte invective, onorabilul Galahad fu întrerupt. De această dată, Ronnie lovi cu pumnul în masă.

— Nu mai vorbi asemenea tîmpenii afurisite! bubui Ronnie. Doar nu crezi că am rupt eu logodna, nu-i așa? Sue a rupt-o.

— Da, fiindcă și-a dat seama că vrei să scapi de ea și, fiind o fată nemaipomenită, n-avea de gînd să se umilească cramponîndu-se de un bărbat care ținea morțiș să-i dea papucii.

— Asta-i bună! Țin morțiș să-i dau papucii! Eu... eu... Ei, la naiba!

— Doar nu mi-oi zice acum că încă mai ții la ea?

— Cum adică încă mai țin? Și cum adică țin la ea? Țin la ea! Doamne sfinte!

Onorabilul Galahad rămase ca trăsnit.

— Și atunci de ce naiba te-ai purtat în ultimele zile ca un broscoi șontorog? Ai tratat-o de parcă...

Mînia i se domoli. Începea să priceapă adevărul. Nu putea să-și pună cu blîndețe o mîină pe umărul nepotului său, întrucît se aflau de o parte și de alta a unei mese de biliard de dimensiuni standard. Dar își nuanță vocea cu o undă de mîină-pusă-cu-blîndețe-pe-umăr.

— Acum înțeleg totul! Ți-ai făcut griji din pricina altcuiva, nu-i așa? Sau din cauza căldurii? Oricum, dintr-un motiv sau altul, ți-ai permis să te porți ciudat. Dragă băiete, cînd o să ajungi la vîrsta mea, o să-ți dai seama că nu trebuie să riști în halul ăsta. Să nu te porți

niciodată ciudat cu o femeie. Nu-ți dai seama că, chiar și în cele mai bune condiții, nu există practic nici un lucru care să n-o facă pe o fată sensibilă, cu nervii încordați, să rupă logodna? Dacă nu-i place o pălărie nouă... Dacă i se duce firul de la ciorap... Sau dacă vine la micul dejun și vede că s-a terminat omleta. Ca preavizul servitorilor. Am avut un valet în anii '90 – îl chema Spatchett – care obișnuia să-mi dea preaviz ori de câte ori paria pe un cal care nu termina cursa printre primii trei. Păi, odată mi-a dat preavizul numai fiindcă pur și simplu sora soției lui născuse. Nu i-am dat niciodată atenție. Știam că e numai o formă de exprimare a sentimentelor. Așa cum eu sau tu ne-am aprinde o țigară, Spatchett îmi dădea preavizul. Și cu femeile e la fel. Fără îndoială că Sue te-a văzut mai îngîndurat și a crezut că n-o mai iubești. Păi, asta îmi ia o piatră de pe inimă, Ronnie, dragul meu băiat. Mă duc să-i explic totul chiar acum.

— Un minut, unchiule Gally.

— Hă?

Oprindu-se la jumătatea drumului către ușă, onorabilul Galahad observă că o expresie ciudată se lățise pe fața nepotului său. O expresie puțin asemănătoare cu cea a unui tînăr fachir hindus care, după ce s-a instalat pe primul lui pat de cuie, începe să-și dorească să fi ales o religie mai ușoară.

— Mi-e teamă că nu-i chiar atît de simplu, zise Ronnie.

Onorabilul Galahad își înșurubă rama slăbită a monoclului, care de atîta emoție îi căzuse de

la ochi. Îl potrivea la locul lui și își privi întrebător nepotul.

— Ce vrei să spui?

— Ai înțeles greșit. Sue nu mă iubește.

— Aiurea!

— Nu e aiurea. Îl iubește pe Monty Bodkin.

— Ce?

— E totul aranjat între ei și au de gând să se căsătorească.

— Niciodată n-am mai auzit asemenea...

— O, dar e perfect adevărat, zise Ronnie cu gura schimonosită într-un rictus. N-o învinovătesc. Nu e vina nimănui. Se mai întâmplă. Și totuși așa e. E nebună după el. S-a dus pînă la Londra ca să se întâlnească cu el imediat după ce am dispărut de aici, doar fiindcă nu rezista să stea departe de el. L-a pus să candideze pentru slujba lui Hugo ca secretar al unchiului Clarence, numai fiindcă ținea neapărat să îl aibă alături. Ieri a stat sus pe acoperiș cu el toată după-amiaza. Și... Ronnie trebui să ia o pauză de o clipă pentru a-și controla vocea... el are numele ei tatuat pe piept cu o inimă de jur-împrejur.

— Doar nu crezi așa ceva?

— Am văzut cu ochii mei.

— Păi, pe toți dracii! O chestie ca asta te doare ca naiba. N-am mai auzit de nimeni care să-și tatueze numele unei fete pe corp din '99, cînd Jack Bellamy-Johnstone...

Ronnie ridică o mîină, oprindu-l.

— Nu acum, unchiule, dacă nu te superi.

— O poveste foarte amuzantă, zise onorabilul Galahad melancolic.

— Poate mai târziu, nu?

— Păi, bine, poate că ai dreptate, admise onorabilul Galahad. Presupun că n-ai chef de povestiri. Numai că sărmanul Jack s-a îndrăgostit de o fată pe nume Esmeralda Parkinson-Willoughby, și-a tatuat întregul nume pe iadeș, iar rana nici nu se vindecase bine că s-au certat și el s-a logodit cu altă fată pe nume May Todd. Așa că dacă mai aștepta puțin... Oricum, după cum spui, asta e ca nuca-n perete. Ronnie, dragă băiete, zise onorabilul Galahad, asta mă lasă mască. Întotdeauna te-am crezut un găgăuță sadea, dar niciodată, niciodată, nu mi-aș fi închipuit că ai putea să dai crezare unor asemenea baliverne...

— Baliverne!

— Adevărate baliverne. Ai înțeles complet pe dos. Presupunînd că Sue s-a dus la Londra...

— Nu-i nici o presupunere. Mama mea i-a văzut pe ea și pe Monty luînd prînzul împreună la Berkeley.

— Într-adevăr. A naibii băgăreață. Scuze, dragul meu. Am uitat că e mama ta. Și totuși mi-e soră de dinainte de a te fi născut tu sau de a se gîndi să te aibă, iar eu sper că cineva își poate face sora băgăreață. Ce ți-a spus?

— A spus...

— Bine. Nu contează, pot să ghicesc. Cu siguranță că te-a îndopat cu tot felul de povești. Ei bine, acum o să auzi adevărul. Sue n-are absolut nimic de-a face cu venirea lui Monty aici. De la mine a auzit că a fost angajat ca secretar al lui Clarence, iar vestea a căpiat-o de tot. O văd și acum cum se uita la mine ca o rățușcă muribundă

și-mi spunea că e o nenorocire pentru că odată, pe cînd era numai o copilă, a fost logodită cu el...

— Ce?

— Sigur. Cu ani în urmă. Înainte de a te cunoaște. A durat numai o săptămînă sau două, din cîte am înțeles, și s-a bucurat cînd a scăpat. Dar asta e. Ea fusese logodită cu el, iar el venea aici și, dacă nu i se vindea pontul să nu sufle o vorbuliță despre asta, atunci sigur ar fi spus ceva lipsit de tact despre zilele de odinioară care te-ar fi necăjit pentru că ești un prostănac gelos și afurisit, mereu pregătit să tuni și să fulgeri din senin. M-a întrebat ce să facă. Eu i-am dat singurul sfat posibil. I-am spus să se repeadă pînă la Londra înainte să te întorci, să-l găsească pe Monty și să-i zică să-și țină gura. Ceea ce a și făcut. Așa a ajuns la Londra atunci și de aceea lua prînzul cu el. Deci asta e. După cum observi, toată povestea are de la cap la coadă cea mai altruistă intenție, fără alt motiv decît să-ți asigure liniștea sufletească. Poate că îți va servi drept lecție pe viitor, ca să nu mai cedezi în fața geloziei, despre care am spus dintotdeauna că e unul dintre cele mai tîmpite și afurisite...

Ronnie se zgîia, perplex pînă în măduva oaselor.

— E adevărat?

— Bineînțeles că e adevărat. Dacă nu ți-ai dat seama pînă acum că Sue e o fată dintr-un milion – aur curat – și dacă te-ai purtat oribil cu ea...

— Dar a fost pe acoperiș cu el.

Naivitatea afirmației păru să-l zgîndăre pe onorabilul Galahad. Emise un sunet care semăna cu „Fui!“-ul lordului Tilbury.

— Și de ce mă rog să nu stea pe acoperiș cu el? Trebuie ca doi inși să se iubească numai pentru că stau pe acoperișuri împreună? Și eu am stat cu tine pe acoperiș odată, dar dacă îți închipui că eram îndrăgostit de tine, atunci ești teribil de greoi la minte. Ani de zile am simțit durere în suflet la gândul că ai fost atît de abil cînd fugeai în jurul hornului ăluia. Sue îndrăgostită de Monty Bodkin, ce să-ți zic! Păi, Monty Bodkin e și el logodit. Ea mi-a spus. Cu o fată pe nume Gertrude Butterwick. Butterwick, zise amuzat onorabilul Galahad. Am cunoscut mai mulți Butterwick-i. Mă întreb dacă e înrudită cu bătrînul Butterwick Craci, care obișnuia să-și picteze pe față pete roșii ca să-i facă să creadă pe creditorii care îi băteau la ușă că are vărsat de vînt.

Un geamăt subit ieși de pe buzele lui Ronnie Fish.

— Of, drace, ce prost am fost!

— Așa e.

— Sînt o canalie și un nemernic.

— Ești.

— Ar trebui să fiu caftit.

— Ar trebui.

— Dintre toți...

— Așteaptă, îl îndemnă onorabilul Galahad. Nu-mi spune mie toate astea. Spune-i-le lui Sue. Mă duc să o aduc.

Țîșni afară din cameră, pentru a se întoarce o clipă mai tîrziu tîrînd-o pe Sue după el.

— Acum! spuse el poruncitor. Fă-ți treaba. Leagă-te cu sfoară la picioarele ei și roag-o să-ți dea un pumn în față. Tîrăște-te de-a bușilea pe burta ta nenorocită în fața ei. Rostogolește-te pe podea și latră. Iar în timp ce tu te îndeletnicești cu astea, eu mă duc în sufragerie să schimb o vorbă cu mama ta și cu sora mea, Constance.

O privire sumbră și dîrză apăru pe chipul onorabilului Galahad.

— O să le stric tot cheful de ceai și creveți! zise el.

Cu toate acestea, cînd ajunse în sufragerie după ce urcă treptele cîte trei deodată, în acel mod infantil caracteristic lui care îi ofensa atîta pe contemporanii săi betegiți de gută, o găsi numai pe soră-sa, Julia. Stătea într-un fotoliu fumînd o țigară și citind o revistă săptămînală ilustrată. Ceaiul pe care sperase să-l strice era pe cale de a fi strîns de Beach și de un valet.

Părea împăcată și se simțea împăcată. Mîhnirea crescîndă a lui Ronnie din ultimele două zile nu-i scăpase. Avînd pornirea de a fi amabilă cu toată lumea, chiar și cu cel pe care dintotdeauna îl considerase Rușinea Familiei, ea îl întîmpină pe onorabilul Galahad cu o înclinare binevoitoare a capului.

— Ai întîrziat dacă ai venit la ceai, zise ea.

— Ceai! icni onorabilul Galahad.

Rămase pe loc clocotind de mînie pînă cînd ușa se închise.

— Și acum, Julia, zise el, vreau să schimb o vorbă cu tine.

Lady Julia își ridică sprîncenele arătoase.

— Dragul meu Galahad! Asta sună foarte amenințător și grav. S-a întâmplat ceva?

— Știi bine ce s-a întâmplat. Unde-i Connie?

— Cred că s-a dus să vorbească la telefon.

— Ei bine, pot să încep și cu tine.

— Zău așa, Galahad!

— Pune jos revista.

— O, foarte bine.

Onorabilul Galahad merse cu pași mari pînă la covorașul de lîngă șemineu și rămase acolo, cu spatele la vatra goală. Instinctul rasial îl făcea să se simtă mai autoritar în această poziție. Se încruntă amenințător.

— Julia, îmi provoci greață.

— Într-adevăr? Cum așa?

— Ce mama dracu' vrei încercînd să-i înve-
ninezi mintea tînărului Ronnie împotriva lui
Sue Brown?

— Zău așa, Galahad!

— Negi că ai făcut asta încă de cînd ai venit
aici?

— Poate că am subliniat o dată sau de două
ori inoportunitatea căsătoriei lui cu o fată care
se pare că e îndrăgostită de altul. Dacă asta ți
se pare perfidie, atunci trage cît mai multe foloase.
Nu-i așa că e o teorie solidă?

— Crezi că e îndrăgostită de tînărul Bodkin?

— Se pare că da.

— Dacă ai coborî pînă la camera de biliard,
zise onorabilul Galahad, probabil că ți-ai schimba
părerea.

O parte din încrederea în sine a lady-ei Julia
se duse pe apa sîmbetei.

— Ce vrei să spui ?

— Emoționant, spuse mios onorabilul Galahad. Așa a fost. Emoționant. Aproape că mi-au dat lacrimile. N-am mai văzut niciodată un cuplu atît de unit. Toate îndoielile și neînțelegerile lor risipite...

— Hă ?

— Îmbrățișați strîns, plîngînd unul pe umărul celuilalt... Ar trebui să cobori și să arunci o privire, Julia. Ai destul timp. Fără îndoială că o să fie un spectacol non-stop. Păi, în orice caz, ăsta e primul lucru pe care am venit să ți-l spun. În ultimele zile te-ai străduit din răsu-
teri să îi distrugi fericirea fetei ăsteia, iar acum ți se comunică oficial faptul că ai dat-o în bară. Cei doi sînt bine. Inimi înamorate, asta sînt.

Onorabilul Galahad își etală pulpana hainei în fața focului invizibil și continuă.

— Celălalt lucru pe care am venit să ți-l spun e că trebuie să termini cu aiurelile astea. Dacă ai vreo obiecție împotriva căsătoriei lui Ronnie cu Sue, ține-o pentru tine. Îl neliniștește și îl mîhnește, iar asta o îngrijorează pe Sue și o face nefericită și asta mă îngrijorează pe mine și îmi strică ziua. Ai înțeles ?

Lady Julia era zguduită, dar nu-și pierduse cumpătul.

— Mi-e teamă că trebuie să te pregătești să ai numai zile proaste, Galahad.

— Doar nu vrei să spui că, după toate astea, o să continui să te porți ca o ciumă ?

— Prezinți prea urît lucrurile. Ce îmi închi-
pui că vrei să mă întrebi este dacă mai am de

gînd să îi dau fiului meu sfaturi. Sigur că da. Cel mai bun prieten al unui băiat e mama lui, nu ți se pare uneori? Ronnie, handicapat de faptul că e cam bătut în cap, probabil că nu socotește necesar să-mi accepte deocamdată sfaturile. Dar dacă pe vremuri ai avut vreodată vreun moment liber de la îndeletnicirea de bază a vieții tale – să fii dat afară din cluburi de noapte dubioase – și ai fost în stare să te duci la Teatrul Adelphi, atunci poate îți amintești expresia „Clipa aceea va sosi!”

Onorabilul Galahad se zgîi la femeia asta cu neputință de împlînzit, avînd în privire o licărire ce semăna cu admirația.

— Păi, să fiu al naibii!

— Ești?

— Mereu ai fost o căpoasă, Julia.

— Mulțumesc.

— Mereu. Chiar și în copilărie. În acele zile obișnuiam să te urmăresc cu interes cum îi arătai treptat adevărata ta fire noii guvernante. Puteam să-i citesc gîndurile pe față, sărăcuța. Mai întîi o cunoștea pe Connie și aproape că puteai s-o auzi cum își spunea în sinea ei „Hopa! Asta-i un specimen nă răvaș“. Și apoi apăreai tu, toată numai ochi albaștri, mari și inocenți și zulufi bălai, iar ea simțea cum o năpădește un val de ușurare și își arunca brațele în jurul tău. Gîndindu-se „Ei bine, uite una care e în regulă, mulțumescu-ți Ție, Doamne!“ Neștiind că dăduse peste cineva cu inima cea mai înghețată și firea cea mai sălbatică și în general unul dintre cei mai veninoși șerpi cu clopoței sub formă umană din întregul Shropshire.

Lady Julia păru sincer plăcut impresionată de acest omagiu. Rîse melodios.

— Ești un prostuț, Galahad.

Onorabilul Galahad își aranjă monoclul.

— Deci încă mai ești în ring, nu?

— Încă mai sînt, dragă.

— Dar ce ai împotriva lui Sue?

— Nu mă încîntă să am o noră dansatoare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Julia, doar n-oi crede că Sue e genul de fată pe care o descrii cînd rostești cuvîntul „dansatoare“ pe tonul ăla fioros și disprețuitor?

— Nu te aștepta de la mine să clasific și să cataloghez dansatoarele. N-am experiența ta. Pentru mine toate sînt dansatoare.

— Există momente, Julia, zise meditativ onorabilul Galahad, cînd mi-aș dori să te înec într-o găleată.

— Aș crede că un poloboc de vin tămîios de Malvoisie s-ar potrivi mai bine.

— Atitudinea ta față de Sue mă scoate din pepeni. Nu vezi că fata asta e cumsecade... dulce... și o lady, chiar.

— Spune-mi, Gally, zise lady Julia, doar ca fapt divers, *este* fiica ta?

Onorabilul Galahad se zborși la ea.

— Nu. Tatăl ei a fost un tip din Garda Irlandeză pe nume Cotterleigh. S-a căsătorit cu Dolly cînd eu eram în Africa de Sud.

Pentru o clipă rămase nemișcat, cu mintea zburîndu-i în trecut.

— Un individ a pomenit despre asta în treacăt într-o zi, cînd intrasem să beau ceva într-un

bar din Johannesburg, zise el cu o expresie pierdută în ochi. „Înțeleg că fata aia, Dolly Henderson, care lucra la Tivoli, s-a măritat“, a zis el. Din senin...

Lady Julia își luă ziarul.

— Ei bine, dacă nu mai ai și alte remarcă interesante de făcut...

Onorabilul Galahad reveni în prezent.

— O, ba da.

— Atunci grăbește-te te rog.

— Am ceva de spus care probabil o să te intereseze foarte mult.

— Ar fi ceva nou.

Onorabilul Galahad făcu o scurtă pauză. Sora lui profită de aceasta ca să-i pună o întrebare.

— Nu cumva că, dacă mariajul lui Ronnie nu mai are loc, atunci o să-ți publici *Amintirile*?

— Ba da.

Lady Julia emise încă o dată unul din râsetele ei vesele.

— Dragul meu, am aflat asta acum câteva zile de la Constance. Și nu mi s-a încrețit nici un picuț pielea de pe mine. Se pare că o neliniște teribil pe Connie, dar eu n-am nimic împotriva să publici și o duzină de cărți cu *Amintiri*. Mi-ar părea bine să câștigi și tu în sfârșit niște bani, iar în ceea ce privește suferința nobilimii și a oamenilor respectabili...

— Julia, zise onorabilul Galahad. Stai o secundă.

O privi cu atenție. Ea îi întoarse privirea cu un aer de curiozitate ușor plictisită.

— Ei bine?

— Ești văduva răposatului general de divizie, sir Miles Fish, CBE¹, din regimentul de gardă.

— N-am negat niciodată asta.

— Hai să vorbim puțin, zise cu blîndețe onorabilul Galahad, despre răposatul general de divizie, sir Miles Fish.

Treptat, o expresie îngrozită se strecură în ochii albaștri ai lady-ei Julia. Se ridică încet de pe scaunul în care șezuse. O bănuială hidoasă i se înfiripase în minte.

— Când Miles Fish s-a căsătorit cu tine, zise onorabilul Galahad, era un colonel respectabil – chiar plicticos de respectabil. Îmi amintesc că atunci cînd l-ai cunoscut spuneai că ți se pare cam greu de cap. Crede-mă, Julia, pe vremea cînd dragul de Fish cel Dubios era un tînăr ofițer inferior, în timp ce tu încă mai otrăveai viața guvernantelor la Castelul Blandings, era exact pe dos. Agerimea lui încîntătoare era un subiect de bîrfă la Londra.

Se holbă la el cu gura căscată. Toată concepția ei despre viață – cum s-ar zice – îi fusese dată peste cap. Pîină acum, atitudinea ei față de faimoasele Amintiri fusese, cum ar veni, degajată... detașată... academică ar fi poate cuvîntul potrivit. Gîndul la consternarea pe care o vor răspîndi printre prietenii ei o amuza. Însă luase de la sine înțeles că autorul crezuse de cuviință să păstreze o rezervă față de trecutul celor din același neam cu el.

— Galahad! Nu cumva...

1. Commander of the Order of the British Empire, distincție militară britanică care nu conferă titlu nobiliar.

Istoricul își îndreptase un deget înspre ea, degetul Judecății de Apoi.

— Cine cobora cu bicicleta pe Piccadilly îmbrăcat în lenjerie intimă azurie în vara lui '97?

— Galahad!

— Cine, întorcându-se în camera lui devreme în dimineața zilei de Anul Nou în 1902, a confundat găleata pentru cărbuni cu un câine turbat și i-a tras una cu vătraiul?

— Galahad!

— Cine...

Se întrerupse. Lady Constance intrase în cameră.

— Ah, Connie, zise el binevoitor. Tocmai am stat la taclale cu Julia. Pune-o să-ți povestească despre ce. Trebuie să cobor și să văd cum se înțeleg tinereii.

Se opri lângă ușă.

— Informații suplimentare, zise el, ațintindu-și monoclul asupra lady-ei Julia, se pot găsi în Capitolele trei, unsprezece, șaisprezece, șaptesprezece și douăzeci și unu, mai ales în douăzeci și unu.

Cu un zîmbet final, el ieși sfidător din cameră și începu să coboare treptele.

În camera de biliard, scena pe care o descrisese corect ca fiind emoționantă era încă în plină desfășurare. Și-ar fi dorit să o poată fotografia ca să i-o arate surorii lui, Julia.

— Foarte bine, băiete, zise el cu căldură. Excelent!

Ronnie se dezlipi și începu să-și îndrepte cravata. Nu auzise când se deschisese ușa.

— O, bună, unchiule Gally, zise el. Ești aici? Sue alergă la onorabilul Galahad și îl sărută.

— N-ar trebui, spuse el recunoscător, dar pre-văzător. După aia o să fie gelos pe mine.

— Nu-i nevoie, zise cu demnitate Ronnie, să torni gaz pe foc.

— Păi, atunci n-o s-o fac. Mă mulțumesc numai să remarc că, dintre toți nătărăii tinerei pe care i-am cunoscut vreodată...

— Nu e un nătărău, spuse Sue.

— Draga mea, insistă onorabilul Galahad, am crescut printre nătărăi. Mi-am petrecut tinerețea printre nătărăi. Am fost membru în cluburi compuse exclusiv din nătărăi. Dă-mi voie să recunosc un nătărău cînd îl văd. Mai mult, n-o să ne contrazicem din cauza asta. Acum însă, vreau să vorbesc despre manuscrisul ăla al meu.

Un țipăt nearticulat ieși dintre buzele lui Ronnie.

— Nătărău sau nenătărău, continuă onorabilul Galahad, el trebuie să păzească manuscrisul ăla ca pe ochii din cap. Pentru că, dacă au existat vreodată două femei care să se coboare la nivelul necuvîntătoarelor pentru a-și pune ghearele pe el...

— Unchiule Gally!

— Ronnie, iubitule, țipă Sue. Ce e?

Sue putea să întrebe mult și bine. În ochii tînărului se înțepenise o expresie îngrozită. Părul lui de obicei aranjat impecabil era acum ciufulit în zona unde își înfipsea o mîină cuprinsă de fervoare. Pînă și jiletca părea mototolită.

— ... atunci mama ta și lady Constance sînt acelea, continuă onorabilul Galahad, care nu era

niciodată ușor de întrerupt. Și mai e ceva care o să te mire. Tînărul Monty Bodkin îl vrea și el. Tînărul Bodkin s-a dovedit a fi o năpîrcă de primă mînă, regret s-o spun. Are ordin de la individul care conduce firma care ar fi urmat să-mi publice cartea să-l șterpelească și să i-l ducă – lordul Tilbury. L-am cunoscut cu ani în urmă sub numele de Pyke Puturosul. De ce l-or fi înnobilat pe Puturos...

— Unchiule Gally!

Nițeluș morocănos, onorabilul Galahad își întrerupse în sfîrșit șuvoiul retoric.

— Ei bine, ce mai e?

Un soi de calm glacial, calmul disperării absolute, se pogorî asupra lui Ronnie Fish.

— Monty Bodkin a trecut adineauri pe aici, zise el. Voia manuscrisul. I-am spus unde se află. Și s-a dus după el.

Nici o bucurie nu e perfectă. *Surgit*, așa cum a spus bătrînul roman, *aliquid amari*¹. Monty Bodkin, după ce a luat manuscrisul din scrinul lui Ronnie, l-a sorbit din ochi, l-a dus în camera lui și, după ce l-a mai sorbit încă o dată din ochi și l-a depozitat într-un loc sigur, a descoperit că extazul i se diminuase la gîndul discuției penibile cu Percy Pilbeam, care îl aștepta. Era un tînăr care se ferea de scene stînjenitoare și i se părea că aceasta amenința să fie deosebit de stînjenitoare. Pilbeam, își dădea el seama, avea tot dreptul să fie la fel de inflammat ca o aftă.

Judecă cinstit lucrurile, voia el să spună. Un detectiv particular are și el sentimentele lui. Detestă să fie luat drept fraier. Dacă îl angajezi să facă o treabă, iar apoi te duci glonț și o rezolvi chiar tu, inevitabil prinde ciudă pe tine. De exemplu, să presupunem că Sherlock Holmes s-a dat peste cap să recupereze Planurile Navale sau așa ceva, iar apoi autoritățile din amiralitate vin și afirmă într-o doară: „Hei, ăă, bătrîne, mai știi Planurile alea Navale? Ei bine, nu te mai chinui cu ele. Tocmai am fost și ni le-am ciordit singuri“. Fără îndoială că bietul ogar sub

1. Apare ceva amar (lat.).

formă umană s-ar fi simțit tare rău. Și foarte rău, prevedea Monty, avea să se simtă și Percy Pilbeam în aceleași condiții. Nu-i surîdea deloc să-i dea vestea.

Totuși trebuia să o facă. Îl găsi pe patronul Agenției Argus (Pilgus, Piccy, Londra) în fumoar, mîngîindu-și mustața, și, cu un mic tremur, începu să treacă la ordinea de zi.

— O, aici erai, Pilbeam. Hei...

Detectivul își ridică privirea. Sentimentul de vinovăție al lui Monty spori cînd observă că era teribil de concentrat. Avea o privire cam încrîncenată.

— Ah, Bodkin, tocmai voiam să te caut. M-am gîndit...

Inima duioasă a lui Monty sîngera pentru acest individ, dar presupunea că era mai cumsecade din partea lui să i-o trîntească fără menajamente.

— Știu că te-ai gîndit și tu, bietul meu copoi, zise el. Se vede pe fața ta. Ei bine, mi-e teamă că am o veste proastă pentru tine. Am venit să-ți spun să nu-ți mai pui mintea la contribuție. Să nu-ți mai faci planuri. Să-ți pui creierul pe loc repaus. Îți iau înapoi cazul.

— Hă?

— Îmi pare rău, dar asta e. Vezi tu, așa și pe dincolo, m-am învîrtit și am luat chiar eu manuscrisul.

— Ce?

— Da.

Urmă o pauză lungă.

— Păi, asta-i minunat, zise Pilbeam. Sper că l-ai ascuns bine.

— O, da. E vîrît sub pat la mine în cameră. Chiar lîngă perete.

— Păi, asta-i minunat.

Atitudinea lui îi aduse multă alinare lui Monty. Se pregătise să îndure reproșuri, să se cocîrjeze sub povara acuzațiilor. I se părea extraordinar de decent din partea individului să reacționeze așa. Într-adevăr, al naibii să fie dacă își amintea să fi cunoscut vreodată pe cineva care să se poarte atît de decent în fața unei asemenea provocări.

— Ce ai de gînd să faci cu el? întrebă Pilbeam.

— Îl duc la Emsworth Arms unui tip pe nume Tilbury.

— Nu cumva lordul Tilbury?

— Ba da, zise Monty uimit. Îl cunoști?

— Înainte să deschid firma Argus, am fost editor la *Sarea și piperul societății*.

— Ei, nu zău? Ce chestie. Înainte să mă trimită la plimbare, am fost editorul-adjunct al *Gîgîlicii*. Asta ne apropie mult, nu?

— Dar de ce îl vrea lordul Tilbury?

— Păi, vezi tu, are un contract cu Gally pentru carte, iar cînd Gally a refuzat să o publice, s-a gîndit că o să piardă o droaie de bani. Evident că a vrut-o.

— Înțeleg. Ar trebui să-ți dea o recompensă măricică.

— O, nu-i cer bani. Am o mulțime de bani. Vreau o slujbă. Mi-a promis că mă primește înapoi la *Gîgîlicea* dacă îi obțin cartea.

— Așadar, pleci de aici?

Monty chicoti amuzat.

— Poți să fii sigur că plec de aici. Mă aștept să fiu mătrășit în orice moment. Aș fi pățit-o chiar ieri, spuse Monty chicotind din nou, dacă bătrînul Emsworth s-ar fi nimerit să vină cînd umblam la ușa șopronului ăluia.

— Cum adică?

— Destul de amuzant. L-am găsit pe bătrînul Tilbury încuiat într-un soi de șopron, ieri după-amiază. Se pare că fusese surprins în toiul unei conversații cu purceaua aia a bătrînului, hrănind-o cu cartofi și așa mai departe și a fost bănuț că ar fi încercat să otrăvească animalul. Așa că l-au încuiat în șopron, iar eu am apărut și l-am scos de acolo. Închipuie-ți numai cît de rapid aș pleca dacă Emsworth ar ști că eu am fost cel care i-a deschis larg porțile.

— Nu mă înnebuni! zise Pilbeam rîzînd jovial.

— M-ar azvîrli pe ușă afară cît ai zice pește.

— Cu siguranță.

— Ciudată atitudinea lui față de purceaua aia, zise Monty meditativ. Acum cîtiva ani, obișnuia să se dea în vînt după dovleci. Presupun că, dacă te gîndești bine, e genul de individ care trebuie să-și piardă mințile pentru cîte ceva. Ieri, dovleci. Astăzi, porci. Mîine, iepuri. La anul pe vremea asta, cocoși sau rododendroni.

— Probabil, zise Pilbeam. Și cînd ai de gînd să-i duci manuscricul lordului Tilbury?

— Chiar acum.

— N-aș face asta, spuse Pilbeam, clătînd din cap. Nu, nu cred că te-aș sfătui să faci asta. Ar trebui să aștepți pînă cînd toată lumea se duce să se îmbrace pentru cină. Altfel, dacă dai nas în nas cu Threepwood?

- Nu m-am gândit la asta.
- Sau cu lady Constance.
- Lady Constance?
- Se întâmplă să știu că încearcă să obțină manuscritul. Vrea să-l distrugă.
- Hei! Chiar afli tot felul de lucruri, nu-i așa?
- O, trebuie să stai cu urechile ciulite.
- Presupun că așa trebuie, dacă ești detectiv. Păi, chiar par cam legat de mâini și de picioare în bîrlogul Celor Nouă Misterioși, nu? Mai bine nu mișc nici un deget pînă cînd pleacă toți să se îmbrace pentru cină, așa cum m-ai sfătuit. Mă bucur că mi-ai vîndut pontul. Mersi.
- Pentru puțin, zise Pilbeam.
- Se ridică în picioare.
- Pleci? spuse Monty.
- Da. Tocmai mi-am adus aminte că trebuie să vorbesc ceva cu lordul Emsworth. Ai idee pe unde e?
- Îmi pare rău, dar nu știu. Cel de-al nouălea nu-mi prea face confidențe.
- Bănuiesc că e la cocină.
- Îl poți dibui după pălărie, zise automat Monty. Da, îmi închipui că e acolo. Vrei să discuți vreo chestie specială cu el?
- Doar despre un lucru pe care m-a rugat să-l aflu.
- În calitate de detectiv? Pilgus, Piccy, Londra?
- Da.
- Adică ești angajat de el?
- O, da. De asta mă aflu aici.
- Înțeleg, spuse Monty.

Asta îl făcu să se simtă cu sufletul mult mai împăcat. Dacă Pilbeam scotea o sumă frumoasă de bani de la bătrînul pirat, atunci lucrurile se prezentau sub o altă lumină. Firește că în acest caz nu îl deranja prea mult să-i scape de sub mîna onorariul de la Bodkin.

Și totuși credea în continuare că individul se comportase extraordinar de decent.

Lordul Emsworth nu se afla chiar în cocină, ci pe aproape. Era nevoie de ceva mai mult decît o furtună ca să-l alunge de lîngă Împărăteasă. Ideea vagă că începea să se ude puțin îl îndemna să-și găsească adăpost în șopron în timpul ploii torențiale, dar acum era din nou în acțiune. Cînd Pilbeam sosi, el stătea lîngă balustradă discutînd înfocat cu Pirbright. Îl întîmpină cu căldură pe Pilbeam.

— Ești exact persoana pe care îmi doream s-o văd, dragul meu Pilbeam, spuse el. Pirbright și cu mine tocmai discutam dacă s-o mutăm pe Împărăteasă într-o cocină nouă. Eu spun că da, iar Pirbright spune că nu. Bineînțeles că înțeleg motivul. Îți înțeleg bine motivul, dragul meu Pirbright. Motivul lui Pirbright, explică lordul Emsworth, este că s-a obișnuit cu cocina asta, iar dacă am muta-o într-una pe care nu o cunoaște, atunci s-ar putea să se supere și să nu mai mănînce.

— Mda, zise Pilbeam, profund neinteresat.

— Pe de altă parte, continuă lordul Emsworth, noi știm că există intriga aia sinistră împotriva bunăstării ei. Deja au încercat s-o dopeze, cred că așa se zice. Poate că or să mai încerce. Și

părerea mea e că această cocină e prea izolată, se află prea departe ca Împărăteasa să fie în siguranță aici. Doamne, apără-mă, spuse lordul Emsworth profund emoționat, într-un loc ca ăsta, la o jumătate de kilometru de orice altceva, Parsloe ar putea pătrunde în timpul nopții să-i facă vreo mîrșăvie fără ca măcar să-și scoată trabucul din gură. Unde mă gîndeam să o mut, Pirbright s-ar găsi suficient de aproape ca să-i poată auzi strigătele. E lîngă casa lui. La cel mai mic semn că ceva nu e în regulă, ar putea să sară din pat și să fugă în ajutorul ei.

Probabil chiar acest gînd îl îmboldi pe porcar să spună „Nțu“ cu cea mai mare sinceritate. Era un bărbat căruia îi plăcea să doarmă suficient. Clătină acum din cap și o expresie posomorîtă se întipări pe fața lui brăzdată de riduri.

— Ei bine, așa stau lucrurile, dragul meu Pilbeam. Care-i sfatul tău?

Detectivului îi trecu prin cap că, cu cît își exprima mai curînd decizia, cu atît mai repede avea să se termine această conversație fără rost. Era complet indiferent față de întreaga chestiune. Deși se afla la Castel oficial pentru a ajuta la paza Împărătesei, nu era deloc trup și suflet alături de această nobilă misiune. Porcii îl plictiseau.

— Aș muta-o, zise el.

— Crezi cu adevărat asta?

— Mda.

Un triumf blajin licări în pince-nez-ul lordului Emsworth.

— Uite o părere expertă, Pirbright, zise el. Domnul Pilbeam știe. Dacă domnul Pilbeam zice

„Mutați-o“, atunci trebuie negreșit să o mutăm. Fă-o cît mai repede cu putință.

— Dțu, Înălțimea voastră, spuse porcarul cu un aer abătut.

— Și acum, lord Emsworth, zise Pilbeam, aș putea să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— Sigur, dragul meu, sigur. Dar înainte de asta, am ceva foarte important să-ți spun. Vreau să văd ce crezi despre asta. Lasă-mă să-ți povestesc mai întâi și apoi poți să-mi zici motivul pentru care ai venit aici. N-o să uiți ce aveai să-mi spui?

— O, nu.

— Mie mi se întîmplă des. Am intenția să spun ceva cuiva și ceva se întîmplă de mă împiedică să fac asta imediat, iar cînd în sfîrșit pot să-i spun, îmi dau seama că am uitat. Sora mea Constance întotdeauna a fost foarte virulentă din pricina asta. Îmi amintesc că mi-a comparat odată mintea cu un ciur. Mi s-a părut ceva ingenios. Voia să spună că e plină de găuri, înțelegi tu, așa cum cred că sînt ciururile. Asta s-a petrecut cînd...

Pilbeam nu avusese plăcerea să-l cunoască pe cel de-al nouălea conte de multă vreme, dar îl cunoștea de suficient timp încît să știe că, dacă nu îl stăvileai cu fermitate, era capabil să picure așa la nesfîrșit.

— Ce ați vrut să-mi spuneți, lord Emsworth? spuse el.

— Ha? A, da, precis, dragul meu. Vrei să auzi chestia foarte importantă pe care voiam să ți-o prezint. Păi, aș vrea să îți aduci aminte, dragul meu Pilbeam, de ieri. Ieri seară. Mă întreb dacă

îți amintești că ți-am pomenit de misterul formidabil al bărbatului care a ieșit din șopron.

— Sigur.

— Faptele...

— Știu.

— Faptele...

— Mi le amintesc.

— Faptele, continuă lordul Emsworth fără nici o ezitare, sînt următoarele. Respectîndu-mi instrucțiunile, Pirbright stătea la pîndă lîngă cocină ieri după-amiază, și ce să vadă dacă nu un individ cu înfățișare de bandit care încerca să-mi otrăvească purceaua cu un cartof. S-a furiașat și l-a prins asupra faptului, apoi l-a închis în șopronul ăla de acolo, cu intenția să se întoarcă după ce mă anunța despre cele petrecute și să-l tîrască cu forța la judecată. Aș mai spune că, după ce l-a vîrît pe individ în șopron, a blocat grijuliu ușa cu un cîrlig solid de lemn.

— Mda. Eu...

— Părea cu neputință să evadeze – vorbesc de individ, nu de Pirbright – și de aceea îți imaginezi ce uluit a fost – vorbesc de Pirbright, nu de individ – cînd, întorcîndu-se, a descoperit că asta se și întîmplase. Ușa șopronului era deschisă, iar el – vorbesc tot de individ – dispăruse. Fără nici o urmă, dragul meu Pilbeam. Și acum urmează chestia importantă pe care voiam să ți-o spun. Chiar înainte să vii, l-am pus pe Pirbright să mă închidă în șopron și să blocheze ușa cu cîrligul și am văzut că era imposibil – de-a dreptul imposibil –, dragul meu, să mă eliberez de acolo. Am încercat și am tot încercat, dar nu, n-am reușit. Ei, și acum ce-ți sugerează

asta, Pilbeam? întrebă lordul Emsworth, iscodindu-l cu privirea pe deasupra pince-nezului.

— Probabil cineva l-a lăsat să iasă.

— Exact. Cu siguranță. Fără îndoială. Însă cine a fost nu o să aflăm niciodată.

— Am aflat cine a fost.

Lordul Emsworth rămase perplex. Dintotdeauna știuse într-un mod cam nebulos că detectivii aveau talentul ieșit din comun să pătrundă misterele, dar acum era prima oară când îi vedea la lucru.

— Ai aflat cine a fost? icni el.

— Da.

— Pirbright, domnul Pilbeam a aflat cine a fost.

— Țu, Înălțimea voastră.

— Deja! Nu ți se pare surprinzător, Pirbright?

— Dțu, Înălțimea voastră.

— N-aș fi crezut că se poate atît de repede.

Tu ai fi crezut, Pirbright?

— Nțu, Înălțimea voastră.

— Măi, măi, măi! spuse lordul Emsworth. Țsta e cel mai formidabil... Ah, știam eu că vreau să te întreb ceva... Cine a fost?

— Bodkin.

— Bodkin!

— Secretarul dumneavoastră, tînărul Bodkin, spuse Pilbeam.

— Știam eu! Lordul Emsworth își agită pumnul înspre cer și glasul lui, ca întotdeauna cînd se emoționa, deveni pițigăiat și strident. Știam eu! L-am bănuir de la început. Am fost convins că e complicele lui Parsloe. O să-l concediez,

răcni lordul Emsworth, aproape atingînd un bemol, cu o octavă mai sus. O să plece la sfîrșitul lunii.

— Ar fi mai sigur să dispară imediat de aici.

— Bineînțeles că ar fi, dragul meu. Ai dreptate. Trebuie să-l alung chiar acum. Unde e? Trebuie să-l găsesc. Mă duc chiar acum la el.

— Mai bine îl trimit eu la dumneavoastră. E mai demn. Nu vă duceți la el. Lăsați-l să vină el aici.

— Înțeleg ce spui.

— Așteptați aici, iar eu o să mă duc să-i zic că doriți să-l vedeți.

— Dragul meu, nu vreau să te deranjez într-atîta.

— Nu-i nici un deranj, îl liniști Pilbeam. Îmi face plăcere.

Una dintre caracteristicile remarcabile ale omului de lume sadea este că își poate menține echilibrul interior chiar și în cele mai vitrege condiții. În afară de un soi de geamăt șuierat și de un strident „Să mă ajute Dumnezeu!”, onorabilul Galahad nu arată nici o urmă de emoție după ce Ronnie făcu senzaționalul anunț.

Totuși își privi nepotul de parcă acesta ar fi fost un agent de pariuri prins cu cioara vopsită.

— Ești țicnit? spuse el.

Era o întrebare la care lui Ronnie i se părea dificil să răspundă. Chiar și lui, în vreme ce o istorisea, povestea gestului măreț i se păruse o imbecilitate. Într-adevăr, cel mai bun lucru care s-ar fi putut spune în realitate despre gestul măreț, nu se putea el împiedica să creadă, era

că, aidoma celor mai multe acțiuni pripite, i se păruse o idee grozavă în acel moment. Se înroșise violent la față și avusese ocazia să-și îndrepte cravata nu o dată, ci de mai multe ori înainte de a ajunge la sfârșitul povestirii. Și nici măcar faptul că Sue, mînată de compasiune feminină, îl luase de braț și îl sărutase nu izbutise să-l consoleze cu adevărat. Pentru simțurile lui congestionate, acel sărut era exact ca sărutul pe care o mamă i-l dă copilului ei idiot.

— Adică mă-nțelegi, conchise el sleit de vlagă. Credeam că Sue a terminat-o cu mine, așa că m-am gîndit că nu mai are nici un rost să mai păstrez manuscrisul, iar Monty mi-a zis că-l vrea, așa că... Ei bine, asta e.

— Nu poți să-l învinuiești pe bietul îngerăș, zise Sue.

— Ba pot, spuse onorabilul Galahad. Se duse la șemineu și apăsă butonul soneriei. Te-ar surprinde cît de ușor îl pot învinui pe bietul îngerăș. Și dacă aș avea timp, aș și face-o. Dar n-avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să-l înhățăm pe tînărul Monty fără nici un moment de întîrziere și să-l obligăm să scuipe manuscrisul. N-o să accept nici o scuză tîmpită. Sînt un om în vîrstă, trecut de prima tinerețe, dar vreau și sînt gata să mă așez pe capul lui, în timp ce tu, Ronnie, îl altoiești în coaste. Curînd o să-l facem... Ah, Beach.

Ușa se deschisese.

— Ați sunat, domnule Galahad?

— Vreau să-l văd pe domnul Bodkin, Beach.

Urgent.

— Domnul Bodkin a plecat, domnule.

— Plecat! țipă onorabilul Galahad.

— Plecat! zbieră Ronnie.

— Plecat! chițăi Sue.

— Este posibil să mai fie încă în dormitorul lui, împachetându-și lucrurile, zise majordomul, dar cu puțin timp în urmă mi s-a spus că părăsește Castelul imediat. Au apărut niscaiva probleme, domnule, între domnul Bodkin și Înălțimea sa. Nu vă pot informa ce s-a întâmplat exact, dar...

Un răcnet ca de tigru aruncându-se asupra prăzii îl întrerupse. Prin ușa deschisă, onorabilul Galahad ochise o siluetă zveltă care traversa holul. Ieși într-o clipită și se proțăpi în fața ei.

— Tu, de acolo! Bodkin, cu palmele mînjite de sînge!

— Ah, bună.

Onorabilul Galahad, așa cum se vădea destul de clar și din primele lui cuvinte, nu venise pentru un simplu schimb de politețuri.

— Dă-l încolo de „Ah, bună“. Vreau manuscrisul meu, tinere Bodkin, și îl vreau acum, așa că grăbește-te, împielițat scăpat din iad cu mutră de oaie. Dacă-l ai la tine, scuipă-l. Dacă e în valiză, scoate-l de acolo. Iar Ronnie și cu mine o să stăm de capul tău pînă cînd o faci.

O tristețe nemărginită răzbătu din privirea lui Monty Bodkin. Semăna cu o Mona Lisa de sex masculin.

— N-am manuscrisul tău nenorocit.

— Nu mă minți, tinere Bodkin.

— Nu mint. E la Pilbeam.

— Pilbeam!

Vocea lui Monty tremură de emoție.

— I-am spus împruțitului, puroiului pitic și escroc, unde l-am pus, ca o vită încălțată ce sînt, iar el s-a cărat și i-a guițat lordului Emsworth că l-am scos pe bătrînul Tilbury din șopron, lordul Emsworth a trimis după mine și m-a dat afară, iar în timp ce eu mă aflam departe, fiind dat afară, el s-a năpustit la mine în cameră și a șterpelit manuscrisul.

— Unde e? Unde e Pilbeam?

— Ah, spuse Monty, asta aș vrea să știu și eu. Ei bine, la revedere tuturor. O șterg la Emsworth Arms.

Ieși cu pași mari și sumbri pe ușa din față și coborî treptele. O tuse răsună din spatele onorabilului Galahad.

— Mai aveți nevoie de mine, domnule?

Onorabilul Galahad trase adînc aer în piept.

— Nu, mulțumesc, Beach, spuse el. Cred că deocamdată e suficient să știm cum acționăm mai departe.

În vreme ce Monty Bodkin și onorabilul Galahad Threepwood, două minți și un singur gând, se întrebau unde se afla, dorindu-și să schimbe o vorbă cu el, Percy Pilbeam, cu manuscrisul sub braț, tocmai se strecura pe furiș prin ușa din spate a Castelului. Nu voia să aibă nimic de-a face cu ușile din față. Imediat după ce a ieșit tîrîș de sub patul lui Monty, cărîndu-și după el comoara, și-a șters degetele de praf și s-a îndreptat către scara servitorilor, de unde, urmînd niște căi întortocheate, a ajuns pe un coridor larg, pardosit cu dale, care răsuna de ecoul pașilor, foarte aproape de ușa din spate. Nu se întîlnise nici măcar cu vreo cameristă.

Înfățișarea sa, în timp ce mergea grăbit de-a lungul aleii care ocolea grădina de legume – surîsul încrezut și slinos de sub mustața respingătoare, înclinarea sfidătoare a nasului său disprețuitor, pînă și micile talazuri iscate de mișcarea avîntată a capului în băltoacele de briantină din părul creț –, toate acestea se combinau pentru a compune imaginea unui om care se felicita pentru o treabă excelent făcută. Minte, reflectă Percy Pilbeam –, de asta ai nevoie în viață. Minte și capacitatea de a profita de ocazie cînd ți se oferă.

Îl aștepta un drum lung. Avea intenția, pentru a evita să se întâlnească cu vreo parte interesată, să dea un ocol larg pe lângă marginile moșiei lordului Emsworth și să iasă la șoseaua care duce la Market Blandings, lângă Matchingham. De acolo, fără îndoială că putea să găsească un mijloc de transport pînă la Emworth Arms. Apoi, după ce se vedea cu lordul Tilbury și ajungea la o înțelegere financiară satisfăcătoare cu el, își propunea să ia următorul tren spre Londra. Își întocmise cu grijă întregul plan de campanie.

Singurul lucru de care nu ținuse cont era o schimbare bruscă a vremii. Cînd plecase de la Castel, soarele strălucea pe cer. Însă acum era ascuns sub o plasă de nori negri. Se pare că o furtună micuță, care întârziase la marele eveniment, se grăbise să sosească și intenționa să prezinte de una singură o demonstrație de forță. Un tunet de probă se auzi de peste dealuri și o picătură de ploaie îi stropi fața. Înainte de a ajunge la capătul grădinii de legume, un adevărat potop se prăvălea din cer.

Pilbeam, ca și onorabilul Galahad, detesta să se ude. Se uită în jur după vreun adăpost și observă că, într-o mică pășune nu departe de el, se înălța izolată o clădire lăbărțată din cărămidă roșie și lemn. Nefiind obișnuit cu viața la țară, nu își putea închipui la ce ar putea folosi, dar avea deasupra un acoperiș solid din țiglă, bun să-l apere de ploaie, așa că se grăbi într-acolo, ajungînd chiar la țanc, pentru că, o clipă mai tîrziu, lumea se preschimbă într-o cabină de duș. Se retrase într-un ungher și se așeză pe niște paie.

În asemenea condiții, singurul mod de a-ți petrece timpul este să te gîndești. Pilbeam se gîdea. Și în vreme ce se îndeletnicea cu asta, își revizui strategia de a duce manuscrisul direct lordului Tilbury.

Era o strategie pe care o adoptase pentru că i se păruse singura alternativă posibilă. Ar fi preferat teribil de mult ideea inițială de a ține o licitație, în care lady Constance Keeble și lordul Tilbury să liciteze unul împotriva celuilalt. Dar pînă acum obiecția fatală la acest plan era că nu exista nici un loc sigur în care ar fi putut să depoziteze marfa pînă cînd se termina licitația.

Un musafir la un conac, cu un obiect de pitit, are un număr restrîns de opțiuni pentru ascunzătoare. Fără doar și poate că este forțat să apeleze la dormitorul lui. Iar un dormitor, așa cum se dovedise în cazul lui Monty Bodkin, este departe de a fi un loc sigur. Încă de la debutul relației dintre ei, Pilbeam fusese strașnic impresionat de personalitatea puternică a lady-ei Constance. În opinia lui, dacă existase vreodată o femeie de acțiune, atunci lady Constance era aceea. Dacă ar fi știut că are manuscrisul și ar fi dedus că se află în dormitorul lui, o vedea acționînd cu rapiditate. Ar fi pus mîna pe el în jumătate de oră.

Dar dacă l-ar ascunde într-un loc ca ăsta, în care se afla acum, atunci lucrurile ar sta cu totul altfel.

Privi împrejur în obscuritate și căpătă convingerea că se afla pe calea cea bună. Clădirea era părăsită. Părea să nu folosească la nimic. Probabil că nimeni nu trecea niciodată pe aici.

Și chiar dacă s-ar fi întâmplat să nimerească cineva înăuntru, era foarte simplu să ascundă manuscrisul... de exemplu sub paie.

Se ridică în picioare și vârî manuscrisul sub paie. Aruncă paielor o privire estimativă. Arăta la fel de anost ca orice alt morman de paie.

O rază de soare sclipi jucăușă în pragul ușii. Scurta furtună se terminase. Mulțumit de sine, Percy Pilbeam ieși și se îndreptă spre Castel.

Beach îl întâmpină în hol.

— Lady Constance și-a exprimat dorința să vă vadă, domnule, zise Beach privindu-l disprețuitor, cu o oroare reținută. Recentul schimb de cuvinte dintre Monty Bodkin și onorabilul Galahad în prezența sa îi confirmase majordomului părerea că, dintre toate tîrîtoarele umane care șerpuseră prin respectabilul Castel, detectivul ăsta particular era cea mai scîrboasă. Știind cît de mult însemna manuscrisul *Amintirilor* pentru domnul Ronald și logodnica lui, dacă ar fi fost mai tînăr, mai zvelt și n-ar fi fost majordom, ar fi putut, pentru o ceapă degerată, să cuprindă gîtul cel nesuferit al lui Pilbeam cu ambele mîini și să i-l sucească într-un nod al iubirii.

Cum fizicul și circumstanțele erau așa cum erau, el doar îi transmise mesajul conform instrucțiunilor primite. În ceea ce privește manifestarea ostilității, trebuia să se mulțumească doar cu o strîmbătură a buzelor.

Însă Percy Pilbeam se simțea prea încîntat de sine pentru a se lăsa intimidat de vreo strîmbătură din buze a vreunui majordom. Mai mult, de această dată, nu era conștient că buzele

interlocutorului *se strîmbaseră* la el. Observase spasmul facial, dar îl pusese pe seama unei mîncărimi a nasului.

— Lady Constance?

— Da, domnule. Înălțimea sa se află în sufragerie și vă așteaptă.

Ceea ce părintele unguentului Balsamul de Aur al lui Rigg ar fi descris ca fiind o senzație de *bien-être* începu să îl părăsească pe Pilbeam. Rămase pe loc pârînd dus pe gînduri. Își răsuci stîngenit mustața.

Acum că venise cu adevărat momentul să o înfrunte pe lady Constance Keeble și să-i aducă la cunoștință că își propunea să o tragă pe sfoară și să scoată de la ea sume mari de bani, începea să simtă o slăbiciune dezagreabilă în genunchi.

— Hm! zise Percy Pilbeam.

Dar apoi își aminti subit că natura, în înțelepciunea ei nemărginită, îi furnizase un remediu suveran special hărăzit împotriva individelor de teapa lady-ei Constance Keeble.

— Păi, atunci, să-ți spun eu cum facem, spuse el lovit de inspirație. Adu-mi o sticlă mare de șampanie și o să mă ocup de asta.

Beach se retrase să execute sarcina. În timp ce străbătea holul, atitudinea lui exprima amărăciune. Aici, în două cuvinte, își spunea el, se rezumă tragedia vieții unui majordom. Nu trebuia să se întrebe de ce, nu trebuia să facă vreo diferență între cei care merită și cei care nu merită, ci trebuia să aducă sticle de șampanie șerpilor cu părul ondulat cărora ar fi preferat să le ofere cianură pură.

Eternul conflict dintre datorie și dorințele personale, când datoria, fiindcă ești un muncitor conștiincios și îți iei slujba în serios, câștigă fluierînd.

Relatarea surorii sale, Julia, despre conversația cu onorabilul Galahad, care ajunsese la urechile ei imediat după plecarea lui, îi întărise lady-ei Constance Keeble opinia deja de nezdruccinat că trebuie făcut ceva fără, cum se exprimase ea cu impulsivitate, „a tăia frunze la câini“.

Faptul că se scurseseră deja trei zile de când sarcina obținerii manuscrisului fusese pusă în mâinile lui Pilbeam, iar el după toate aparențele nu reușise să miște un deget, părea să-i sugereze că tăia o cantitate nepermis de mare de frunze la câini, poate chiar că se lăsase de tot pe tînjală. Nu izbutea să priceapă de ce sir Gregory Parsloe părea să aibă o părere atît de bună despre abilitățile tînărului. Pînă acum reușise să se convingă că acestea lipseau și i-o mărturisi și lady-ei Julia, care căzu de acord cu ea.

Prin urmare, un sfert de oră mai tîrziu, Pilbeam se adresă unei adunări deloc cordiale de admiratori personali. Dacă remediul ar fi acționat mai lent asupra lui, ar fi putut să înghețe pînă în măduva oaselor în fața valului rece de dezaprobare simandicoasă care se revărsă peste el cînd intră în sufragerie. Dar așa, priveliștea lady-ei Constance, holbîndu-se trufașă dintr-un scaun cu spătar înalt, asemenea Cleopatrei pe cale să treacă la fapte concrete cu un sclav etio-pian, pur și simplu îl distră. Se gîndi că era caraghioasă. Se simțea doar un picuț amețit, dar nemaipomenit de vesel. Dacă, în acel moment,

lady Constance i-ar fi propus să cînte pe mai multe voci, ar fi acceptat plin de zel.

— Beach spune că ați vrut să mă vedeți, remarcă el, bolborosind nițel numele mult stimat.

— Luați loc, domnule Pilbeam.

Detectivul era încîntat să o facă. Din punct de vedere intelectual, se găsea în cea mai bună formă, dar în ceea ce privește picioarele părea să întîmpine niscaiva greutăți cu motorul.

— Și acum, domnule Pilbeam, despre cartea aceea.

— Mda, zise Pilbeam, zîmbind blajin. Acesta, credea el, era exact lucrul care îi plăcea teribil — o discuție amicală și tihnită despre literatura contemporană cu doamne cultivate. Tocmai se afla pe punctul de a o spune, cînd privirea, hoinărindu-i înspre perete, o surprinse pe cea a celei de-a patra contese — Emilia Jane, 1747-1815 — și înfățișarea ei i se păru atît de comică, încît se lăsă pe spătarul scaunului, rîzînd exagerat.

— Domnule Pilbeam!

Înainte ca detectivul să aibă vreme să explice că voioșia îi fusese provocată de asemănarea perfectă dintre cea de-a patra contesă și Buster Keaton, lady Constance își relua șirul vorbelor. Vorbi deslușit și răspicat.

— Nu reușesc să pricep, domnule Pilbeam, ce ați făcut în tot acest timp. Cunoașteți perfect ce importanță vitală are pentru noi să obțineți cartea fratelui meu. Vi s-a explicat totul clar și de către sir Gregory Parsloe, și de către mine. Și cu toate acestea, s-ar părea că nu ați făcut absolut nimic. Sir Gregory mi-a zis că aveți

spirit întreprinzător. Mie mi se pare că sînteți la fel de întreprinzător ca...

Făcu o pauză pentru a-și scormoni mintea după o faună cu o perspectivă neîntreprinzătoare asupra vieții, iar lady Julia, care pînă atunci ascultase aprobator, îi sugeră cuvîntul „limax“. Nervozitatea manifestată de lady Julia Fish în prezența fratelui ei, Galahad, o părăsise. Redevenise calmă și sarcastică ca de obicei. Îl urmărea pe Pilbeam cu o privire sclipitoare și plină de interes, încercînd să diagnosticheze ciudățenia din comportamentul lui.

— Exact, spuse lady Constance, primindu-i cu căldură sugestia. La fel de întreprinzător ca un limax.

— Mai puțin, spuse lady Julia.

— Da, mai puțin, o aprobă lady Constance.

— Mult mai puțin, zise lady Julia. Am văzut și limacși mai descurcăreți.

Amabilitatea lui Pilbeam păli puțin. Se încruntă. Nu avea mintea prea limpede, dar i se păruse că auzise o remarcă depreciativă la adresa lui.

Cei din clanul Pilbeam fuseseră mereu în stare să se apere singuri. Dacă te purtai bine cu ei și dacă le convenea, se purtau și ei bine cu tine. Dar dacă încercai să te dai la ei, atunci puteau fi foarte feroși. Un Pilbeam – Ernest William din Mon Abri, Kitchener Road, East Dulwich – își dăduse în judecată vecinul, George Dobson din The Elms, pentru că-i arunca melci peste gard în curtea din spate. Alt Pilbeam – Claude – a refuzat odată să-și lase la garderobă pălăria și umbrela la Muzeul Național de Istorie

Hornibrook din Sydenham Hill. P. Frobisher nu era o rudă nedemnă de acești luptători hotărâți.

— Tocmai m-ați făcut limax? întrebă el sumbru.

— Într-un sens pur pickwickian, spuse lady Julia.

— Ah, spuse Pilbeam, redevenind binevoitor. Asta-i altceva.

Lady Constance își reluă pledoaria acuza-toare.

— Ați avut trei zile mari și late ca să faceți ceva și nici măcar n-ați aflat unde se află manuscrisul.

Pilbeam zîmbi șmecherește.

— Ei, nu zău.

— Păi, ați aflat?

— Da, am aflat.

— Și atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, domnule Pilbeam, zise lady Constance, nu ne-ați spus? Și de ce stați cu mâinile în sân? Unde e? Ați zis că nu se află în biroul fratelui meu. I l-a dat altcuiva?

— I l-a dat lui Beash.

— Beash? Lady Constance păru dezorientată. Beash?

— Citind printre rînduri, zise lady Julia, cred că vrea să spună Beach.

Lady Constance emise o exclamație care aducea a strigăt de luptă. Era mai bine decît se așteptase. Avea o încredere deplină în capacitatea ei de a-și impune voința în fața servitorilor.

— Beach? Ochii i se luminară. Trimit imediat după Beach.

Pilbeam chicoti din toată inima.

— N-ai decît să trimiți după Beach, zise el, că tot nu faci nici o scofală.

Lady Julia terminase de pus diagnosticul.

— Iertați-mi întrebarea, domnule Pilbeam, zise ea, dar sînteți puțin beat?

— Da, zise radios Pilbeam.

— Așa mă gîndeam și eu.

Lady Constance era mai puțin impacientată de starea fizică a detectivului decît de obscuritatea mistică a discursului său.

— Ce vreți să spuneți?

— Puțin cherchelit, explică Beach. Tocmai am băut o sfecă de șampanie și, în plus, pe stomacul gol.

— Te interesează stomacul domnului Pilbeam, Constance?

— Nu.

— Nici pe mine, spuse lady Julia. Hai să abandonăm stomacul dumneavoastră, domnule Pilbeam, și să ne întoarcem la subiect. De ce n-am face nici o scofală dacă l-am chema pe Beach?

— Pentru că nu îl are.

— Păreați să sugerați că îl are.

— Îl avea. Acum nu îl mai are. I l-a dat lui Ronnie.

— Fiului meu, vreți să spuneți?

— Așa e. În gînd îi spun mereu Ronnie.

— Ce frumos din partea dumneavoastră.

— A încercat să-mi frîngă gîtul odată, zise Pilbeam, furnizîndu-le informația într-o doară.

— Și bineînțeles că asta v-a legat de el, spuse consolator lady Julia. Deci Ronnie are acum manuscrisul?

— Nu.

— Dar spuneți că da.

— Am spus că-l avea, dar nu-l mai are. I l-a dat lui Bonty Modkin.

— Of, individul ăsta e imposibil, țipă lady Constance.

Pilbeam privi în jurul lui, dar nu văzu nici un individ. O greșeală, probabil.

— Ce sens are să ne pierdem vremea cu cineva într-o asemenea stare? Nu vezi că bate cîmpii?

— Așteaptă o secundă, Connie. Poată că greșesc, dar cred că o să apară în curînd ceva din aburii beției. Toată lumea pare că a pasat altcuiva opera măreață a lui Galahad. Dacă mai avem puținică răbdare să-l interogăm, poate o să descopere cui i-a dat-o domnul Bodkin.

Pilbeam rîse sonor.

— „I-a dat-o“ e bună. O, foarte bună, zău așa. Avînd în vedere că a trebuit să mă tîrăsc sub patul lui ca să-l iau.

— Ce?

— M-am ales și cu un cucui de toată frumusețea din cauza scîndurii.

— Vreți să spuneți, domnule Pilbeam, că pe toată durata acestei conversații, manuscrisul era la *dumneavoastră*?

— Ți-am spus că o să iasă ceva, Connie.

— Da, Connie, zise Pilbeam. Îl am.

— Și atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, n-ați spus asta de la început? Unde e?

— Ei, asta-i secret, zise Pilbeam, agitînd un deget poznaș.

— Domnule Pilbeam, spuse lady Constance, cu întreaga trufie a Cleopatrei de care dispunea,

însist să aflu ce ați făcut cu el. Vă rog să încetați cu aiurelile astea.

Nu ar fi putut să adopte o atitudine mai nefericită. Asemănarea detectivului cu un spirit duș pungaș și puțin afumat pieri și în locul ei apărură ciuda, amorul propriu jignit, indignarea, mînia și sfidarea. Ochii lui mici și sticloși încremeniră și din ei ieși la iveală spiritul belicos al celui Albert Edward Pilbeam care a refuzat odată să plătească o amendă și a petrecut șapte zile în închisoarea Brixton pentru că nu a reparat un coș înnegrit de fum.

— Oo, spuse el. Oo. Așa-i, nu? Lasă-mă să-ți spun, Connie, că nu-mi place tonul tău. Insiști, zău așa! Frumos mai vorbești. Lasă-mă să te anunț că am ascuns manuscrisul ăla undeva unde n-o să-l găsești. Și am de gînd să-l las acolo pînă o să i-l duc lui Tilbury...

— Despre ce vorbește? întrebă deznădăjduită lady Constance. Pentru ea, Tilbury nu era decît un orașel din Essex. Avea o vagă amintire că odată Regina Elisabeta a trecut acolo trupele în revistă sau așa ceva.

Dar lady Julia, avînd cunoștințe mai speciale despre Tilbury-i, deveni brusc solemnă.

— Așteaptă, spuse ea. Asta începe să sune cam aiurea. Nu l-aș da lordului Tilbury, domnule Pilbeam, zău că nu. Sînt sigură că, dacă am discuta mai serios, am putea ajunge la o înțelegere.

Pilbeam, care se ridicase în picioare și acum mergea bălăngănindu-se către ușă, flutură o mînă și apoi se agăță de masă pentru a-și recăpăta echilibrul.

— Prea târziu, zise el. Prea târziu pentru asta. M-ați jignit. Nu-mi place tonul lui Connie. Aveam de gînd să stau și să vă las să licitați unul împotriva celuilalt, dar acum e prea târziu, prea târziu, prea târziu, pentru că m-ați jignit. Nu mai discut. Tilbury îl va avea. Îl așteaptă la Emsworth Arms. Ei bine, sal'taree, spuse Percy Pilbeam și ieși pe ușă.

Lady Constance se răsuci spre sora sa așteptînd o lămurire.

— Dar nu înțeleg, Julia. Ce a vrut să spună? Cine e acest lord Tilbury?

— E patronul editurii cu care a semnat Gally contractul, îngerul meu. Nimic mai mult.

— Vrei să spui, țipă lady Constance îngrozită, că dacă manuscrisul intră pe mîinile lui, o să-l publice?

— Da.

— N-o să-i dau voie. O să obțin o interdicție judecătorească.

— Cum ai putea? Are contractul de partea lui.

— Vrei să spui atunci că nu se poate face nimic?

— Tot ce pot să-ți sugerez este să-i telefonezi lui sir Gregory Parsloe și să-l chemi aici. Spune-i să vină la cină. Pare să aibă niscaiva influență asupra împlișatului ăluia. Poate reușește să-l facă să se răzgîndească. Deși mă îndoiesc. E în toane rele. Mi-aș dori uneori, Connie, spuse meditativ lady Julia, să fii mai puțin *grande dame*. E minunat cînd te vîd în acțiune, recunosc — poți să auzi sunetele goarnelor vestind cruciadele și tropăitul picioarelor învelite în zale ale

sutelor de strămoși cuirasați —, dar nu se poate nega că îi faci pe oameni să se zburlească nițel.

La Emsworth Arms, un servitor îl anunță pe lordul Tilbury că-l caută cineva la telefon. Merse pînă acolo adîncit în gînduri. Filfizonul Bodkin, presupunea el, netrebnicul pe care crezuse ca un idiot că s-ar fi putut bizui. Se pregăti să îi tragă lui Monty o mică săpuneală.

Încă de la întîlnirea cu Monty din grădina de la Emsworth Arms, gîndurile lordului Tilbury se îndreptaseră pline de melancolie către singura cunoștință a lui în care s-ar fi putut încrede să-i ducă misiunea la bun sfîrșit. De-a lungul anilor în care P. Frobisher Pilbeam lucrase pentru el ca editor al publicației *Sarea și piperul societății*, lordul Tilbury nu-i ceruse niciodată să fure ceva, dar nu avea absolut nici o îndoială că, în schimbul unei plăți adecvate, Percy s-ar fi rezeptit să o facă. Iar acum că se transformase într-un detectiv particular, probabil că s-ar fi rezeptit s-o facă cu un elan și mai mare. Toată după-amiaza, lordul Tilbury se întrebbase dacă nu cumva soluția problemei n-ar fi fost să-i trimită o telegramă lui Pilbeam, în care să-l cheme de urgență la el.

Ce îl reținuse fusese gîndul că i-ar fi fost imposibil să-l infiltreze la Castel. Nu poți vîrî detectivi particulari în case de țară ca și cum ai trimite dihuri în vizuine de iepuri. De aceea își abandonase visul trandafiriu. Și faptul că fusese nevoit să-l abandoneze conferi manierelor sale o asprime suplimentară cînd ridică receptorul.

— Da? spuse el tăios. Ei?

O voce exuberantă aproape că îi sparse timpanul.

— Bună, Tilbury! Aici e Pilbeam.

Ochii lordului Tilbury părură să iasă brusc din orbite, ca ai unui melc. Asta era cea mai uimitoare coincidență de care avusese parte pînă acum. Mai curînd un miracol, se gîndi el cu o teamă respectuoasă, decît o simplă coincidență.

— Vorbesc de la Castelul Blandings, Tilbury.

— Hă?

Receptorul tremura în mîna lordului Tilbury. Nu cumva acesta era răspunsul direct la rugăciunile lui? Sau — privind lucrurile dintr-o perspectivă mai întunecată — avea cumva vreo halucinație auditivă?

— Vorbesc de la Castelul Blandings, Tilbury, repetă vocea. Nu te superi că-ți zic Tilbury, nu-i așa, Tilbury? adăugă el grijuliu. Sînt nițeluș abțiguit.

— Pilbeam! Vocea lordului Tilbury tremură de emoție. Am înțeles bine că suni de la Castelul Blandings?

— Mda.

Un bărbat capabil să înalțe Editura Mammoth nu își pierde vremea cu întrebări inutile. Alții poate că l-ar fi întrebat pe Pilbeam cum ajunsese acolo, dar nu și lordul Tilbury. Putea s-o facă mai târziu.

— Pilbeam, zise el, asta e o mană cerească! Vino, te rog, aici cît mai curînd posibil. Vreau să faci ceva pentru mine. Foarte urgent.

— O misiune?

— Da, o misiune.

— Și mie, se interesă vocea, jucăușă, dar cu o anumită sonoritate metalică, ce-mi iese din asta?

Lordul Tilbury gîndi cu repeziciune.

— O sută de lire.

Un zgomot oribil îl făcu să-și dea brusc capul pe spate. Prima dată i se păru un rîset batjocoritor. După ce se repetă cu o intensitate mai redusă o clipă mai târziu, se convinse că era într-adevăr așa.

— Două sute, Pilbeam.

— Ascultă, Tilbury. Știu ce vrei să fac. O, da, știu. Ceva ce are legătură cu o anumită carte...

— Da, da.

— Atunci lasă-mă să-ți spun, Tilbury, că altcineva mi-a oferit cinci sute și aș putea să urc fără probleme suma pînă la o mie. Dar, avînd în vedere că e vorba de tine, n-o să te taxeze mai mult. Gîndește-te bine, Tilbury. O mie e suma.

Lordul Tilbury se gîndi bine. Existau puțini inși în Anglia pe care perspectiva de a se despărți de o mie de lire să-i umple de mai multă greață, dar trebuie să joci la bursă pentru a cîștiga. Iar în cazul de față, ce însemna o mie? Cu rîma mică prinzi peștele cel mare.

— Foarte bine.

— Ne-am înțeles?

— Da. Sînt de acord.

— Bine! spuse vocea cu o veselie renăscută. Să fiți acolo după cină, în seara asta. O să-l aduc cu mine.

— Ha!

— Am spus că o să-ți aduc știi-tu-ce după cină, în seara asta. Iar acum o *rever-sau-așa-ceva*, Tilbury, amice. *Au revoir*, Tilbury. Mă simt cam ciudat și cred că o să trag un pui de somn. Mă cred că mă car acasă, Tilbury! Pa-pa!

Un clinchet se auzi din partea cealaltă a firului. Pilbeam pusese receptorul în furcă.

Degete încercau clanța ușii de la dormitorul lui Pilbeam. Un pumn izbea în lemn. Detectivul privi încruntat din patul în care stătea lungit. Se aflase pe punctul de a se cufunda într-un somn zbuciumat.

— Cine e?

— Deschide ușa asta și îți arăt eu cine e.

— E bătrînul Gally?

— A naibii obrăznicătură!

— Ce vrei?

— Să vorbesc un pic cu tine, tinere.

— Pleacă, bătrîne Gally, zise Pilbeam. N-am chef de discuții. Încerc să adorm, bătrîne Gally. Spune-le că nu cobor la cină. Mă simt ciudat.

— O să te simți și mai ciudat dacă vin la tine.

— Ah, dar nu poți să vii, puse Pilbeam punctul pe i.

Și, rîzîndu-și potolit în barbă de inteligența și ironia replicii lui, se cuibări în perne și își închise din nou ochii. Clanța mai zăngăni o dată. Ușa scîrțîi împinsă de o greutate. Apoi se așternu tăcerea întreruptă numaidecît de un sforăit ritmic.

Percy Pilbeam dormea.

Întunericul se așternuse peste Castelul Blandings, întunericul molatic și mîngîietor care învăluie totul ca o cortină de catifea la capătul unei zile de vară. Acum petalele purpurii și albe dormeau. Bufnițele huhurau din umbră. Tufișurile foșneau, în vreme ce creaturile mici ale nopții își vedeau de treburile lor misterioase. Mirosul pămîntului reavăn se contopea cu mireasma muștarului și a micșunelelor. Liliiecii se roteau pe cerul înstelat, iar moliile orbecăiau intrînd și ieșind din raza de lumină aurie care strălucea dinspre fereastra sufrageriei. Venise ceasul cînd oamenii își uită necazurile în jurul mesei prietenoase.

Dar necazurile care îi împovărau pe locatarii Castelului Blandings nu se pot alunga prin carne și băutură. Supa venise și dispăruse. Peștele venise și dispăruse. Antreurile veniseră și dispăreau. Însă deasupra mesei plana un giulgiu încețoșat de mîhnire. Dintre toți acești meseni tăcuți, nici unuia nu-i lipsea o grijă ascunsă. Chiar și lordul Emsworth, care nu se întrista cu ușurință, se gîndea că cina îi fusese ruinată, căci o împărțea cu sir Gregory Parsloe-Parsloe.

În ceea ce-l privea pe sir Gregory însuși, veștile comunicate prin telefon de către lady

Constance Keeble cu o oră în urmă fuseseră îndeajuns să-i strice o duzină de cine. Poate că avusese el, așa cum fostul lui tovarăș de joacă, onorabilul Galahad Threepwood, o spusese atît de răspicat în Capitolele patru, șapte, unsprezece, optsprezece și douăzeci și patru ale operei sale nemuritoare, o tinerețe zburdalnică, dar acum, cînd se apropia de șaizeci de ani, își lua viața foarte în serios. Foarte cinstită era dorința lui de a reprezenta Partidul Unionist ca membru în Divizia lor Parlamentară din Shifley și Bridgeford a Shropshire-ului, iar dacă Pilbeam își punea în practică amenințarea ducîndu-i manuscrisul malefic lordului Tilbury, șansele de a și-o împlini deveneau pur și simplu *nule*. Îi cunoștea bine pe cei din comitetul local. Odată ce povestea cu crevetele avea să fie publicată, îl vor arunca la lada de gunoi în doi timpi și trei mișcări.

Venise aici în această seară să discute cu Pilbeam, să se roage de Pilbeam, să apeleze la sentimentele mai nobile ale lui Pilbeam, dacă exista în el așa ceva. Și, pe toți dracii, nu era nici un Pilbeam cu care să discute, de care să se roage sau la care să apeleze.

Unde *era* blestematul ăla?

Aceeași întrebare o tortura și pe lady Constance. Unde era Pilbeam? Se dusese oare glonț la lordul Tilbury după ce plecase pe trei cărări din sufragerie?

Lordul Emsworth a fost acela care a transpus întrebarea în cuvinte. Pentru cîteva clipe, se zgîlise de-a lungul mesei pe deasupra pince-nez-ului strîmb, cu expresia năucă a unei pisici

care încearcă să parcurgă cu privirea lista nominală a puilor ei.

— Beach!

— Înălțimea voastră? spuse cavernos bărbatul copleșit de griji. Vulturii îi rodeau și lui Beach măruntaiele.

— Beach, nu-l văd pe domnul Pilbeam. Tu îl vezi pe domnul Pilbeam, Beach? Se pare că nu este aici.

— Domnul Pilbeam se află în dormitorul său, Înălțimea voastră. L-a informat pe valetul care a bătut la ușa lui pentru a-i aduce apa fierbinte că nu va fi prezent la cină, Înălțimea voastră, din cauza unei dureri de cap.

Onorabilul Galahad îi confirmă spusele.

— Am bătut la ușa lui chiar înainte de a suna gongul ca să ne îmbrăcăm pentru cină și mi-a zis că vrea să doarmă.

— N-ai intrat la el?

— Nu.

— Ar fi trebuit să intri, Galahad. Sărmanul băiat poate se simte rău.

— Nu chiar atât de rău cum s-ar fi simțit dacă aș fi reușit să intru.

— Crezi că i-ai fi agravat durerea de cap?

— I-aș fi agravat-o teribil, zise onorabilul Galahad, luînd o migdală sărată și aruncîndu-i o privire sumbră prin monoclu.

Vestea că Pilbeam se afla pe patul de suferință acționează asupra a trei dintre membrii grupului cam la fel cum acționase ploaia recentă asupra pămîntului uscat. Lady Constance păru să îmbocească asemenea unei flori înviorate. Lady Julia făcu la fel. Sir Gregory Parsloe nu numai

că îmboboci, dar scoase un oftat de ușurare atât de viguros, încît stinse o lumînare. Trei perechi de ochi schimbă între ele priviri. În toate exista același mesaj plin de voioșie. Dacă Pilbeam nu făcuse pasul irevocabil, spuneau acești ochi, totul nu era încă pierdut.

— Doamne păzește, spuse lordul Emsworth grijuliu, sper că nu e grav. Furtunile astea blestemate pot da oricui dureri de cap. Și pe mine m-a durut puțin capul înainte de cină. O să urc să-l văd pe bietul băiat de îndată ce terminăm de mîncat. Doamne sfinte, nu vreau ca Pilbeam să se îmbolnăvească tocmai acum, zise lordul Emsworth aruncînd o privire atât de încărcată de semnificație către sir Gregory, încît acesta, care își ducea la gură paharul cu vin, zvîcni ca un cal speriat și vărsă jumătate din conținut.

— De ce tocmai acum? întrebă lady Julia.

— Nu contează, zise posomorît lordul Emsworth.

— Doar am întrebat, zise lady Julia, pentru că eu, personal, cred că oricînd e binevenită o durere de cap pentru domnului Pilbeam. Ca să nu mai pomenesc de streche, răpciugă, malarie, faringită sau ciumă.

Un sunet gingaș și șuierător, aidoma unui jet de gaz care țîșnește dintr-o conductă, veni dinspre umbra de lîngă bufet. Era Beach care își exprima, pe cît îi permitea eticheta majordomică să-și exprime, adeziunea la această doleanță.

Pe de altă parte, lordul Emsworth se supăra.

— Aș vrea să nu mai vorbești așa, Julia.

— Pe moment nu m-am putut gîndi la ceva mai rău.

— Nu-ți place Pilbeam?

— Dragul meu Clarence, nu mai fi extravagant. Nimănui nu-i *place* domnul Pilbeam. Mai există și unii care nu vor într-adevăr să-i pună otravă în supă, dar cam atît.

— Nu sînt de acord cu tine, zise lordul Emsworth cu înflăcărare. Mi se pare un tip nemaipomenit, nemaipomenit. Și îmi e de ajutor, lasă-mă să-ți spun. Se încearcă, zise lordul Emsworth fulgerîndu-l încă o dată cu o privire sfredelitoare pe sir Gregory, de către persoane de care nu vreau să pomenesc acum, să i se facă rău purcelei mele. Pilbeam mă ajută să le zădărnicesc planurile. Mulțumită sfaturilor sale, mi-am dus acum purceaua într-un loc unde persoanelor pe care nu o să le numesc aici nu le va mai fi atît de lesnicios să pătrundă la ea. Lăsați-mă să vă spun că îl admir foarte mult pe Pilbeam. Mă bate gîndul să-i trimit în cameră o jumătate de sticlă de șampanie.

— Dînd un bun exemplu despre ce înseamnă a vinde castraveți grădinarului.

— Hă?

— O, nimic. Era numai o vorbă de duh.

— Șampania face bine la dureri de cap, insistă lordul Emsworth. Ar putea să-l vindece pe Pilbeam.

— O să ne petrecem toată seara discutînd despre domnul Pilbeam și durerea lui de cap? vru să știe neapărat lady Constance. M-am săturat pînă-n gît de domnul Pilbeam. Și nu mai vreau să aud nici un cuvînt despre purceaua aia a ta, Clarence. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să vorbim despre un subiect rezonabil.

După ce această invitație sclipitoare își făcu efectul deloc neașteptat, distrugînd pe deplin conversația, cina continuă într-o tăcere neînteruptă. Numai o singură dată unul dintre cheflii se aventură să spună ceva. În vreme ce Beach și ajutoarele sale strîngeau farfuriile care conțineră salată de fructe și le înlocuiau cu cele de desert, lady Julia își ridică paharul.

— Să bem pentru cadavrul de la etaj, sper, zise ea.

Cu toate acestea, Percy Pilbeam nu era chiar mort. Chiar în clipa cînd lady Julia își rostea toastul, aproape ca și cum ar fi răspuns îndemnului ei, se ridică în capul oaselor în patul său și se holbă meditativ în jur. Faptul că în cameră domnea întunericul îl făcu să recunoască cu greu împrejurimile și poate pentru jumătate de minut se întrebă unde se afla. Apoi memoria îi reveni și, împreună cu ea, o senzație de zvîcnire în regiunea tîmplelor care îl îndemnă să regrete că adormise. Nici dacă ar fi avut ciuma la care se referise cu atîta tandrețe lady Julia, nu s-ar fi putut simți mai rău.

Există capete care sînt imune la excesul de șampanie. Cel al onorabilului Galahad îți răsare primul în minte. Însă al lui Pilbeam nu aparținea acestei clase favorizate. Pentru o vreme, stătu pe loc, chircindu-se la fiecare val de durere. Apoi, ridicîndu-se în picioare, aprinse lumina și se împletici pînă la spălător unde începu să bea cu nesaț direct din ulcior. Terminînd cu asta, umplu ligheanul și începu să-și acorde primul ajutor.

Numaidecît, puțin revigorat, se întoarce și se așează iarăși pe pat. Căznindu-se să-și amintească evenimentele care îl conduseseră la această tragedie, își dădu seama că nu le mai știe decît în linii mari. Un fapt se profila foarte clar – adică, într-un fel pe care nu și-l putea aminti prea bine, fusese jignit de lady Constance Keeble. O amărăciune pronunțată față de lady Constance începu să mijească în Percy Pilbeam și, nu după mult timp, luă hotărîrea că, indiferent cît l-ar fi costat, trebuia să-și ia revanșa față de ea. N-o să aibă loc nici o licitație. De îndată ce avea să se simtă capabil de mișcări fizice, o să-i ducă manuscrisul lordului Tilbury, la Emsworth Arms.

În acest punct al meditației sale, casa a fost spulberată de o bombă. Sau ceva ce avu același efect asupra sistemului său nervos – cineva bătut la ușă.

— Pot să intru, dragul meu?

Pilbeam recunoscuse vocea. Nu putea să se poarte nepoliticos cu singurul lui prieten de la Castelul Blandings. Își înghiți inima încă o dată și deschise ușa.

— Ah! Văd că te-ai pus pe picioare. Te simți puțin mai bine, nu? Ți-am dus cu toții dorul la cină, zise lordul Emsworth începînd să se învîrte de colo-colo prin cameră, la fel cum se învîrtea de colo-colo în toate camerele pe care le onora cu prezența sa. Ne întrebam ce s-a întîmplat cu tine? Sora mea, Julia, dacă îmi amintesc bine, a pomenit că e posibil să ai ciumă. Nu-mi pot imagina cum de i-a intrat asta în cap. Bineînțeles că e absurd. Acum nu mai are nimeni ciumă. De fapt, zise lordul Emsworth, într-un

acces de limbariță, lăsînd să cadă în șemineu peria de păr pe care încercase să o așeze în echilibru pe un pieptene, nu cred că știu ce e aia *ciumă*.

Senzația că se află în iad se insinuă în Percy Pilbeam. Cu zgomotul scos de perie, care îi readuse durerea de cap și discursul gazdei lui, care amenința să i-o agraveze, se simțea copleșit de mîhnire.

— Fără îndoială că s-a întîmplat, continuă lordul Emsworth, mutînd savoniera puțin mai la stînga, sticla de apă puțin mai la dreapta, un scaun puțin mai lîngă ușă și alt scaun puțin mai lîngă fereastră, ca furtuna să-ți provoace durerea de cap. Și mă întrebam, dragul meu, dacă nu cumva ți-ar face bine o gură de aer proaspăt. Aerul proaspăt îți face bine de obicei dacă te doare capul. Mă duceam să arunc o privire Împărătesei și mi-a trecut prin cap că poate ai vrea să vii cu mine. E o noapte superbă. E o lună minunată și am o lanternă.

Și aici lordul Emsworth, oprindu-se din a mai bocăni în oglindă cu un cîrlig de încheiat nasturii, scoase din buzunar lanterna în cauză și aținti o rază de lumină orbitoare asupra ochilor inflamați ai interlocutorului său.

Aceasta îl decise pe Pilbeam. Să mai rămînă în spațiul închis al dormitorului cu individul ăsta i-ar fi pus sănătatea mentală la o încercare prea crîncenă. Zise că ar fi încîntat să vină și să arunce o privire Împărătesei.

Afară, pe aleea cu pietriș, începu să se simtă puținel mai bine. Așa cum spusese lordul

Emsworth, era o noapte superbă. Pilbeam era eminamente o făptură urbană, cu gusturi urbane, dar pînă și el reuși să aprecieze tihna dulce a domeniului Castelului Blandings sub luna cea grațioasă. Își revenise atît de mult după vreo sută de metri de plimbare, încît se încumetă să spună ceva.

— Nu cumva, zise el, mergem într-o direcție greșită?

— Ce-i asta, dragul meu? zise lordul Emsworth, abătîndu-și atenția de la lanterna pe care o tot aprindea și o stingea asemenea unui copil care are o jucărie nouă. Ce ai spus?

— Nu ajungem la cocină traversînd terasa?

— O, dar ai uitat, dragă Pilbeam. Ți-am ascultat sfatul și am mutat-o în cocina nouă chiar înainte de cină. Nu-ți mai amintești că ne-ai sfătuit să o mutăm din cea veche?

— Bineînțele că da. Mda. Da, îmi amintesc.

— Lui Pirbright nu i-a convenit. Mi-am dat seama după zgomotele pe care le scotea din fundul gîtlejului. I s-a năzărit că o să fie agitată și o să i se facă dor de locuința ei veche. Dar am avut mare grijă să aștept să văd dacă s-a acomodat și n-am putut remarca nici un semn de agitație. A început să-și mănînce masa de seară cu mare bucurie.

— Bine, zise Pilbeam, plictisit.

— Hă?

— Am zis „Bine“.

— A, „Bine“? Da, precis. Da, foarte bine, sînt foarte încîntat de asta. Așa cum i-am zis și lui Pirbright, riscul de a o lăsa la locul ei dinainte era prea mare. Păi, dragul meu Pilbeam, știi

că sora mea Constance l-a invitat pe individul ăla, Parsloe, la cină în seara asta? O, da, a luat cina cu noi. Fără îndoială că a convins-o să-l invite gîndindu-se că, dacă ajunge aici, ar putea ca în timpul serii să găsească ocazia s-o șteargă pînă la cocină și să-i facă vreun rău bietului animal. Ce surpriză plăcută o să aibă cînd o să vadă că nu mai e nimeni în cocină. N-o să știe ce și cum. O să rămînă perplex.

Aici lordul Emsworth făcu o pauză pentru a chicoti. Pilbeam, deși deloc amuzat, izbuti să emită ceva ce ar fi putut trece drept un ecou voios.

— Noua cocină, continuă lordul Emsworth, după ce aprinse și stinse lanterna de șase ori, este un loc mult mai potrivit. De fapt, am construit-o special pentru Împărăteasă astă-primăvară, dar din cauza încăpățînării lui Pirbright nu am mutat-o pînă acum. Nu știu dacă îi cunoști vreun pic pe indivizii ăștia din Shropshire, Pilbeam, dar pot fi tot atît de încăpățînați ca și scoțienii. Am un grădinar-șef scoțian, Angus McAllister, și e teribil de încăpățînat. Ca un catîr. Trebuie să-ți povestesc odată ce am pățit cu el în ceea ce privește nalba. Iar Pirbright poate fi la fel de încăpățînat cînd îi intră ceva în cap. Am discutat rațional cu el. I-am zis: „Pirbright, cocina asta e nouă, echipată ultramodern. Are utilitățile cele mai noi, în pas cu ultima modă, și, mai mult – și cred că asta e foarte important –, se află lîngă grădina de legume...

Se întrerupse. Un sunet venind din bezna de lîngă el îi ajunse la inima cea blajină.

— Te doare iarăși capul, dragul meu ?

Dar răcnetul clocotitor care se auzise dinspre Pilbeam nu fusese provocat de vreo durere de cap.

— Grădina de legume ? icni el.

— Da. Și e foarte convenabil, vezi tu, fiindcă Pirbright stă atît de aproape. Fără îndoială că ai văzut cocina dacă te-ai plimbat vreodată prin grădina de legume. E făcută din cărămidă roșie și lemn, cu un acoperiș zdravăn din țiglă... De fapt, zise lordul Emsworth legănîndu-și lanterna, aici e. Și acolo, continuă el cu satisfacție în voce, e Împărăteasa, hrănindu-se fără nici o grijă. I-am zis lui Pirbright că greșește.

O fi putut Împărăteasa să nu aibă nici o grijă, dar Percy Pilbeam era foarte departe de a-i împărtăși starea desăvîrșită. Se sprijini de balustrada cociinii și gemu în sufletul său.

În lumina razelor lanternei, Împărăteasa din Blandings oferea o imagine extraordinar de atrăgătoare, poate chiar fascinantă. Cu capul cel nobil aplecat și cu un sunet crăntănit și înfulecător, se înfrupta dintr-o cină tîrzie. Coada ei micuță și cîrlionțată se mișca încoace și-ncolo fără încetare și din cînd în cînd un soi de tremurici senzual îi străbătea trupul în formă de zepelin. Dar Percy Pilbeam nu se afla în dispoziția necesară pentru a admira frumosul și distinsul. Încerca să se obișnuiască cu gîndul dezastrului neprevăzut.

Vina era numai a lui — asta făcea lucrurile și mai amare. Dacă nu și-ar fi dat atît de degajat consimțămîntul pentru mutarea purcelei ăsteia diabolice în cocina nouă, nu ar fi fost pus în fața

unei probleme care, clipă de clipă, devenea și mai dificil de rezolvat.

Fiindcă lui Pilbeam îi era teamă de porci. Părea să-și aducă aminte că citise pe undeva că, dacă intri în cocina unui porc, iar porcul nu te cunoaște, se năpustește asupra ta ca un tigru și te sfîșie în bucăți. Chiar dacă tînjea după banii lui Tilbury, ceva îi șoptea că niciodată, indiferent cît de ispititoare ar fi fost recompensa, nu s-ar fi simțit în stare să-și ia inima-n dinți și să intre în cocină pentru a căuta manuscrisul, păzit acum de fiara rapace. O fi avut Fiul cel Risipitor relații sociale cordiale cu animale din astea, dar Percy Pilbeam se știa incapabil să-l imite.

Cîtă vreme ar mai fi rămas acolo, savurînd amărăciunea înfrîngerii, nu se poate ști. Lăsat în pace, probabil o perioadă remarcabilă de timp. Dar reveria abia prinsese contur, că un țipăt din vecinătate i-o spulberă.

— Doamne apără-mă!

Pentru o clipă, lui Pilbeam i se năzări că își luase zborul. Însfăcă cu nădejde balustrada, tremurînd din toate mădularele.

— Ce naiba s-a întîmplat? vru el să știe, răstindu-se la gazda lui mult mai aspru decît s-ar fi cuvenit unui oaspete.

O tulburare vecină cu a sa făcea ca lanterna să se bălăbăne în mîinile lordului Emsworth.

— Doamne apără-mă, ce mănîncă acolo? Pirbright! Pirbright! Vezi ce mănîncă, Pilbeam, dragul meu? Pirbright! Pirbright! E cumva *hîrtie*?

Cu o smucitură febrilă, lordul Emsworth se aplecă peste balustradă. Se ridică din nou

gîfîind. Lumina lanternei mătura ca un heliograf
ceva ce ținea în mînă.

Pași în galop răsunară în noapte.

— Pirbright!

— Dțu, Înălțimea voastră?

— Pirbright i-ai dat hîrtie Împărătesei?

— Nțu, Înălțimea voastră.

— Păi, asta mănîncă. În bucăți mari.

— Țu, Înălțimea voastră? zise porcarul minunîndu-se.

— Te asigur, zău. Hîrtie. Uite! Păi, Doamne apără-mă, zbieră lordul Emsworth, reușind în sfîrșit să țină lanterna în loc, să-mi sară ochii din cap dacă nu e cartea aia a fratelui meu, Galahad!

Cam în aceeași clipă cînd lordul Emsworth bătea la ușa lui Percy Pilbeam pentru a se interesa de starea sănătății lui și a-i sugera binevoitor să ia o gură de aer proaspăt, sora sa, lady Constance Keeble, sora sa, lady Julia Fish, împreună cu vecinul și oaspetele lui, sir Gregory Parsloe-Parsloe, se adunaseră în sufragerie pentru a dezbate problema care apăruse și a ajunge la o înțelegere privind cea mai potrivită metodă de a o rezolva.

Tonul întîlnirii fusese puțin cam tumultuos încă de la început. Din cauza felului brusc în care fusese chemat la Castel și a dificultății de a explica prin telefon cum stau lucrurile, tot ceea ce aflase pînă acum sir Gregory era simplul fapt că Pilbeam intrase în posesia manuscrisului și își propunea să i-l dea lordului Tilbury. În vreme ce-și bea cafeaua, după ce i se aduse la cunoștință de către lady Julia că întreaga catastrofă se datora comportamentului lipsit de tact al surorii ei, Constance, el trăsese viguros aer în piept, îi aruncă lady-ei Constance o privire plină de reproș și începu să țîțîie din limbă.

Orice persoană bine informată ar fi putut prevedea ce o să se întîmple după aceea. Nici o femeie de nădejde nu poate să stea calmă și să

vadă cum un bărbat își ținîie limba la ea. Pe de altă parte, nici o gazdă nu poate fi nepoliticoasă pe față cu oaspeții săi. Căutînd un mod în care să-și descarce emoțiile, lady Constance începu să se certe cu lady Julia. Și întrucît lady Julia, întotdeauna mare amatoare de certuri în familie, își susținea energic punctul de vedere, fără să-și dea seama cum, sir Gregory deveni conștient că semănase vînt și acum culegea furtună.

Povestim toate acestea pentru a explica cum de s-a întîmplat că a existat o oarecare întîrziere pînă cînd cartierul general a trecut la pasul următor evident, adică să încerce să ia legătura cu Percy Pilbeam. S-a scurs mai mult de un sfert de oră pînă cînd sir Gregory a fost capabil să domolească tărăboiul bătăliei cu următoarele cuvinte mobilizatoare :

— Dar, hei, pe toți dracii, nu credeți că trebuie să ne întîlnim cu individul ?

Au avut un efect magic. Patimile mînioase au fost puse în lanțuri. Multe lucruri strașnice pe cale de a fi rostite au fost depozitate și dosite pentru a fi folosite într-o ocazie ulterioară. S-a sunat după Beach. Beach a fost trimis în camera lui Pilbeam, cu instrucțiunea de a-i împărtăși rugămintea să fie amabil și să coboare în sufragerie pentru o clipă. Iar sfîrșitul a fost că Beach s-a întors și i-a anunțat că domnul Pilbeam nu era acolo.

Consternarea puse stăpînire pe ei.

— Nu e acolo ? țipă lady Constance.

— Nu e *acolo* ? țipă lady Julia.

— Dar trebuie să fie acolo, protestă sir Gregory. Individul se duce în camera lui cu o

durere de cap ca să se întindă și să tragă un pui de somn, continuă el dezbătînd grijuliu problema. E logic să fie acolo.

— Poate că n-ai ciocănit suficient de tare, Beach, zise lady Constance.

— Du-te sus și mai ciocăne o dată, spuse lady Julia.

— Lovește în ușa aia afurisită cu nădejde, zise sir Gregory.

Atitudinea lui Beach era respectuoasă, dar indiferentă.

— Neprimind nici un răspuns după ce am bătut la ușă, Înălțimea voastră, mi-am luat libertatea să intru în cameră. Era pustie.

— Pustie?

— Pustie!

— Adică, zise sir Gregory căruia îi plăcea să lămurească pe deplin lucrurile, nu era nimeni în cameră?

Beach încuviință din cap.

— Dormitorul era gol, aprobă el.

— Poate că se află în fumoar, sugeră lady Constance.

— Sau în camera de biliard, zise lady Julia.

— Face baie, strigă sir Gregory lovit de inspirație. Un individ pe care îl doare capul poate foarte bine să se ducă și să facă o baie. Îi calmează durerea.

— Am fost în fumoar și în camera de biliard, Înălțimea voastră. Ușa băii de la etajul domnului Pilbeam era deschisă și se vedea că nu e nimeni înăuntru. Înclin să cred, Înălțimea voastră, zise Beach, că domnul a ieșit să se plimbe.

Cuvintele îngrozitoare provocară o tăcere vibrantă. Cei trei puteau să vizualizeze prea bine direcția în care ar fi plecat la plimbare Percy Pilbeam.

— Mulțumesc, Beach, zise lady Constance cu o voce plată.

Majordomul se înclină și se retrase. Tăcerea continuă neîntreruptă. Sir Gregory se îndreptă cu pași greoi către fereastră și rămase privind în noapte. Aproape i se părea că, de-a curmezișul cerului plin de stele, putea să vadă, scrisă cu litere de foc, povestea cu creveții.

Lady Constance scoase un oftat înfiorat.

— N-o să mai avem nici un prieten!

Lady Julia își aprinse o țigară.

— Sărmanul Miles! Se alege praful de reputația *lui*!

Sir Gregory se întoarse de la fereastră.

— Presupun că indivizii ăia din Comitetul Local o să-l nominalizeze pe bătrînul Billing acum. Chipul său de fante din vremea regelui George al IV-lea se schimonosi de mînie ofensată. De ce dracu' se grăbește atîta individul ăsta? De ce măcar nu m-a lăsat *pe mine* să discut cu el? Mi-am adus special carnetul de cecuri. Știe că i-aș fi dat cinci sute de lire. Bag mîna-n foc că n-o să obțină atît de la Tilbury ăsta al lui. L-am cunoscut pe Tilbury. Am auzit multe lucruri despre el. Un tip necruțător. Strîns la punga. Pilbeam o să aibă noroc dacă o să scoată de la el două sute.

— Păcat că l-ai făcut să ne întoarcă spatele așa, Connie, zise suav lady Julia. Bănuiesc că

acum nu-i mai pasă atît de tare de bani. Vrea numai să ne facă în ciudă.

— Ce cred că e păcat, replică lady Constance în spiritul fermecător al clanului Keeble, este că sir Gregory a discutat subiectul cu un individ ca alde Pilbeam. Ar fi trebuit să ştie că nu e de încredere.

— Exact, zise lady Julia. O chestie nesăbuită. Această alianţă neaşteptată îl buimăci pe sir Gregory Parsloe. Bolborosi :

— Păi, am mai avut o afacere cu el înainte, o... o treabă personală şi mi s-a părut agil şi întreprinzător. M-am dus şi l-am angajat foarte firesc, aşa cum ai angaja pe oricine să facă ceva. Nu mi-a trecut prin cap că nu e de încredere.

— Nici măcar după ce i-ai văzut mustaţa? zise lady Julia. Ei bine, găsesc un singur strop de alinare în chestia asta, Connie. Acum putem să vorbim cu Clarence şi să-l convingem să termine cu aiurelile şi să nu-i dea lui Ronnie banii.

— Într-adevăr, zise lady Constance, înviorîndu-se puţin.

Pe cînd vorbea, uşa se deschise şi Percy Pilbeam intra.

Fiecare, aşa cum atît de frumos spune poetul, are pe cineva care îl iubeşte şi, prin urmare, se presupune că undeva pe lume existau chipuri care se luminau chiar şi cînd Percy Pilbeam intra în cameră. Dar niciodată, nici măcar mama lui, dacă ar fi avut vreo mamă, nici o mătuşă cordială, dacă ar fi avut vreo mătuşă cordială, nu l-ar fi întâmpinat atît de entuziast aşa cum îl întâmpinara acum lady Constance Keeble, lady Julia Fish şi sir Gregory Parsloe-Parsloe,

baronet de Matchingham Hall, Salop. Nici măcar Moș Crăciun nu ar fi avut parte de o primire mai entuziastă.

— Domnule Pilbeam!

— Domnule *Pilbeam*!

— Pilbeam, *dragă* prietene!

— Intrați, domnule Pilbeam!

— Luați loc, domnule Pilbeam!

— Pilbeam, dragul meu, poftim un scaun!

— Vă mai doare capul, domnule Pilbeam?

— Vă simțiți mai bine, domnule Pilbeam?

— Pilbeam, bătrîne, am aici un trabuc care ți-ar plăcea.

Detectivul se uita de la unul la altul cu o buimăceală crescîndă. Deși era detectiv, nu izbutea să deducă ce declanșase această exuberanță. Intrase în cameră așteptîndu-se la zece minute glaciale și se forțase să le înfrunte pentru că afacerile sînt afaceri și acum, că purceaua fîroasă transferase aproape întregul manuscris al *Amintirilor* onorabilului Galahad în interiorul ei dezgustător, numai din partea adunării de față s-ar mai fi putut aștepta la ceva de genul unui aranjament financiar.

— Mersi, zise el așezîndu-se pe scaun.

— Mersi, zise el, luînd trabucul.

— Mersi, zise el ca răspuns la întrebările despre sănătatea lui. Nu, nu mă mai doare atît de tare acum.

— Asta-i bine, zise sir Gregory cu căldură.

— Minunat, zise lady Constance.

— Nemaipomenit, zise lady Julia.

Terminîndu-se imnurile de slavă, se așternu o liniște temporară, așa cum se întîmplă

întotdeauna când o adunare sau întrunire este pe cale să discute despre afaceri. Ochii lui Pilbeam scăpărau prudenți de la unul la altul. Trebuia să joace o cacealma profesionistă și își făcea curaj.

— Am venit să discut despre... chestia aia, zise el în cele din urmă.

— Exact, exact, exact, țipă sir Gregory. Te-ai mai gândit și...

— Mi-e teamă că am fost puțin cam repezită, domnule Pilbeam, zise lady Constance cuceritoare, la ultima noastră discuție. Eram cam întoarsă pe dos. Presupun că din cauza vremii.

— Sir Gregory, spuneți că aveți carnetul de cecuri la dumneavoastră? zise lady Julia.

— Sigur. Sigur. Iată-l.

Privirea lui Pilbeam căpătă un luciu care apărea de fiecare dată când vedea carnete de cecuri.

— Ei bine, am făcut-o, zise el pe ceea ce își dorea să fie un ton voios și călduros.

— Făcut-o? zbieră lady Constance înfricoșată. Cuvintele aveau pentru ea un înțeles diferit de cel sugerat de vorbitor. Doar nu vrei să spui că l-ai dus...?

— Ați vrut ca manuscrisul să fie distrus, nu-i așa? zise Pilbeam. Ei bine, am făcut-o.

— Ha?

— L-am distrus. L-am făcut bucăți. De fapt l-am ars. Așa că... zise Pilbeam și își întrerupse spusele, umplându-și tăcerea cu o privire semnificativă înspre carnetul de cecuri și lingându-se nervos pe buze. Era perfect conștient

că întâlnirea ajunsese la ceea ce Monty Bodkin ar fi numit „șpil“.

Evident că și comitetul celor trei simțea la fel. Mai urmă o tăcere – de această dată, o tăcere stînjitoare, palpitînd de jenă și îndoială. Întotdeauna este rușinos pentru cei cu o educație aleasă să-i spună unei ființe umane că nu-l cred. Mai mult, orice aluzie din partea celor trei cu o educație deosebit de aleasă la faptul că ar crede că bărbatul îi minte i-ar fi rănit negreșit sensibilitatea pe care era atît de periculos să i-o rănești.

Pe de altă parte, puteau ei oare să-i plătească o sumă însemnată de bani unui ins cu o mustață ca asta, numai fiindcă exista șansa ca de această dată să spună adevărul? Comitetul făcu o pauză cuprins de dilemă.

— Hahrmtu! zise sir Gregory, rezumînd destul de corect sentimentul care plutea în aer.

Percy Pilbeam vădi o amabilitate neașteptată în această situație delicată.

— Bineînțeles că nu mă aștept să mă credeți pe cuvînt, spuse el. Fără îndoială că vreți o oarecare dovadă. Ei bine, iată o bucățică de hîrtie pe care am recuperat-o ca să v-o arăt. Restul e un maldăr de cenușă.

Scoase din buzunarul de la piept o bucată ferfenițită de hîrtie și i-o dădu lui sir Gregory. Sir Gregory, după ce tresări destul de viguros, fiindcă, printr-o coincidență stranie, hîrtia conținea o parte din povestirea cu creveții, i-o pasă lady-ei Constance. Lady Constance se uită la ea și i-o dădu lady-ei Julia. Atmosfera se destinse.

— Nu e chiar ce am fi vrut, zise lady Constance. Evident că ne-am fi așteptat să ne

aduci manuscrisul, așa încît să-l distrugem cu mîinile noastre. Însă...

— E același lucru, protestă Pilbeam.

— Da, presupun că de fapt nu contează.

Privirile zburau de la unul la altul ca potîrnichile. Sir Gregory se uită la lady Constance după îndrumări. Lady Constance o consultă în tăcere pe lady Julia. Lady Julia încuviință scurt din cap. Sir Gregory, observînd-o, se uită din nou la lady Constance, primi și de la ea încuviințarea, se duse la masă și își făcu de treabă cu stiloul și cerneala.

Urmă un moment de pălăvrăgeală. O undă din atmosfera unei camere de consiliu la sfîrșitul unei întîlniri importante se strecură în aer.

— Cu siguranță că v-am rămas datori, zise lady Constance.

— Dar, spuneți-mi, domnule Pilbeam, zise lady Julia, ce v-a făcut să vă răzgîndiți atît de brusc?

— Poftim?

— Păi, cînd ne-ați părăsit după cină, păreați hotărît să...

— Of, Clarence! țipă lady Constance, cu exasperarea pe care i-o provoca atît de des intrarea în cameră a capului familiei. Cum să nu-și aleagă, credea ea, tocmai acest moment ca să intre și să tîndălească pe acolo?

Însă o dată în viața lui, lordul Emsworth nu avea chef să tîndălească. Felul vijelios în care năvălise în cameră ar fi trebuit să-i sugereze acest lucru lady-ei Constance. Comportamentul său și tonul vocii o făcură să-l sesizeze acum. Categorie că se întîmplase ceva care să-i zdruncine calmul visător obișnuit.

— Cine îmi mută cărțile? vru el să știe furios.

— Ce cărți?

— Țin un carnețel cu numere de telefon pe masa din bibliotecă și a dispărut. Ha, zise lordul Emsworth. Beach trebuie să știe.

Țopăi pînă la șemineu și apăsă butonul sone-riei.

— O să-ți rupi gîtul dacă mai sari așa pe parchet, observă plictisită lady Julia. De ce nu ți-ai pus și tocuri ca să Țopăi așa?

Lordul Emsworth se întoarse în mijlocul camerei. Se zgîia, cum considera sora lui, Constance, cu o expresie teribil de fudulă. Ei i se părea că își cam luase nasul la purtare.

— Clarence, pleacă, te rog, zise ea. Discutăm o chestiune importantă.

— Și eu vorbesc despre ceva important. O dată pentru totdeauna, insist să mi se respecte obiectele personale. Nu vreau să mi se mute lucrurile. Carnețelul meu cu telefoane a dispărut. Probabil că e la tine, Connie. L-ai luat să cauți vreun număr și nu te-ai deranjat să-l pui la loc. Zît! zise lordul Emsworth.

— N-am carnețelul tău prăpădit, zise lady Constance pe un ton plictisit. De ce îți trebuie?

— Vreau să-l sun pe individul ăla.

— Ce individ?

— Individul nu-știu-cum. Veterinarul. E o chestiune de viață și de moarte. Și i-am uitat numărul de telefon.

— De ce ai treabă cu veterinarul? întrebă lady Julia. Ești bolnav?

Lordul Emsworth se holbă la ea.

— De ce am treabă cu veterinarul? Când Împărăteasa a mâncat hîrtia aia?

— Ce hîrtie înfulecă Împărăteasa? spuse lady Julia. Întotdeauna m-am întrebat. Probabil ceva conservator și serios. Poate ziarul *Morning Post*.

— Despre ce *tot* vorbești acolo, Clarence? spuse lady Constance.

— Păi, despre Împărăteasa care a mâncat cartea aia a lui Galahad, bineînțeles. Nu v-a spus Pilbeam?

— Ce?

— Sigur. Am fost adineauri la cocină și am găsit-o terminînd ultimele capitole. Cum o fi ajuns acolo n-aș putea să vă spun. Cerneală și hîrtie! Probabil sînt otrăvitoare. Ha, Beach!

— Înălțimea voastră?

— Beach, care e numărul de telefon al veterinarului ăluia? Știi despre cine vorbesc. Numărul de telefon al veterinarului nu-știu-cum.

— Matchingham 2-2-1, Înălțimea voastră.

— Atunci sună-l repede și fă-mi legătura în bibliotecă. Spune-i că purceaua mea tocmai a mâncat tot manuscrisul Amintirilor fratelui meu Galahad.

Și cu aceste cuvinte, lordul Emsworth țîșni ca o săgeată înspre ușă. Cum Beach îi stătea în drum, sări cu agerime spre dreapta. Majordomul se dădu și el în dreapta. Lordul Emsworth se năpusti spre stînga. Tot așa și Beach. De deasupra șemineului, portretul celui de-al șaselea conte privea în jos aprobator spre aceste manevre sacadate. Și lui îi plăcuse menuetul pe timpuri.

— Beach! zbieră lordul Emsworth cu o rugă-minte pătimașă în voce.

— Înălțimea voastră?

— Stai pe loc, măi. Doar nu ești o curcă beată.

— Îmi cer scuze, Înălțimea voastră. Am calculat greșit direcția în care Înălțimea voastră dorea s-o apuce.

Această întârziere într-un asemenea moment îi spulberă lordului Emsworth și ultimele vestigii ale prudenței și autocontrolului. Pe podeaua lustruită a sufrageriei numai un acrobat profesionist ar fi putut executa cu succes saltul pe care îl făcu el acum. Urmă o aterizare rostogolită și contele se opri într-un dulăpior cu porțelanuri, frecându-și glezna stîngă.

— Ți-am zis că o să cazi în cap, zise lady Julia cu satisfacția Cassandrei după ce i se adeverise una dintre profeții. Te-ai lovit?

— Cred că mi-am sucit glezna. Beach, ajută-mă să merg pînă în bibliotecă.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

— Ronnie are un unguent, cred, zise lady Julia.

— Nu vreau nici un unguent, mîrîi bătrînul rănit, în vreme ce ȋopăia într-un picior spre ușa sprijinindu-se de brațul majordomului. Vreau un doctor. Beach, după ce dai de veterinar, cheamă un doctor.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

Ușa se închise. Imediat după aceea, lady Constance, cu buzele ȋuguiate și ochii scăpărîndu-i fioros, se îndreptă către sir Gregory, care stătea cu gura căscată, îi luă cecul dintre degete și îl rupse.

Un ȋipăt sfișîietor răsună în cameră. Venea dintre buzele lui Percy Pilbeam.

— Aii !

Lady Constance îi aruncă una dintre privirile clanului Keeble.

— Nu-i așa, domnule Pilbeam, că nu te aștepți să fii plătit pentru nimic? Instrucțiunile erau să predai manuscrisul mie sau lui sir Gregory. Nu ai făcut așa. Prin urmare, înțelegerea este nulă și neavenită.

— Ai vorbit ca un bărbat, Connie, zise lady Julia aprobator.

Detectivul se zgîia neajutorat.

— Dar obiectul e distrus.

— Nu de către dumneavoastră.

— Sigur că nu, zise sir Gregory cu însuflețire. Putea să poarte o discuție în contradictoriu la fel de bine ca orice alt bărbat. Nu de către tine. Porceaua l-a mâncat.

— O minune cerească, interveni lady Julia.

— Exact, căzu de acord sir Gregory. E un punct de vedere foarte solid. O minune cerească. Nu avem obligația să-ți dăm nici un sfanț.

— Dar...

— Îmi pare rău, domnule Pilbeam, zise lady Constance, adoptînd un aer de regină. Nu văd nici un motiv să mai stăm la discuții.

— Mai ales, zise lady Julia, că avem o problemă foarte urgentă de discutat cu Clarence, Connie.

— Păi, bineînțeles. Uitasem de asta.

— Eu nu, spuse lady Julia. Ne iertați că vă părăsim, nu, sir Gregory?

Sir Gregory arăta ca un fante de pe vremea regelui George al IV-lea care tocmai a câștigat o avere la Wattier's întorcînd o singură carte de joc.

— Deloc, lady Julia. Precis. De fapt, cred că o să-mi iau tălpășița.

— Să vă chem mașina.

— Nu vă deranjați, zise sir Gregory. N-am nevoie de mașină. Am de gând să merg pe jos. Ușurarea care m-a cuprins știind că manuscrisul ăla infernal nu mai planează deasupra capului meu... ptiu! Cred că o să merg pe jos cinci-sprezece kilometri.

Privirea îi căzu pe bucățica ferfenițită de hîrtie de pe masă. O ridică, o rupse în două și vîrî jumătățile în buzunar. Apoi, cu aerul satisfăcut al cuiva din a cărui viață poveștile cu creveți dispăruseră pentru totdeauna, se avîntă cu pași mari și grăbiți spre ușă.

Percy Pilbeam rămase așezat unde era, arătînd ca o zonă devastată.

În vreme ce aceste evenimente erau în plină desfășurare la Castelul Blandings, un tânăr ședea în sufrageria de la Emsworth Arms în Market Blandings, mîncînd calcan. Era al doilea fel de mîncare dintr-o cină tîrzie pe care o lua sub privirea plină de reproș a unui ospătar trupeș, palid și plin de coșuri, care sperase să își termine programul cu o jumătate de oră în urmă.

Primul lucru pe care l-ar fi remarcat cineva intrînd în sufragerie, în afară de mirosul asemănător ozonului degajat de friptura rece de vită, berea, murăturile, varza, supa de carne, cartofii fierți și brînză antică ce caracterizează toate sufrageriile hanurilor de pe întreg cuprinsul Angliei, ar fi fost mîhnirea extraordinar de adîncă a tînărului. Părea că privise viața în ochi și îi văzuse deșertăciunea. Așa se și întîmplase. Monty Bodkin – pentru că el era această epavă pe punctul de a se dezintegra – se afla pe culmile deznădejdiei. Din fericire, calcanul din hanurile provinciale are calitatea de a avea același gust și cînd ți se preschimbă în cenușă în gură, așa cum făcea acum și calcanul lui Monty.

Niciodată, își dădu el seama, nu fusese prea optimist cînd o apucase pe drumul spre Emsworth

Arms pentru a-l implora pe lordul Tilbury să se poarte ca un gentleman și un sportiv. Toate regulile scrise ale educației stăteau împotriva-i, știa. Și totuși nutrise, în ciuda șoaptelor Rațiunii, un soi de speranță firavă și nesănătoasă. Patronul Editurii Mammoth îi distrusese această speranță în primele cinci minute după sosirea lui.

Cînd Monty și-a pretins răsplata pe motivul că nu din vina lui nu năvălise cu manuscrisul în mîină, lordul Tilbury a rămas mut și neclintit. Cînd a mers mai departe subliniind că Pilbeam nu ar fi reușit să obțină manuscrisul dacă n-ar fi fost el, lordul Tilbury emise un fornăit ascuțit și batjocoritor. Iar cînd, mai tîrziu, în decursul discuției, Monty l-a numit pe fostul lui șef porc scrofulos, coțcar și umflat, acesta a pus capăt întîlnirii îndepărtîndu-se cu mîinile sub pulpana hainei.

Așa că Monty cina împovărat de gînduri negre, cu inima încovoiată de suferință. Tăcerea domnea în sufrageria hanului, întreruptă numai de respirația ospătarului, un individ care ar fi făcut bine să se lase pe mîinile unui specialist în amigdale.

Deși era optimist din fire, Monty Bodkin nu putea ascunde față de sine însuși că viitorul părea sumbru. Dacă membrul fondator al firmei Butterwick, Price și Mandelbaum nu dădea înapoi – o șansă dintr-o sută – sau dacă Gertrude Butterwick nu se debarasa de îndîrjitele sale prejudecăți burgheze, hotărîndu-se să nu respecte dorințele tatălui său – să zicem unu optzeci și opt din trei –, nu avea să atingă vreodată fericirea conjugală după care tînjea. Era un gînd

neplăcut, greu de suportat pentru un tânăr, unul care ar fi preschimbat în cenușă pînă și cea mai bună porție de calcan fiert, să nu mai vorbim de amestecul de oase, ochi și cauciuc negru arătînd aproape obscen pe care i-l hărăzise bucătarul de la Emsworth Arms.

Friptura de berbec la cuptor care îi urmase calcanului se preschimbă la rîndul ei în cenușă, la fel ca varza de Bruxelles și cartofii care o însoțiseră. Budinca de tapioca, din cauza unui accident în bucătărie, era deja mai mult cenușă. Monty îi aruncă o privire, apoi își trînti pe jos șervețelul cu un gest byronian și, refuzînd sugestia cu jumătate de gură a ospătarului de a-i aduce un pahar de Porto și o bucată de brînză Stilton, se tîrî pe scări în jos și ieși în grădină.

Pășind pe iarba udă, începu să rumege gînduri de răzbunare. În general, era un tânăr binevoitor și amabil, dar atitudini ca acelea ale lordului Tilbury și ale lui Percy Pilbeam i se păreau că urlă pur și simplu după represalii. Și se amărî și mai mult cînd descoperi, după vreo zece minute, că nu avea absolut nici o idee cum să procedeze. Pentru că, indiferent ce ar fi făcut, se simți el din păcate obligat să tragă concluzia, acești oameni nemernici tot ar fi continuat să prospere ca două tufișuri de laur.

În aceste circumstanțe, exista un singur lucru care i-ar fi alinat suferința, și anume să se ducă și să scrie o scrisoare lungă și iubitoare, în care s-o implore pe Gertrude Butterwick să-și asculte imboldul inimii, să vină și să se repeadă împreună cu el pînă la casa de căsătorii, pînă la Gretna

Green¹ sau altundeva. Cu aceasta în minte, porni spre camera de scris, unde spera să se dedice îndeletnicirii în singurătate.

Camera de scris de la Emsworth Arms, ca în majoritatea hotelurilor rurale, era o încăpere mică, dezolantă, cu aer îmbîcsit și prost luminată, care avea nevoie urgentă de un nou tapet. Dar nici dimensiunile reduse, nici aerul închis, nici înfățișarea sărăcăcioasă a pereților nu îl deprimară pe Monty cînd intră. Ci imaginea lordului Tilbury, așezat într-unul din cele două fotolii șubrede îi provocă aceste sentimente plumburii.

Lordul Tilbury fuma un trabuc excelent și, pînă în acel moment, se simțise fericit și liniștit. Întîlnirea dinainte de cină cu Monty Bodkin îi eliberase mintea de o îndoială cam sinistrală care o împovărase pînă atunci. Pînă să-l informeze Monty despre cele întîmplate, el se frămîntase din pricina dilemei dacă vocea care îi vorbise la telefon fusese a lui Pilbeam sau vorbise numai alcoolul despre care Pilbeam recunoscuse că i se urcase la cap. Pe scurt, avea el cu adevărat manuscrisul? Sau afirmația lui nu fusese, prin urmare, decît o bolboroseală la beție a unui detectiv care tocmai investigase pivnița lordului Emsworth? Monty îl lămurise că prima și cea mai agreabilă teorie era cea corectă, iar lordul Tilbury aștepta acum sosirea detectivului într-o

1. Sat în comitatul Annandale și Eskdale din regiunea Dumfries și Galloway care în trecut era o destinație vestită pentru cuplurile care fugeau pentru a se căsători.

stare de spirit care se armoniza minunat cu un trabuc excelent.

Intruziunea unui tînăr pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată îi tulbură dispoziția senină.

— Nu mai am nimic de spus, observă el iritat. Ți-am zis decizia mea și nu văd ce-am cîștiga dacă mai continuăm discuția.

Monty își ridică sprîncenele cu răceală.

— Nu-mi doresc să discut cu tine, dragul meu, spuse el semet. Am venit să scriu o scrisoare.

— Atunci du-te și scrie în altă parte. Aștept vizita cuiva.

Monty avusese intenția să-l ignore pe individ și să-și ducă treaba la bun sfîrșit, fără a mai catadicsi să-i arunce vreo privire. Dar, ajungînd lîngă birou și descoperind că nu existau hîrtie de scris, stilou, nici măcar un plic și că în călimară nu era decît un deget de depuneri dubioase care arătau ca mierea neagră, se răzgîndi.

Pentru o clipă, cochetă cu ideea de a lua una dintre revistele care zăceau pe masă și de a se așeza în celălalt fotoliu pentru a-i strica seara bătrînei lepădături. Dar, întrucît acele reviste erau niște numere vechi de un an din *Catastiful hotelierului* și *Gazeta cîrciumarilor cu licență*, își abandonează planul. Cu o privire mută plină de dispreț și un smîrcîit semnificativ, el părăsi camera și plecă să hoinărească iarăși prin grădină.

Dar abia după ce s-a plimbat pînă la rîu, a fumat două țigări și a azvîrlit cu un bețișor spre un șoarece de apă, apoi s-a plimbat înapoi și a aruncat încă un băț într-un tufiș de unde se

auzise un zgomot, semnificația ultimei afirmații a lordului Tilbury îl fulgeră subit.

Dacă lordul Tilbury aștepta un vizitator, atunci acel vizitator sigur trebuia să fie Pilbeam. Iar dacă Pilbeam venea la Emsworth Arms ca să-l vadă pe lordul Tilbury, atunci, la fel de sigur, trebuia să aducă manuscrisul cu el.

Foarte bine, și atunci unde ne duce asta? Ne duce, sesiză el, direct la concluzia minunată că cele două buboaie se vor afla în camera de scris cu manuscrisul între ei, oferindu-i astfel o șansă lejeră oricărui bărbat întreprinzător care își dorea să dea buzna peste ei și să fie nițeluș dur.

O încredere strălucitoare îl cuprinse pe Monty Bodkin. Se simțea în stare să dea iama în zece Tilbury-i și o duzină de Pilbeam-i. Tot ce avea de făcut era să aștepte momentul potrivit, iar apoi să se năpustească înăuntru și să înhațe manuscrisul. Iar după ce îl va lua și i-l va flutura prin fața ochilor, oare lordul Tilbury nu își va schimba puțin atitudinea? Oare nu va adopta el un ton diferit? Oare n-ar fi fost posibil să rediscute chestiunea dintr-o altă perspectivă? Răspunsul era cu siguranță afirmativ.

Dar mai întâi să cerceteze terenul. Își amintea că fereastra camerei de scris era deschisă câțiva centimetri la bază. Traversă tiptil gazonul, cu o nemăsurată precauție. Și îndată ce ajunse la destinație, un glas vorbi înăuntru.

— L-ai ascuns? Dar ești convins că e în siguranță?

Monty se rezemă de perete, ținându-și respirația. Se simțea ca proprietarul unui aparat de

radio făcut în casă care a prins din întâmplare San Francisco.

Pilbeam-ul care împrumutase bicicleta cu motor a lui Voules, care pedalase pînă la Emsworth Arms și acum se afla în fața lordului Tilbury în camera de scris a hanului era foarte diferit de voiosul Pilbeam care îi telefonase înainte de cină. Pilbeam, la telefon, fusese un individ care își dăduse frîu liber exuberanței joviale, știind că este stăpîn pe situație. Pilbeam-ul din camera de scris era un jucător crispat și nervos, care punea totul la bătaie pe o ultimă aruncare.

După scena dureroasă din sufragerie, detectivului i-au fost necesare cam zece minute pentru a-și da seama că, deși totul părea pierdut, îi mai rămînea încă o șansă să se salveze. Dacă se pricepea îndeajuns de bine la vînzări încît să-i plaseze lordului Tilbury manuscrisul, pe nevăzute și fără a fi silit să menționeze că nu mai exista – decît într-o formă teribil de modificată în interiorul Împărătesei din Blandings –, totul ar fi fost în regulă.

Ar fi putut exista puțină răceală de cealaltă parte cînd aveau să se întâlnească după aceea, fiindcă lordul Tilbury, o știa, era unul dintre cei care s-ar fi simțit imediat jignit descoperind că a plătit o mie de lire pentru nimic, dar se obișnuise ca lumea să manifeste răceală față de el și s-ar fi descurcat cu asta.

Așa că se afla aici, pentru o ultimă aruncare.

— L-ai ascuns? zise lordul Tilbury după ce detectivul, într-un scurt discurs de început, i-a

explicat că nu venise în persoană să-i predea bunurile. Dar ești convins că e în siguranță?

— O, da.

— Dar de ce nu l-ai adus cu tine?

— Prea riscant. Nu știți cum e la Castel. Lady Constance îl caută, Gally Threepwood îl caută și Ronnie Fish și... Ei bine, așa cum i-am zis și lui Monty Bodkin azi după-amiază, un individ care încearcă să scoată pe furiș manuscrisul de acolo e ca un tip dintr-o povestire polițistă, captiv în ascunzătoarea Celor Nouă Misterioși.

Un pufnit indignat răbufni dintre buzele furioase ale lui Monty Bodkin. Asta, credea el, e puțin prea mult. Se simțise plin de o mândrie modestă în privința găselniței cu Cei Nouă Misterioși. Detectivul ăsta laș nu se mulțumea să-i șterpească manuscrisele, îi șterpelea și vorbele de duh. Suficient pentru a scoate pe oricine din pepeni, iar Monty fusese scos strașnic din pepeni.

— Înțeleg, zise lordul Tilbury. Da, înțeleg ce vrei să spui. Dar dacă l-ai ascuns în dormitorul tău...

— Nu.

— Atunci unde?

Momentul decisiv sosise, iar Pilbeam își făcu curaj să-l înfrunte.

— Ah! zise el. Cred că poate e mai bine ca înainte de a vă spune asta să rezolvăm partea financiară a problemei, nu? Dacă aveți carnetul de cecuri la îndemână...

— Dar, dragul meu Pilbeam, doar nu te aștepti să-ți plătesc înainte...?

— Mda, spuse detectivul și își ținu respirația. Miza se afla pe masă și ruleta începuse să se învîrtească.

Lui Monty i se părea că și lordul Tilbury își ținea respirația, pentru că urmă o tăcere lungă. Atunci când vorbi, avea tonul cuiva care fusese rănit.

— Păi, zău așa, Pilbeam! Credeam că ai încredere în mine.

— „Să n-ai încredere în nimeni“, ăsta e motto-ul familiei mele, replică detectivul revenind la ceea ce s-ar putea numi comportamentul lui de la telefon.

— Dar de unde să știu eu...

— *Dumneavoastră* trebuie să aveți încredere în *mine*, zise Pilbeam cu agerime. Bineînțeles, continuă el, dacă nu vă convine afacerea, atunci presupun că înțelegerea noastră cade. Fără nici o supărare. Pur și simplu mă întorc la Castel și discut problema cu lady Constance și sir Gregory Parsloe. Își doresc manuscrisul la fel de mult ca și dumneavoastră, deși, evident, nu din aceleași motive. Vor să îl distrugă. Oferta inițială a lui Parsloe a fost de cinci sute de lire, dar nu voi întâmpina nici o dificultate în a-l convinge să și-o îmbunătățească...

— Cinci sute de lire sînt o grămadă de bani, zise lordul Tilbury de parcă și-ar fi scos o măsea.

— Nu sînt la fel de mulți ca o mie, replică Pilbeam, de parcă ar fi fost un dentist bine dispus. Și ați fost de acord cu asta la telefon.

— Da, dar am presupus că o să-mi aduci...

— Ei bine, acceptți sau nu, Tilbury, acceptți sau nu? zise detectivul și din pîrîitura slabă

care urmă după aceste cuvinte, Monty deduse că făcea ceea ce sîntem sfătuiți cu tărie să facem cînd vrem să părem nonșalanți, adică își aprinse o țigară. Bine ! spuse el o clipă mai tîrziu. Cred că sînteți înțelept. Nu-i puneți vreun timp limită, dacă nu vă deranjează.

Urmă o pauză. Respirația șuierată care se auzea dinspre fereastră nu putea fi decît a bărbatului zgîrcit ocupat cu scrierea unui cec pentru o mie de lire. Este un soi de respirație imposibil de confundat, deși în anumite privințe seamănă cu horcăitul viguros al unui muribund.

— Poftim !

— Mersi.

— Și acum... ?

— Păi, să vă spun, zise Pilbeam. Lucrurile stau în felul următor. N-am îndrăznit să ascund obiectul în casă, așa că l-am pus cu grijă într-o cocină scoasă din uz de lîngă grădina de legume. Așteptați. Dacă îmi împrumutați stiloul, o să vă desenez o hartă. Vedeți, ăsta e gardul grădinii de legume. Mergeți de-a lungul lui și pe stînga o să vedeți cocina în mijlocul unei pășuni mici. N-aveți cum să n-o vedeți. E singura clădire de acolo. Intrați în ea și sub paie, unde desenez crucea asta, se află manuscrisul. E limpede ?

— Destul de limpede.

— Credeți că veți reuși să-l găsiți ?

— Foarte ușor.

— Bine. Și acum mai e ceva. Un flecușet, dar trebuie să fiți avertizat. Spuneam că această cocină era scoasă din uz, iar cînd am pus acolo manuscrisul chiar era. Însă de atunci s-au apucat să mute purceaua aia a lordului Emsworth

acolo, animalul căruia îi spun Împărăteasa din Blandings.

— Ce?

— Am crezut că e mai bine să vă zic, ca să nu aveți vreo surpriză când o să ajungeți acolo.

Spasmul temporar de indignare îndreptățită care îl cutremură pe lordul Tilbury la auzul acestei informații îi trecu. În locul lui apăru, într-un mod ciudat, o ușurare vădită. Într-un mod curios, afirmația îi alungase din minte o îndoială care îi stăruise acolo. Făcea ca povestirea lui Pilbeam să pară plauzibilă.

— Nu-i nimic, zise el cu tot atîta voioșie pe cît te-ai aștepta de la un individ cu opinii ca ale lui despre plăți, atît de curînd după ce scrisese un cec pentru o mie de lire. Nu-i o problemă pentru mine.

— Credeți că o să vă descurcați cu purceaua?

— Sigur. Nu mi-e frică de porci. Porcii mă plac.

Auzind aceste cuvinte, respectul pe care Monty îl nutrise pentru această specie de animale, pe care o admirase dintotdeauna, intră într-un puternic declin. Nici un animal de treabă, credea el, n-ar fi putut să-l placă pe lordul Tilbury.

— Atunci e bine, zise Pilbeam. Aș pleca chiar acum dacă aș fi în locul dumneavoastră. Aveți de gînd să mergeți pe jos?

— Da.

— O să aveți nevoie de o lanternă.

— Fără îndoială că pot să împrumut una de la hangiu.

— Bine. Deci totul este în regulă.

Acum, la urechile lui Monty ajunse zgomotul scos de o ușă mai întâi deschisă și apoi închisă. Se părea că lordul Tilbury plecase să-și înceapă călătoria nocturnă. Pentru o clipă, Monty crezu că Pilbeam plecase și el, dar după o scurtă tăcere, dinspre fereastră se auzi o înjurătură mormăită și, trăgînd cu ochiul în cameră, văzu că detectivul stătea aplecat peste birou. Exclamația fusese probabil prilejuită de descoperirea că nu existau hîrtie, plic, stilou, ci doar ceva ce numai un visător ar fi putut numi cerneală.

Și chiar așa stăteau lucrurile. Percy Pilbeam era un bărbat căruia îi plăcea să treacă imediat la acțiune. Intenționa să trimită cecul la bancă fără nici o întîrziere.

Apăsă butonul soneriei.

— Vreau niște cerneală, îl auzi Monty că spune. Un stilou, niște hîrtie și un plic.

Pusese cecul pe birou înainte de a descoperi că lipsește papetăria. Acum îl ridică și rămase uitîndu-se la el cu iubire în ochi.

Se simțea foarte mulțumit de el însuși. Era ceva pe departe, pe departe mai bun decît tot ceea ce făcuse vreodată pînă acum, credea Pilbeam. Se întrebă cîți inși mai existau care să transforme o asemenea înfrîngere într-o victorie. Își duse mîna la mustața cea nesuferită și trase cu satisfacție de ea.

În vreme ce se îndeletnicea cu asta, o mîină apăru pe deasupra umărului lui și i-l înhăță. Cecul îi fusese smuls din mîină. Răsucindu-se, îl văzu pe Monty Bodkin.

— La dracu' ! urlă Pilbeam cuprins de groază.

Monty nu spuse nimic. Faptele spun mai mult decât vorbele. Cu o privire severă, rupse cecul în două, apoi în patru, apoi în opt, apoi în șaisprezece, apoi în treizeci și două. Apoi, nereușind să ridice scorul la șaizeci și patru, se duse la șemineu și, cu expresia aceea sumbră încă întipărită pe chip, le lăsă să cadă în vatră ca pe o ploaie de confeti.

Pilbeam amuțise după acel prim urlet deznădăjduit. Rămase urmărind tragedia cu o privire împietrită. I se părea că, în ultimul timp, își petrecuse cea mai mare parte a vieții uitându-se la unii care sfîșiau în bucăți cecuri destinate lui. Pentru o fracțiune de secundă, spiritul războinic al clanului Pilbeam îl îndemnă să-l atace pe acest bărbat cu ghearele și cu dinții, dar impulsul păli. Or fi fost Pilbeam-ii viteji, dar nu și nesăbuiți. Monty era cam cu douăzeci de centimetri mai înalt decât el, cam cu zece kilograme mai solid și, în plus, avea o sclipire răutăcioasă în privire.

Acceptă decizia Destinului. Îl urmări în tăcere pe Monty în vreme ce acesta ieșea din cameră. Ușa se închise. Percy Pilbeam rămase singur cu gândurile lui.

Monty ajunse în holul hanului Emsworth Arms. Era pustiu, dar numaidecât apăru lordul Tilbury încălțat în ghete, cu o pălărie pe cap și pregătit pentru lunga călătorie. Monty îl privi sarcastic. Își propuse ca în viitorul foarte apropiat să planteze un cartuș de dinamită sub lordul Tilbury ăsta.

— Plecați? zise el.

— Mă duc să mă plimb, da.

— Dumnezeu să vă aibă-n pază! zise Monty.

Îl urmări cu privirea pe lordul Tilbury. Avea de gând să se țină după el. Dar asta mai putea să aștepte. Știa că și în cazul în care i-ar fi acordat bărbatului bondoc și îndestat un avans de cinci minute, tot ar fi ajuns la *rendez-vous* înaintea lui. Iar între timp mai avea o treabă sinistră de îndeplinit.

Se duse la telefon și sună la Castelul Blandings.

— Aș vrea să vorbesc cu lordul Emsworth, zise el cu una dintre acele voci false și răgușite, parcă a unui broscoi cu guturai.

— Vă fac legătura cu Înălțimea sa, replică vocea mai melodioasă a lui Beach.

— Te rog, zise Monty, coborînd o octavă. Am o problemă urgentă.

Lordul Emsworth își dusesese glezna scrîntită în bibliotecă și stătea întins pe una dintre canapelele de piele. Doctorul venise și plecase, lăsînd instrucțiuni să i se aplice cataplasme fierbinți și anunțînd că pacientul se afla în afara oricărui pericol. Și cum durerea îi dispăruse de tot, s-ar putea presupune că mintea contelui se liniștise.

Dar lucrurile nu stăteau deloc așa. Nu numai că aștepta nerăbdător raportul medicului veterinar despre Împărăteasa ghiftuită cu hîrtie, lucru suficient pentru a neliniști pe oricine neobișnuit să facă față cu calm suspansului, dar pentru a-i spori tulburarea, cele două surori ale sale, lady Constance Keeble și lady Julia Fish, se adunaseră în jurul patului de suferință și îl căpiau cu aiurelile lor despre banii nepotului lui, Ronald.

Cu toate acestea, o vreme adoptase o strategie ca a politicienilor spunînd numai „Hă?“, „Da?“, „Oh, da?“ și „Doamne, apără-mă“ la intervale regulate de timp și asta îi oferise răgazul să își dedice gîndurile problemelor cu adevărat importante.

Hîrtie... Cerneală... Nu cumva cerneala era un acid foarte coroziv sau așa ceva? Și ar fi putut să-i priască acizii corozivi chiar și celui

mai robust dintre purcei? În acest fel cugeta lordul Emsworth cînd gîndurile lui căpătau o înclinație spre pesimism.

Dar mai existau și sclipiri optimiste prin cenușiu. Își amintea cînd Împărăteasa, crezînd că trabucul aruncat de el cu nesăbuință este de mîncare, l-a înghițit manifestînd toate semnele de plăcere și a doua zi nu se simțise mai rău. Tot așa și cu pălăria de duminică a lui Pirbright. Era încă un exemplu care îi dădea speranțe. E adevărat, nu luase decît o înghițitură sau două din ea, dar să rămîi perfect sănătos și bine dispus după ce ai mîncat măcar o dată din pălăria pe care Pirbright o purta duminica făcea dovada unei constituții mult peste medie. Revăzînd aceste festinuri culinare din trecut, lordul Emsworth izbutea să se mai liniștească.

Însă își dorea ca Beach să se întoarcă și să pună capăt oribilului suspans. Majordomul fusese trimis împreună cu veterinarul la cocină pentru a-i aduce raportul și ar fi trebuit să se întoarcă de multă vreme. Lordul Emsworth se surprinse tînjind după compania lui Beach aidoma poeziilor vremurilor trecute care obișnuiau să tînjească după cea a gazelor și a armăsarilor arabi.

Tocmai în acest moment tensionat al vieții stăpînului de la Blandings veni telefonul lui Monty.

— Lordul Emsworth? zise o voce bizară și gravă.

— Lordul Emsworth la telefon

— Lord Emsworth, am motive să cred...

— Stai! zbieră al nouălea conte. Stai puțin. Rămîi pe fir. Se răsuci. Ei bine, Beach, cum e?

— Medicul veterinar spune, Înălțimea voastră, că nu există nici un motiv de îngrijorare.

— E în regulă?

— Da, Înălțimea voastră. Nu aveți de ce să vă temeți.

Un oftat adânc de ușurare îl cutremură pe lordul Emsworth.

— Ei? zise vocea din partea cealaltă a firului, neștiind ce să creadă.

— O, scuză-mă. Tocmai discutam cu major-domul despre purceaua mea. Regret nespus că te-am făcut să aștepți, dar era foarte urgent. Spuneai...?

— Am motive să cred, lord Emsworth, că va avea loc un atentat asupra purcelei dumneavoastră în noaptea asta.

Lordul Emsworth emise un sunet ascuțit și gîlgîitor.

— Ha!

— Da.

— Serios?

— Da.

— Of, grăbește-te, Clarence, zise lady Constance, care își dorea să revină la subiectul serii. Cine e? Spune-i să sune mai tîrziu.

Lordul Emsworth își flutură o mîină autoritară înspre ea și continuă să latre în receptorul telefonului, ca o focă cu coamă.

— În noaptea asta?

— Da.

— La ce oră?

— În orice moment.

— Ha!

(Of, Clarence, încetează te rog să mai zici „Ha“ și închide telefonul.)

— Da, dintr-un moment într-altul.

— Ești sigur?

— Da.

— Doamne, apără-mă ! Ce chestie groaznică !
Păi, îți rămân teribil de îndatorat, dragul meu...

Apropo, cine ești ?

— Un Binevoitor.

— Ha ?

(Of, Clar-eeñce !)

— Un Binevoitor.

— Foitor ?

— Voitor.

— Boitor ? Beach, răcni lordul Emsworth, în vreme ce un clinchet îndepărtat îi spuse că bărbatul misterios pusese receptorul în furcă, un domn B. N. Foitor sau Boitor – nu i-am înțeles prea bine numele – zice că în noaptea asta va avea loc un atentat asupra Împărătesei.

— Într-adevăr, Înălțimea voastră ?

— Dintr-un moment într-altul.

— Într-adevăr, Înălțimea voastră ?

— Nu mai spune „Într-adevăr, Înălțimea voastră“ de parcă ți-aș fi zis că e frumos afară ! Nu-ți dai seama ce îngrozitor... ? Și tu, Connie, spuse lordul Emsworth, pe care acum îl apucaseră pandaliile, răsucindu-se spre sora sa ca un tigru vînosc, nu mai fornăi așa !

— Zău așa, Clarence !

— Beach, du-te și adu-l pe Pirbright aici.

— N-o să facă așa ceva, zise cu asprime lady Constance.

— Ce idee să-l aduci pe Pirbright în bibliotecă !

Nu se întâmpla des ca Beach să fie de acord cu castelana de la Blandings, dar nu putea acum decît să-i aprobe comportamentul. Asemenea tuturor majordomilor, avea opinii zdravene despre sanctitatea căminului și se încrunta cînd personalul de afară încerca să pătrundă înăuntru — mai ales cînd, precum Pirbright, duhnea atît de vîrtos a porci. Dacă acel individ atît de puternic aromat petrecea cinci minute în bibliotecă, credea Beach, trebuia să trimiți toată camera la curățătorie.

— Poate doriți să-i transmit lui Pirbright un mesaj din partea Înălțimii voastre? sugeră el plin de tact.

Lordul Emsworth, deși periculos de surescitat, încă mai putea auzi glasul Rațiunii. Nu gîndul la parfumul porcarului îl făcu să se răzgîndească — izul buchetului de arome al lui Pirbright, în opinia sa, ar fi adus îmbunătățiri sufrageriei —, dar vocea aceea gravă și profundă îi spusese că atacul va avea loc dintr-un moment într-altul și în acest caz ar fi fost o nebunie să scoți gardianul din post chiar și pentru o secundă.

— Da, zise el. O idee foarte bună. Mult mai bine. Da, neapărat. Excelent. Mulțumesc, Beach.

— Pentru nimic, Înălțimea voastră.

— Du-te imediat la Pirbright, zi-i ce ți-am zis eu și spune-i că trebuie să stea ascuns lîngă cocină, să țîșnească la momentul potrivit și să-l înhațe pe individ.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

— Mai bine să-i dea una-n cap cu o bîță zdravănă.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

— Deci vom sfîrși seara cu o crimă drăguță, zise lady Julia.

— Hă?

— Nu mă băga în seamă, desigur. Dacă-ți place să asmuți porcari să spargă capul oamenilor cu bîte, nu e treaba mea. Dar în locul tău m-aș gîndi că îmi asum un risc.

Lordul Emsworth păru impresionat.

— Crezi că ar putea să-i provoace o rană fatală lui Parsloe?

— Parsloe! Vocea lady-ei Constance făcu să tremure pe suportul ei o statuie a tînărului David care murmură profeții în fața lui Saul. Ți-ai pierdut mințile, Clarence?

— Nu, deloc, replică bărbătește lordul Emsworth. Ce sens are să pretinzi că nu știi la fel de bine ca mine cine o să fie autorul atentatului din noaptea asta? Modul în care îl lași pe individul ăsta să te îmbrobodească mă surprinde, Constance. De ce crezi că te-a dus cu zăhărelul să-l inviți la cină? Ca să fie la fața locului și să aibă acces mai ușor la Împărăteasă, evident. Pun pariu că a plecat pe furiș cînd nu te uitai la el.

— Clarence!

— Păi, unde e? Scoate-l pe Parsloe! Arată-mi-l pe Parsloe!

— Sir Gregory a plecat acum cîteva minute. A vrut să se plimbe puțin.

— Să se plimbe! De această dată vocea lordului Emsworth îl zgîlțîi pe tînărul David. Beach, nu-i nici o clipă de pierdut! Grăbește-te, omule, grăbește-te! Fugi la Pirbright și spune-i că o să dea lovitura dintr-un moment într-altul.

— Prea bine, Înălțimea voastră. Și în chestiunea cu bâta?...

— Spune-i să se bizuie pe judecata lui.

Lordul Emsworth se tolăni din nou pe canapea. Starea lui sufletească semăna cu cea a unui războinic care, betegit de răni, trebuie să rămână în cortul lui în timp ce bătălia se desfășoară fără el. Fornăi agitat. Locul lui era alături de Pirbright și nu avea cum să ajungă acolo. Își puse piciorul jos și își lăsă de probă greutatea pe el, dar o strîmbătură a feței și un strident „Au!” indicară lipsa oricărei speranțe. Pirbright, acel scut solid de apărare, trebuia lăsat să se descurce singur.

— Sînt convinsă că totul va fi bine, Clarence, zise lady Julia, care credea în metodele diplomatice, reducînd-o la tăcere cu un gest scurt pe sora ei care nu credea în ele.

— Chiar crezi asta? zise înfocat lordul Emsworth.

— Bineînțeles. Poți avea încredere în Pirbright că are grijă să nu se întîmple nimic.

— Da. Un băiat cumsecade, Pirbright.

— Mă aștept ca atunci cînd sir Gregory o să-l vadă, spuse lady Julia, aruncîndu-i o privire stăruitoare și reținută surorii ei care pufnea iarăși într-o manieră pronunțată, o s-o ia la goană.

— Pirbright? zise lordul Emsworth, cutremurîndu-se.

— Nu, sir Gregory. N-ai de ce să-ți faci griji. Lasă-te pe spate și destinde-te.

— Doamne apără-mă, îmi aduci o mare alinare, Julia.

— Încerc, spuse lady Julia plină de intenții bune.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Splendid, zise lady Julia și cu un alt gest scurt îi sugeră lady-ei Constance că subiectul era acum calm și că putea să-i dea drumul.

Lady Constance îi aruncă o privire masonică înțelegătoare.

— Julia are dreptate, zise ea. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Păi, dacă și tu crezi asta... spuse lordul Emsworth începînd să capete sentimentul acela încîntător de *bien-être*.

— Da, sînt convinsă. Poți să nu te mai gîndești deloc la asta și să-mi acorzi mie puțină atenție.

— Atenție? De ce vrei atenția mea?

— Vorbeam, spuse lady Constance, de banii lui Ronald și de nesăbuința criminală de a-i da pentru a putea pune la cale căsătoria cu care Julia și cu mine nu sîntem deloc de acord.

— O, asta? spuse lordul Emsworth și senzația de căldură din corp începu să-i dispară.

Privi suferind în tăcere spre ușă, gîndindu-se ce treabă ușoară ar fi fost, dacă nu ar fi apărut problema cu glezna, să se strecoare prin ea ca un țipar și să nu se mai lase încolțit încă o dată înainte de culcare.

Cu toate acestea, era încolțit. Se sprijini cu spatele de perne și vocile femeilor începură să răpăie pe el asemenea ploii pe un acoperiș.

La Emsworth Arms, Monty Bodkin tocmai se hotărîse să schimbe puțin planul de acțiune pe care și-l concepuse. Dacă ne amintim, intenția

lui inițială fusese să îl urmărească pe lordul Tilbury pînă la capcana pe care i-o pregătise, astfel încît, pîndindu-l din umbră – probabil cu brațele încrucișate pe piept și neapărat cu un rînjat amar de triumf pe buze –, să-și capete răsplata văzîndu-l cum se prăbușește. Dar după ce, plictisit de controversa Voitor-Foitor-Boitor, pusese receptorul în furcă și ieșise din cabina telefonică, perspectiva nu i se mai părea tot atît de atrăgătoare.

Un bărbat care este de la natură bariton nu poate întreține o conversație îndelungată pe un ton de bas profund fără să se aleagă cu gîtlejul ars și uscat. Monty ieși din cabină simțindu-se de parcă fusese frecat zdravăn cu glaspapir, iar gîndul la cei patru kilometri de mers pe jos pînă la Castel și la frățiorul lui, drumul de întoarcere de patru kilometri, îl intimidă. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai puțin i se părea că merită să asude atît de crîncen numai pentru a vedea cum un porcar îl înșfacă de ceafă pe lordul Tilbury. Mult mai bine era, credea el, să dea o raită prin bar și acolo, cu o halbă consolatoare în față, să privească scena cu ochii imaginației sale.

Prin urmare, se îndreptă într-acolo, se așeză numaidecît într-un colț cu o halbă de băutură numai bună în față, ungîndu-și corzile vocale chinuite și trîncănind fără șir cu barmanița.

Dacă ar fi fost după el, prins încă în ghearele melancoliei care îi torturează pe cei care au pierdut în dragoste, Monty ar fi preferat să fie lăsat să mediteze în liniște. Dar cum se întîmpla ca în clipa de față să fie singurul client,

barmanița, o doamnă cu înfățișare de matroană îmbrăcată în satin negru și cu o claie de păr auriu ca un cuib de păsări, își îndreptase întreaga atenție asupra lui, căci sociabilitatea ei o îndemna să stea la taclale. În asemenea ocazii, i se părea pe bună dreptate că este gazdă.

De aceea, discutară despre vreme, atingând subiecte precum zăpușeala de dinaintea furtunii, răcoarea de după furtună, violența furtunii, efectul ei posibil asupra grânelor și ce se întâmpla întotdeauna cu organele digestive ale barmaniței când tuna. Numai după ce a descris destul de amănunțit (ceea ce ar fi interesat mai curînd pe un medic decît pe un profan) cît suferise la începutul verii când fusese nechibzuită și mîncase castraveți în timpul unei furtuni, Monty pomeni întîmplător că îl surprinsese ploaia.

— Nu mai spuneți, zise barmanița. Ce, erați pe-afară?

— Sigur, spuse Monty. M-am udat flească.

— Dar ce năîng ați fost, dacă-mi scuzați expresia, remarcă barmanița, că nu v-ați căutat un adăpost în vreun magazin sau în altă parte. Sau dădeați o raită peste cîmpii?

— Mă plimbam prin parc. La Blandings.

— O, stați la Castel? zise barmanița plină de interes.

— Pe atunci stăteam, spuse Monty reticent. Barmanița lustrui un pahar.

— E un mare tărăboi acolo, zise ea. Cred c-ați auzit, nu?

— Tărăboi?

— Din cauza purceleii Înălțimii sale. Că a mîncat toate hîrțiile alea.

— Hă?

— O, deci n-ați auzit, spuse barmanița cu satisfacție. O, da, Înălțimea sa e îngrozitor de supărat. Am aflat de la domnul Webber, veterinarul, care în drum spre Castel a intrat și a servit una mică. A primit un telefon foarte urgent. Cam acum juma' de oră, aş zice.

— Hîrtie?

— Aşa a spus domnul Webber. O carte pe care o scria fratele Înălțimii sale, a spus el, și care a ajuns cumva, a mai spus, în cocina purceleii, iar purceaua a mîncat-o. Aşa a spus. Deși cum a putut să ajungă o carte în cocină n-aş putea să vă spun.

Barmanița se întrerupse pentru a se ocupa de un client care intrase să bea o bere neagră specială, iar Monty reuși să se lupte în liniște cu vestea cea extraordinară.

De aceea Pilbeam ceruse cu atîta îndîrjire banii în avans! Din învălmășeala buimacă a gândurilor lui Monty ieși la iveală ideea limpede că în Percy Pilbeam probabil existau o mulțime de calități ascunse pe care le ignorase pînă atunci. Un individ care are inițiativa și resursele să scoată o mie de lire de la lordul Tilbury pentru un obiect despre care știa că e pe cale de a fi digerat de către un porc era fără doar și poate cineva cu care își dorea să petreacă mai multă vreme, pentru a-l cunoaște mai îndeaproape. Pe cînd rememora scena din camera de scris și își amintea nonșalanța cu care detectivul își prezentase condițiile, dezinvoltura galantă cu care făcuse propunerea acum-ori-niciodată care îl îmboldise pe lordul Tilbury să se repeadă

panicat după carnetul de cecuri, ceva semănînd cu o afecțiune plină de ardoare față de Percy Pilbeam începu să încolțească în Monty. Deși își aranja înfiorător părul și nu exista vreun dubiu în privința faptului că mustața aia a lui era nițeluș cam ostentativă, simțea pe deplin că i-ar plăcea să se înfrățească cu el.

Acum înțelegea ceea ce îl uluise înainte, de ce povestea cu ruptul cecului fusese atît de importantă. Cînd distrusese cecul, Monty, ca și Ronnie Fish cu altă ocazie, intenționase să facă numai un gest măreț. Chiar și cînd îl sfîșia cu degetele, crezuse că acțiunea lui era lipsită de orice efect practic, fiindcă individul n-avea altceva de făcut decît să se ducă și să ia alt cec de la lordul Tilbury. Însă această veste arunca o cu totul altă lumină asupra întîmplării. Evident că lordul Tilbury nu mai avea să scrie nici un cec. Gestul măreț îl băgase pe Percy la apă, își dădea el seama, și, într-un mod ciudat, se simțea plin de remușcări.

Acum putea privi lucrurile din punctul de vedere al lui Pilbeam. Cînd la mijloc se afla o sumă de o mie de lire, puteai oare să-l învinovățești că s-a înjosit cu o treabă atît de murdară? Nu era el oare aproape îndreptățit să sară puțin peste cal cu metodele sale? Cu siguranță că da, credea Monty în vreme ce sorbea din halbă.

O dată cu această schimbare subită a perspectivei asupra lucrurilor și datorită calității excelente a berii la halbă din Emsworth Arms, începu să devină conștient de o transformare aproape siropoasă în atitudinea lui față de detectiv. Oricine izbutea să-l ducă cu zăhărelul pe

lordul Tilbury făcându-l să bată patru mile de pomană era prietenul lui Monty. Acum detectivul i se părea mai mult ca un frate, nu un mațefripte ca mai devreme.

În acest moment, când tocmai se îndulcise de tot, bărbatul cu pricina intră în bar.

— Bună seara, domnule, zise barmanița în stilul ei expansiv. Ca majoritatea barmanițelor, avea întotdeauna tendința să-i sugereze oricărui client că îi oferă Cheia Orașului.

— 'Mseara, spuse Pilbeam.

Îl ochi pe Monty la masa din colț și se încruntă. Dacă Monty începuse să aibă sentimente mai bune față de el, era evident că nu același lucru se putea spune despre Pilbeam. Îl privi acru. Aparent intenționase să bea o băutură întăritoare în bar, dar la vederea persoanei care de curînd îi diminuase veniturile se răzgîndi. Nu poți să bei într-o atmosferă infestată de cineva care te-a ușurat de o mie de lire.

— Vreau un whisky dublu, zise Pilbeam. Trimite-l în camera de scris, te rog.

Ieși țanțoș din cameră. Barmanița, care se comportase într-o manieră foarte respectuoasă tot timpul cît durase scurta conversație, arătă cu un deget oarecum pătruns de venerație spre ușă.

— L-ați văzut pe tipul ăla? zise ea. Știți cine e? Domnul Voules, șoferul de la Castel, mi-a spus. Conduce o agenție mare de detectivi particulari din Londra. Angajează sute de ajutoare destoinice, zice domnul Voules. Ca un soi de păianjen, dacă mă-nțelegeți, care stă pe pînza lui și își îndrumă de acolo angajații destoinici.

— Ei drăcia dracului! țipă Monty.

— Da, zise barmanița, încântată de reacția lui emoțională. Lustrui un pahar dându-și oarecum ifose.

Dar reacția lui Monty fusese declanșată de altceva, și nu de ce-și închipuia barmanița. Unde ea vedea un urlător de „drăcia dracului“ care drăcuia surprins de senzaționala informație furnizată de ea, „drăcia dracului“ din exclamația tînărului nu fusese provocată de uimire. Ci chestia despre angajații destoinici îi smulsese strigătul lui Monty. Cele două cuvinte îi dădu-seră o idee nemaipomenită.

Treizeci de secunde mai tîrziu, se afla în camera de scris, iar detectivul se uita în sus la el asemenea unei șopîrle speriate.

— Știu, știu, zise Monty, interpretînd corect mesajul din privire. Dar am o mică chestiune de discutat cu tine. Aș putea să-ți fac un bine, Pilbeam.

Ar fi prea mult să spunem că privirea detectivului s-a înmuiat. Încă mai semăna cu cea a unei șopîrle. Dar la aceste cuvinte se preschimbă într-o șopîrlă care își rezervă dreptul la opinie.

— Ei bine? zise el.

Monty chibzui.

— E puțin cam dificil să-mi dau seama de unde să încep.

— În ceea ce mă privește, zise Pilbeam, sentimentele depășind pe moment instinctul lui pentru afaceri, ai putea începe cărîndu-te de aici și frîngîndu-ți gîtul roșcovan.

Monty flutură o mîină împăciuitoare.

— Nu, nu, insistă el. Nu mai vorbi așa. Te porți aiurea, amice. Schimbă tonul.

În această clipă intră un flăcău în cămașă și vestă care îi aduse un whisky dublu detectivului. Întreruperea îi îngădui lui Monty să-și pună ordine în gânduri. După ce flăcăul se retrase, începu să vorbească cursiv și dezinvolt.

— E cam așa, dragul meu prieten, zise el, neacordînd vreo atenție unui sunet bizar care veni dinspre interlocutorul său, căruia părea să nu-i fi plăcut adresarea lui cu „dragul meu prieten“. Mi se pare că ți-am pomenit în după-amiaza asta că, în ceea ce mă privește, lucrurile nu sînt ceea ce par la prima vedere. Ei bine, așa e. Nu demult m-am logodit cu o fată și cretinul de taică-său nu mă lasă s-o iau de soție pînă nu îmi găsesc o slujbă și nu reușesc s-o păstrez timp de un an. Și, pe toți dracii, toate eforturile mele de a face asta s-au dovedit nule și neavenite, dacă nule și neavenite e expresia corectă. Nu, zise Monty, cu o blîndețe reparatoare, fata asta n-are nici un dram de noroc. E foarte greu pentru ea. Mă iubește la nebunie. Pe de altă parte, fiind de la natură un picuț cam victoriană, nu vrea să se opună dorințelor tatălui ei. Așa că trebuie să pun mîna pe o slujbă. Am încercat să fiu editor adjunct al *Gîgîlicii*. De pomană. Mătrășit. Am devenit secretarul bătrînului Emsworth. Iarăși de pomană. Încă o dată mătrășit. Și iată ce idee mi-a trăsnet prin cap în vreme ce o ascultam pe individa care lucrează la butoiul ăla cu bere. Conduci o agenție de detectivi. Ai sute de angajați destoinici. Păi, hai acum, fii băiat de treabă. Angajează-mă !

Singurul motiv pentru care în acest moment lui Percy Pilbeam nu i-a scăpat un comentariu

usturător la această propunere a fost că trei asemenea comentarii i-au năpădit simultan mintea și, chinându-se să îl aleagă pe cel mai usturător, sorbi din whisky și se înecă. Înainte de a-și reveni din sufocare, Monty își relua șirul vorbelor. Și ceea ce spuse în continuare era atât de surprinzător și de captivant, încât detectivul se mai sufocă o dată.

— Ai o mie de lire de la mine.

Pînă la urmă, Percy Pilbeam reuși să-și elibereze corzile vocale.

— O mie de lire ?

— Oh, am grămezi de parale, zise Monty, interpretînd greșit expresia din ochii săi umezi și luînd-o drept incredulitate. Dau pe afară. Dacă ar fi fost vorba de bani, atunci n-ar fi existat nici o problemă, dacă mă-nțelegi. N-aș fi întîmpinat nici o dificultate. Dificultatea a fost extraordinara atitudine a lui J.G. Butterwick. Insistă...

O schimbare uluitoare se produse în atitudinea lui P. Frobisher Pilbeam. Se poate observa același lucru în filmul cu Jekyll și Hyde, dar într-o mult mai mică proporție. Chipul său mofluz se preschimbă într-un chip care strălucea de parcă ar fi fost luminat de o lanternă interioară. Din punct de vedere estetic, arăta la fel de neplăcut fie că era mofluz, fie că zîmbea, dar Monty era departe de a se găsi în dispoziția să-l judece din punctul sever de vedere al unui arbitru dintr-un concurs de frumusețe. Văzu zîmbetul și inima îi zvîcni în piept.

Pilbeam mai avu nevoie de o clipă pentru a-și stăpîni sentimentele înainte de a vorbi.

— Plătești o mie de lire ca să vii la agenția mea?

— Exact atîta.

— Pentru o mie de lire poți să-mi fii și partener dacă vrei, zise Pilbeam cu dezinvoltură.

— Dar nu vreau, se grăbi Monty să spună. N-ai înțeles ideea. Trebuie să am o slujbă. Vreau să fiu un angajat destoinic.

— O să fii.

— Un an.

— Și zece ani, dacă vrei.

Monty se așează. În această simplă acțiune se regăsea ceva din triumful și extenuarea unui câștigător al maratonului. Preț de o clipă, se zgîi în tăcere la o reclamă înrămată pentru Sucul Acidulat al lui Sigbee („Spumegă“), care venea în ajutorul tapetului pentru a conferi încăperii acea tentă hidoasă la care năzuiesc proprietarii de hoteluri.

— Numele ei e Butterwick, zise el într-un sfîrșit. Gertrude Butterwick.

— Da? zise Pilbeam. Unde ți-e carnetul de cecuri?

— Ochii ei, spuse Monty, sînt cenușii. Însă, totodată, sînt și albaștrui.

— Pun pariu că așa sînt, zise Pilbeam. Poate în vreun buzunar?

— Și părul ei, spuse Monty. Unii ar spune că e șaten. Dar mie întotdeauna mi s-a părut mai curînd castaniu. E înaltă, dar nu foarte înaltă. Gura ei...

— Îți zic eu, zise Pilbeam. Hai să-ți aduc o foaie de hîrtie.

— Vrei să-ți desenez un portret al ei? spuse Monty, cu o urmă de îndoială în voce.

— Vreau să-mi scrii un cec.

— Oh, ah, da, înțeleg ce spui. Carnetul meu de cecuri e sus în valiză.

— Atunci vino cu mine, zise Pilbeam plin de vioiciune, și o să te ajut să-ți despachetezi lucrurile.

Beach ședea în cămara lui, sorbind dintr-un coniac. Iar dacă vreodată vreun majordom meritase un pahar de coniac, atunci acel majordom, își spuse, era chiar el. Rostogoli lichidul în jurul limbii, găsimd o alinare vădită în pișcătura lui arzătoare.

Avea inima grea. Era o inimă de aur și, chiar de la început, povestea furtunoasă de dragoste dintre domnul Ronald și tînăra domnișoară i-o zguduise profund. Își dorea ca viața să fie așa cum o descriau scriitorii de povestiri polițiste de care devenise atît de dependent. În ele, indiferent ce piedici ridica Destinul, sub formă de șlehte de bandiți, împușcături în noapte, pivnițe clandestine, chinezi siniștri, sparanghel otrăvit și cobre prin hornuri, eroul întotdeauna rămînea cu iubita lui. În cazul de față, Beach nu prevedea un sfîrșit la fel de fericit. Nu-i scăpase semnificația prezenței în bibliotecă a lady-ei Constance Keeble și a lady-ei Julia Fish. Se temea de tot ce putea fi mai rău.

Cei optsprezece ani de relații strînse cu Clarence, conte de Emsworth, îi lăsaseră majordomului o impresie foarte corectă despre firea stăpînului său. Dorea binele tuturor – Beach

știa asta. Dar când punctele de vedere se băteau cap în cap și începeau discuțiile, o dorință arzătoare de a obține cu orice preț liniștea îl îmboldea fără doar și poate să hotărască în favoarea celui care zbiera mai tare. Și optsprezece ani de relații strînse cu lady Constance Keeble îi spuneau lui Beach cine va fi acea persoană de această dată.

Nu întrezărea nici o speranță. Oftînd abătut, își mai turnă un pahar de coniac. De obicei, la această oră, bea Porto. Dar vinul de Porto era pentru el un simbol. Nu se atingea de nici o picătură pînă cînd nu se termina cina și nu se serveau cafelele și avea semnificația că responsabilitățile de serviciu luaseră sfîrșit, iar pînă cînd ziua de mîine va aduce cu ea noi griji și îndatoriri, inima putea să-i fie împăcată. În această seară, vinul de Porto i se părea nepotrivit.

Oftînd încă o dată și fiind pe cale să mai ia o înghițitură, deveni conștient că nu mai era singur. Domnul Ronald intrase în cameră.

— Nu te ridică, Beach, zise Ronnie.

Se așeză la masă. Avea chipul mai rozaliu ca de obicei. Gesturile îi trădau nervozitatea, deși făcea eforturi să se stăpînească. Îi amintea majordomului de o altă ocazie, cu zece zile în urmă, cînd tînărul intrase în cămara lui arătînd cam la fel ca acum și, după ce îl anunțase că avea de gînd să fure pourceaua Înălțimii sale, începuse să-l îmbrobodească să se alieze cu el și să-l ajute la hrănirea animalului. Cîntarul din baia servitorilor îl înștiințase pe Beach că slăbise un kilogram și jumătate în cele două zile cît durase acțiunea.

— Ce porcărie, Beach.

Beach se clătină ca o balenă. Ochii săi bulbucăți îi străluceau de atîta sollicitudine. Am amintit deja că Beach din sufragerie era o entitate total diferită de Beach din camera lui. Acum se afla în camera lui, unde putea să-și dea jos masca oficială și să redevină cel cu care un Ronald mai mic se jucase de-a urșii pe podea.

— Într-adevăr, domnule Ronald. Așadar ați auzit?

— Ce să aud?

— Vestea nefericită.

— Erai de față cînd am auzit-o. Pe hol.

Majordomul își dădu ochii peste cap sugerînd astfel că treaba era mai groasă decît atît.

— Împărăteasa a mîncat cartea domnului Galahad, domnule Ronald.

— Ce?

— Da, domnule. Se pare că cineva a lăsat-o în cocina ei și tocmai devora ultimele rămășițe cînd a găsit-o Înălțimea sa.

— Pilbeam!

— Așa s-ar putea crede, domnule Ronald. Fără îndoială că a folosit cocina pe post de ascunzătoare.

— Și e distrus?

— De tot, domnule Ronald.

— Și mătușa Constance a aflat?

— Mi-e teamă că da, domnule Ronald.

Chipul lui Ronnie deveni și mai rozaliu.

— Păi, asta nu schimbă aproape cu nimic lucrurile. Oricum nu prea aveam șanse să-l recuperăm de la Pilbeam. De aceea eu... Eu cred că m-aș descurca cu un strop de coniac, Beach.

— Sigur, domnule. O să vă aduc un pahar. De ce ați... Ce spuneți, domnule Ronald?

— O, doar că am luat un soi de hotărîre. E bun coniacul, Beach.

— Da, domnule.

— Un soi de hotărîre, zise Ronnie sorbind meditativ. Nu știu dacă ai observat că nu am prea vorbit la cină.

— Mi-ați părut cam tăcut, domnule Ronald.

— Mă gîndeam.

— Înțeleg, domnule.

— Mă gîndeam, repetă Ronnie. Am studiat toate posibilitățile. Am luat o decizie cînd s-a servit peștele.

— Într-adevăr, domnule?

— Da. Și cred că va ține.

Ronnie își bălăngăni picioarele o vreme fără să vorbească.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Beach?

— Cînd eram tînăr, domnule Ronald. Dar n-a ieșit nimic din asta.

— Dragostea e o chestie foarte ciudată.

— Foarte adevărat, domnule.

— Îți dă aripi, dacă mă-nțelegi. Te face să nu ții cont de nimic. Să profiți de orice șansă. Adică pentru a cîștiga fata iubită.

— Așa e, domnule.

— Să treci prin foc și pară, cum s-ar spune. Să înfrunți orice pericol.

— Cu siguranță, domnule.

— Mai ai vreo stacană de coniac, Beach?

— Da, domnule.

— Ei bine, asta e, zise Ronnie, golindu-și paharul și întinzîndu-l pentru a-și reînnoi proviziile.

După ce am mâncat jumătate din peștele ăla, m-am hotărât. Acum, că manuscrisul e distrus, mă confrunt din nou cu aceeași problemă. În orice clipă mătușa Constance poate da buzna peste unchiul Clarence, spunându-i să nu-mi dea banii.

Majordomul tuși compătimator.

— Înclin să cred, domnule Ronald, că Înălțimea sa tocmai asta era pe cale să facă când am intrat în bibliotecă cu puțină vreme în urmă.

— Atunci pînă acum probabil că și-a terminat treaba, nu?

— Tare mi-e teamă că da, domnule Ronald.

— Bine! zise Ronnie avîntat. Atunci nu-mi mai rămîne nimic altceva de făcut decît să iau măsuri drastice. A venit vremea să trec la acțiune, Beach.

— Domnule?

— Am de gînd să fur purceaua.

— Ce, *din nou*, domnule Ronald?

Ronnie îl privi cu afecțiune.

— Ah, atunci îți amintești de data trecută?

— Dacă-mi amintesc, domnule Ronald? Păi, a fost abia acum zece zile.

— Așa e. Parcă au trecut ani întregi. Nu că nu mi-aș aminti toate detaliile. N-am uitat cît de credincios mi-ai fost atunci, Beach. Te-ai purtat nemaipomenit.

— Mulțumesc, domnule.

— Minunat! Magnific! continuă Ronnie cu o voce exaltată. Mă îndoiesc că a mai reușit să iasă cineva dintr-o afacere mai bine decît tine atunci. Ești corect pînă-n vîrfurile unghiilor, așa te-ai dovedit a fi. Și nici să nu crezi, zise cu

sinceritate Ronnie, că n-am remarcat. Am apreciat foarte mult asta, Beach.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră să spuneți așa ceva, domnule, zise majordomul simțind cum îi vîjîie puțin capul.

— Ești un tip pe care oricine se poate bizui.

— Mulțumesc, domnule.

— Treci prin apă și foc.

— Mulțumesc, domnule.

— Când mi-a venit ideea să o fur pe Împărăteasă acum, pentru a doua oară, domnișoara Brown mi-a spus: „Ah, dar nu mai poți să-l rogi pe Beach să te mai ajute o dată“. Iar eu am zis: „Bineînțeles că pot. Pe lângă faptul că Beach și cu mine sîntem prieteni de optsprezece ani, e trup și suflet de partea ta“. Și ea a zis „Într-adevăr?“ și eu am zis: „Pun mîna-n foc că e. Beach ar face absolut orice pentru tine“. Și ea a spus „Dragul de el!“ Exact așa. Și ar fi trebuit să-i vezi privirea cînd a spus-o, Beach. Atît de blîndă și visătoare. Cred că, dacă ai fi fost acolo în acea clipă, te-ar fi sărutat. Și tare m-ar surprinde să n-o facă, spuse Ronnie cu aerul cuiva care oferă dulciuri unui copil meritoriu, după ce totul se va fi terminat, iar tu vei fi fost la fel de credincios ca înainte intrînd în joc și îndeplinindu-ți rolul.

În timpul acestei rugăminți emoționante, majordomul tremurase și se bîțîise într-o manieră care i-ar fi amintit neîndoielnic unui martor ocular de un vulcan aflat pe punctul de a-și găsi modul de exprimare. Avea ochii bulbucați și respira pufăit.

— Dar, domnule Ronald!

— Știam că o să fii încântat, Beach.

— Dar, domnule Ronald!

Ronnie îl privi sumbru.

— Nu-mi spune că ai de gând să te retragi?

— Dar, domnule!

— Nu poți să dai bir cu fugiții în ultimul moment, după ce ne-am făcut atâtea planuri. O să strici totul. Nu pot să fac nimic fără tine. N-o să mă lași baltă, Beach, nu?

— Dar, domnule, riscul!

— Ce risc? Aiurea!

— Dar, domnule Ronald, Înălțimea sa a fost anunțat prin telefon în prezența mea, acum mai puțin de jumătate de oră, că o să aibă loc un atentat asupra Împărătesei în noaptea asta. Nu demult, m-am dus la Pirbright și i-am transmis instrucțiunile Înălțimii sale să fie cu ochii în patru.

— Păi, nu-i nimic. Nu vezi că asta se potrivește cu planul nostru? Pirbright o să-l aștepte pe individul ăsta. O să-l prindă. Și apoi ce-o să facă, Beach? O să-l ducă proțap unchiului Clarence, lăsînd terenul complet liber. După ce se cară, noi ne furișăm înăuntru și înhățăm animalul fără nici un pericol să fim deranjați.

Majordomul pufni în tăcere.

— Gîndește-te ce înseamnă asta, Beach! Fericirea mea! Fericirea domnișoarei Brown! Doar n-ai de gând să îți duci restul zilelor dîndu-ți palme la gîndul că un pic de zel, un strop de spirit încurajator din partea ta ar fi putut însemna fericirea domnișoarei Brown?

— Dar dacă mă prind, domnule, o să fiu într-o poziție extrem de dubioasă.

— Dar cum să fii prins? Pirbright n-o să fie acolo. Nimeni n-o să fie acolo. Am nevoie de ajutorul tău numai pentru cinci minute. N-o să fie ca data trecută. Nu plănuiesc s-o ascund pe Împărăteasă undeva și s-o hrănesc. Asta e o răpire în toată regula. Numai cinci minute din timpul tău, Beach, numai cinci minutele, după care te poți întoarce aici și uita totul.

O dîrdîială zdravănă continua să cutremure trupul masiv al majordomului.

— Chiar numai cinci minute, domnule Ronald? zise el rugător.

— Zece, cel mult. Am uitat să-ți spun, Beach, că unul dintre lucrurile pe care domnișoara Brown le-a zis despre tine a fost că îi amintești de tatăl ei. O, da, și că ai o privire atît de blîndă.

Majordomul căscă gura. Te-ai fi așteptat să izbucnească lavă din ea, căci acum se aseamnă și mai dihai cu un vulcan. Dar nu lavă țîșni de acolo. Ci un orăcăit strangulat. Urmă de o remarcă pe care Ronnie n-o înțelese.

— Hă?

— Am spus „Prea bine“, domnule Ronald, zise Beach, arătînd de parcă s-ar fi aflat în fața unui pluton de execuție.

— O s-o faci?

— Da, domnule Ronald.

— Beach, spuse Ronnie pătruns de emoție, cînd o să fiu milionar, așa cum cred că o să ajung peste cîțiva ani, după ce îmi investesc banii în afacerea aia cu motoare, primul lucru pe care o să-l fac o să fie să vin în camera asta cu o pungă plină de aur. Două pungi pline cu aur. Pe toți dracii, un butoiăș cu aur. O să-l

rostogolesc înăuntru, o să-i smulg capacul și o să-ți zic să te servești din el.

— Mulțumesc, domnule Ronald.

— Nu-mi mulțumi *mie*, Beach. Tu ești cel care meriți toată recunoștința de pe lume. Și, vorbind de lume, ce-ar fi să pornim într-acolo? N-avem nici o clipă de pierdut. Hai fuguța, da?

— Prea bine, domnule Ronald, zise major-domul cu o voce ciudată, gravă și bolborosită, nu cu mult diferită de cea a domnului B.N. Boitor de la telefon.

Lady Julia Fish căscă și se îndreaptă către ușă. De zece minute o asculta pe sora ei, Constance, exprimându-și opiniile despre subiectul pus în discuție și nu era o femeie care să se mulțumească cu rolul aceleia care contemplă totul de pe margine, la orice întrunire ar fi participat. Dacă sora ei avea vreun defect – și putea să enumere lejer vreo duzină –, atunci acela era că manifesta tendința să-și îmbrîncească aliații afară de pe scenă în asemenea ocazii. Să stea în umbră și să se alăture publicului tăcut o plictisea pe lady Julia.

— Ei bine, dacă are cineva nevoie de mine, mă găsește în sufragerie.

— Pleci, Julia?

— Se pare că nu am prea multe de făcut pe aici. Am încredere că las problema pe mâini competente. Vorbește tu și pentru mine. Vocea îi aparține lui Constance, dar cuvintele le poți privi, Clarence, ca reprezentînd punctul de vedere al unui sindicat.

Lordul Emsworth îi urmări plecarea fără nici o urmă de consolare. Poate că e mai bine să ai numai o femeie și nu două care să-ți facă viața un iad, dar nu la fel de bine ca atunci cînd îi aduci nițică bucurie unui domn vîrstnic căruia îi place tihna.

— Și acum ascultă, Clarence...

Lordul Emsworth își înăbuși un geamăt și încercă – o îndeletnicire atît de ușoară pentru năpîrca surdă din Biblie – să nu audă nimic și să-și dedice gîndurile lucrurilor care contau cu adevărat.

Se foi neliniștit pe canapea. Cu siguranță că trebuia să-i parvină în curînd vești de pe front. Deja, dacă era să-i dea crezare domnului Boitor, atentatul ar fi trebuit să aibă loc și, spera el, credinciosul Pirbright să-l fi oprit.

Reflectînd la Pirbright, lordul Emsworth se mai calmă. Strașnic tip, își spuse el, exact persoana potrivită să facă față pericolului iminent care apăruse. Poate că nu se pricepea el prea bine la arta conversației. Nu ți l-ai fi ales ca însoțitor într-o călătorie lungă cu trenul. Cam prea înclinat să spună numai „Țu“ și „Dțu“. Dar cine și-ar fi dorit un porcar vioi și epigramatic? Cînd venea vorba de Pirbright, chiar dacă era tăcut, avea calitatea despre care se zice că merge atît de bine cu tăcerea – forța.

Ușa se deschise.

— Ei bine, Beach? spuse lady Constance cu un dezgust simandicos, fiindcă nimănui nu-i place să fie întrerupt în momentele de retorică. Ce e?

Lordul Emsworth se ridică în capul oaselor în expectativă.

— Ei bine, Beach, ce e?

Un observator agil, adică nu și lordul Emsworth, ar fi remarcat că majordomul trecuse recent printr-o experiență care îi arsese sufletul cu fierul înroșit în foc. Nu avusese niciodată un ten rozaliu, dar acum căpătase o paloare ieșită

din comun. Avea ochii rotunzi și sticloși și respirația grea. Arăta ca un majordom care tocmai intrase zdravăn în coliziune cu greutatea vieții.

— Totul este în regulă, Înălțimea voastră.

— Pirbright l-a prins pe individ?

— Da, Înălțimea voastră.

— Ți-a povestit ce s-a întâmplat?

— Am fost martor la acțiune, Înălțimea voastră.

— Și? Și?

— Of, Clarence, chiar trebuie să auzim toate astea acum?

— Ce? Ce? Ce? Bineînțeles că acum. Doamne, apără-mă! Da, Beach?

— Faptele, Înălțimea voastră, sînt după cum urmează. Respectînd instrucțiunile Înălțimii voastre, Pirbright s-a ascuns în vecinătatea cociinii animalului și în acest loc avantajos, s-a așezat la pîndă cu ochii în patru.

— Tu ce făceai acolo?

Majordomul șovăi.

— M-am dus să-i dau o mîină de ajutor, Înălțimea voastră, dacă ar fi fost nevoie.

— Minunat, Beach. Și?

— Însă asistența mea nu s-a dovedit necesară. Bărbatul a venit...

— Parsloe?

(— Clarence!)

— Nu, Înălțimea voastră. Nu sir Gregory.

— Ah, un complice.

(— Of, Clarence!)

— Fără îndoială, Înălțimea voastră. Bărbatul a venit, s-a dus lîngă balustrada cociinii, unde a zăbovit pentru o clipă...

— Făcându-și curaj! Făcându-și curaj să se apuce de treaba îngrozitoare.

— Părea să mînuiască o lanternă, Înălțimea voastră.

— Și apoi?

— Pirbright a țîșnit și l-a dat gata.

— Excelent! Și acum unde e individul?

— Este temporar întemnițat în pivnița de cărbuni, Înălțimea voastră.

— Adu-l la mine imediat.

— Clarence, ce rost are ca individul, oricine ar fi el, să vină aici la noi?

— Da, vrem să vină aici.

Beach tuși.

— Aș menționa, Înălțimea voastră, că este destul de murdar. Pentru a-l birui, Pirbright a fost nevoit să-l arunce cu fața la pămînt și să se așeze cu toată greutatea pe el, iar pămîntul din jurul cociinii era cam înmuiat de la ploaia torențială.

— Nu contează. Vreau să-l văd.

— Foarte bine, Înălțimea voastră.

În răstimpul scurs dintre plecarea majordomului și întoarcerea lui, lady Constance fornăi indignată, iar lordul Emsworth se felicită că simțul civic și teama acută de ce ar zice sora sa dacă și-ar da demisia îl îndemnaseră să rămînă judecător de pace. Reprezentînd, așa ca el, legea Maiestății sale, se găsea în poziția de a putea să se ocupe sumar de acest infractor. Firește că ar fi trebuit să se uite în cartea cu instrucțiuni, dar prefera să îi dea individului paisprezece zile fără să se urnească de pe canapea.

Ușa se deschise din nou.

— Ticălosul, Înălțimea voastră, anunță Beach.

Cu un smîrcîit final, lady Constance se desolidariză de orice s-ar fi putut întîmpla în jur, retrăgîndu-se într-un colț și deschizînd un album cu fotografii. Se auzi tîrșîitul unor pași și acuzatul la bară intră, tîrînd după el, asemenea unor nori de glorie, pe Stokes, primul valet, atașat de mîna lui dreaptă și pe Thomas, al doilea valet, atîrnînd ca o lipitoare de stînga.

— Doamne sfînte! zbieră lordul Emsworth, zguduit în calmul său judiciar. Ce bestie hidoasă!

Lordul Tilbury, cu toate că respingea cu îndîrjire descrierea, dacă în acel moment s-ar fi putut uita într-o oglindă, ar fi fost nevoit să recunoască acuratețea ei. Chiar și Beau Brumell nu ar fi putut rămîne dichisit după ce zăcuse în zece centimetri de noroi, cu un porcar de un metru optzeci deasupra lui. Pirbright era un bărbat care credea că un lucru bine început este pe jumătate sfîrșit, așa că prima lui acțiune a fost să-i înfigă cu nădejde fața lordului Tilbury în stratul de noroi și să i-o țină acolo.

O idee subită îl trăsni pe lordul Emsworth.

— Beach! A spus cumva Pirbright dacă acest individ e același cu cel pe care l-a încuiat ieri în șopron?

— Da, Înălțimea voastră.

— Și e?

— Da, Înălțimea voastră.

— Doamne, apără-mă! țipă lordul Emsworth.

Perseverența lui îl îngrozea. Îi arăta cît de periculos era individul. În acest caz, nici nu putea fi vorba de aplicarea proverbului „Cine s-a ars cu ciorbă, suflă și-n iaurt“. Nici nu

scăpase bine de bucluc, că individul se și întorsese să mai facă o încercare, la fel de diabolic ca întotdeauna. Cu cât îl punea mai repede în spatele grătilor micii închisori pitorești din Market Blandings, cu atât mai bine, credea lordul Emsworth.

O voce care veni din spatele noroiului îi întrerupsese meditația.

— Lord Emsworth, aș vrea să discut cu dumneavoastră între patru ochi.

— Ei bine, pe toți dracii, nu poți să vorbești cu mine între patru ochi, replică Înălțimea sa cu dîrzenie. Crezi că am de gînd să rămîn singur cu unul ca tine? Beach!

— Înălțimea voastră?

— Ia drăcia aia, zise lordul Emsworth, arătînd spre tînărul David care murmură profeții în fața lui Saul și, dacă îndrăznește să miște vreun deget, pocnește-l zdravăn cu ea!

— Prea bine, Înălțimea voastră.

— Și acum, cum te cheamă?

— Refuz să spun cum mă cheamă pînă nu rămînem între patru ochi.

Privirea lordului Emsworth se înăspri.

— Ai observat cum tot vrea să rămîină singur cu mine, Beach?

— Da, Înălțimea voastră.

— Dubios.

— Da, Înălțimea voastră.

— Fii pe fază cu drăcia aia.

— Prea bine, Înălțimea voastră, zise major-domul, încleștînd în mînă și mai vîrtos piciorul stîng al lui David.

— Bună, zise o voce. Ce se întâmplă? A, Connie, m-am gândit eu că o să te gălesc aici.

Lordul Emsworth, aruncînd o privire iscoditoare pe deasupra pince-nez-ului, sesiză că fratele lui, Galahad, intrase în cameră. Împreună cu el era și fetița aia a lui Ronald. La vederea ei, lordul Emsworth simți în furia lui îndreptățită urme de stînjeneală.

— Fii băiat bun și nu veni aici acum, Galahad, îl imploră el. Sînt ocupat.

— Doamne sfinte! Ce naiba e asta? țipă onorabilul Galahad, cu monoclul sărindu-i de la ochi, îndată ce zări masa de depuneri aluvionare care era lordul Tilbury.

— E un individ monstruos pe care Pirbright l-a găsit furișîndu-se în cocina Împărătesei, îi explică lordul Emsworth. Complicele lui Parsloe, cel despre care m-ai avertizat tu. Am de gând să-l condamn la paisprezece zile.

Această declarație sinceră de intenție îl decise pe lordul Tilbury. Pentru a doua oară în acea zi, judecă bine. Deși nutrea dorința arzătoare de a-și păstra anonimatul, nu voia să riște două săptămîni de închisoare din pricina asta.

— Threepwood, răcni el, spune-i prostăna-cului bătrîn cine sînt.

Onorabilul Galahad își recuperează monoclul.

— Dar, dragul meu, protestă el, privindu-l prin monoclu, nu știu cine ești. Arăți ca un Fiu Truditor Îngropat sub Tone de Noroi, așa cum am văzut odată în titlul unui ziar. Te cunosc de undeva? Îl studie mai îndeaproape și emise un țipăt de uimire. Puturosule! Ești tu cu adevărat,

bietul meu Puturos, ascuns sub mlaștina asta? Pot să-ți explic, Clarence. Cred că mai întâi poate că ar trebui să eliberăm curtea de judecată. Șterge-o puțin, Beach, dacă nu ți-e cu supărare.

— Prea bine, domnule Galahad, zise Beach cu aerul dezamăgit al cuiva care e dat afară din teatru exact în clipa ridicării cortinei. Îl lăsă jos pe tânărul David și, rostogolindu-și ochii asemenea unei gazde care își îndrumă oaspeții la cină, îi conduse pe Thomas și pe Stokes afară din încăpere.

— Crezi că sîntem în siguranță, Galahad? spuse lordul Emsworth cu îndoială în voce.

— O, Puturosul – adică Pyke –, adică Tilbury, e inofensiv.

— Cum ai spus că-l cheamă?

— Tilbury. Lordul Tilbury.

— *Lordul* Tilbury? zise lordul Emsworth cu gura căscată.

— Da. Se pare că l-au înnobilat pe bătrînul Puturos.

— Și atunci de ce încerca să-mi omoare purceaua? întrebă buimac lordul Emsworth, pentru că avea o părere foarte bună despre puritatea morală a Camerei Lorzilor.

— Nu încerca să-ți omoare afurisita de purcea. Venise după manuscrisul meu, nu, Puturosule?

— Da, spuse înțepat lordul Tilbury. Consider că am dreptul legal la el.

— Da, am mai discutat despre asta, mi-aduc aminte. Dar abandonează orice speranță, Puturosule. Nu mai există nici un manuscris. L-a mâncat purceaua.

— Hă?

— Da. Așa că, dacă nu-ți dorești cumva să publici purceaua...

Pe chipul lordului Tilbury era prea mult noroi pentru a i se observa vreo expresie, dar înțepeneala subită a trupului său mărturisea cât de bine lovitura își atinsese ținta.

— O! spuse el într-un sfârșit.

— Mi-e teamă că da, zise înțeleghător onorabilul Galahad.

— Dacă mă scuzați, zise lordul Tilbury, o să mă întorc la Emsworth Arms.

Onorabilul Galahad îl luă de brațul înnoroiat.

— Dragul meu! Doar n-o să te duci în vreo crîsmă arătînd în halul ăsta. Beach o să te conducă pînă la baie. Beach!

— Da, domnule, zise majordomul, făcîndu-și apariția cu iuțeala cuiva care nu se îndepărtase prea mult de gaura cheii.

— Du-l pe lordul Tilbury la baie și apoi sună la Emsworth Arms să-i trimită lucrurile. O să rămîină aici peste noapte. Mai multe nopți. Nu se știe pînă cînd, de fapt. Da, da, Puturosule, insist. Pe toți dracii, bătrîne, nu ne-am văzut de douăzeci și cinci de ani. Vreau să depănăm povești despre vremurile trecute.

Pentru o clipă, spiritul mîndru al clanului Pyke păru să ardă de revoltă. Fără doar și poate că lordul Tilbury se regrupă. Dar nu mai era cel de odinioară. Mai mult, oricine își are prețul său. Cel al patronului Editurii Mammoth, în acest moment, era o baie fierbinte cu mult săpun, niscaiva săruri de baie și prosoape calde.

— Frumos din partea ta, zise el morocănos.

Asemenea muntelui care se hotărăște în silă să se ducă la Mohamed, el îl urmă pe Beach și ieși din cameră.

— Și acum, Connie, zise onorabilul Galahad, poți să lași cartea jos și să ni te alături.

Lady Constance se apropie pășind bătoasă.

— Presupun, spuse onorabilul Galahad, privind-o deloc fratern, că l-ai cicălit și l-ai terorizat pe sărmanul Clarence pînă n-a mai știut de el, nu?

— I-am prezentat lui Clarence punctul meu de vedere.

— Probabil. Bănuiesc că bietul nenorocit și-a cam pierdut mințile.

— Clarence m-a ascultat foarte atent și cu foarte multă răbdare, zise lady Constance. Cred că înțelege ce se cuvine să facă în situația asta — o situație pe care aş prefera să o discut, dacă începem să o discutăm, în particular.

— Adică nu vrei ca Sue să fie de față?

— Îmi închipui că ar fi cam jenant pentru domnișoara Brown să fie de față.

— Ei bine, eu vreau să fie prezentă, spuse onorabilul Galahad. Am adus-o special. Ca să ți-o arăt, Clarence.

— Hă? zise lordul Ensworth, tresărind. Tocmai visa la porci.

— Ca să ți-o arăt, am zis. Vreau să te uiți la fetița asta, Clarence. Să-ți îndrepti naibii pince-nez-ul și să o studiezi cu grijă și temeinic. Ce părere ai despre ea?

— Fermecătoare, fermecătoare, zise galant lordul Emsworth.

— Nu e ea fata potrivită, pe care orice individ cu bun simț ar alege-o să se căsătorească cu nepotul lui?

— Dragul meu Galahad! spuse lady Constance.

— Ei?

— Nu văd unde vrei să ajungi. Îmi închipui că nimeni nu neagă că domnișoara Brown este drăguță.

— Drăguță pe dracu'! Nu vorbeam despre faptul că e drăguță. Vorbeam despre faptul că orice chior ar trebui să-și dea seama uitîndu-se la ea că e în regulă. Așa cum și mama ei era în regulă. Mama ei era cea mai veselă, sinceră, corectă, cinstită și dulce făptură de pe fața pămîntului. Iar Sue e la fel. Bărbatul care se însoară cu ea este un norocos. Ei drăcia dracului, dacă te-ai lua după cum vorbești voi, femeile, despre el, ai crede că tînărul Ronnie e prințul de Wales sau așa ceva. Cine mama dracu' *este* Ronnie? Nepotul meu. Păi, uitați-vă la mine. Vreți să spuneți că un flăcău avînd ca handicap un unchi ca mine nu ar fi teribil de norocos să convingă *orice* fată să se mărite cu el?

Această opinie se armoniza atît de bine cu a ei, încît o dată în viața sa despotică, lady Constance nu găsi nimic de spus. Părea să bănuiască vag că exista o hibă pe undeva, dar înainte de a apuca să cerceteze problema, fratele ei își reluă șirul vorbelor.

— Clarence, zise el, șterge-ți privirea aia sticloasă infernală din ochi și ascultă-mă. Îmi dau seama că tu ai hățurile în mînă. Nu se poate, dacă a-i ascultat-o cît de puțin pe Connie, să nu știi asta. Fericirea fetei ăsteia depinde în

întregime de ce va hotărî mintea ta plină de cîlți și de ezitări. Nimeni nu înțelege mai bine decît mine faptul că tînărul Ronnie, ca toți ceilalți membri ai familiei, valorează pe piață cam doi peni pe săptămîină. Trebuie să obțină un capital.

— Pe care n-o să-l obțină.

— Pe care o să-l obțină, dacă Clarence e omul pe care îl cunosc. Clarence, trezește-te!

— Sînt treaz, scumpul meu, sînt treaz, spuse lordul Emsworth.

— Păi, atunci, îi dai banii lui Ronnie sau nu?

Lordul Emsworth arăta ca un armăsar hăituit. Se jucă nervos cu pince-nez-ul.

— Connie pare să creadă...

— Știu ce crede Connie, iar cînd o să fim între patru ochi o să-ți spun și eu ce cred despre Connie.

— Dacă ai de gînd doar să mă insulti, Galahad...

— Nicidecum. Să te insult pe dracu'! Mă străduiesc din răspuțeri să evit orice fel de ofensă personală. Te consider o snoabă și o provocatoare de zîzanie, dar poți să fii sigură că nici nu visez s-o spun...

— Ce drăguț din partea ta.

— ... pînă cînd n-o să pot să i-o mărturisesc între patru ochi lui Clarence. Ei bine, Clarence?

— Hă? Ce? Da, dragul meu?

— E o chestiune simplă. Ai de gînd să faci ce e mai cinstit sau nu?

— Păi, să-ți spun, Galahad, punctul de vedere al lui Connie...

— Of, dă-o naibii pe Connie!

— Galahad!

— Da, o repet. Dă-o naibii pe Connie! Las-o pe Connie. Să-ți intre bine-n cap că punctul de vedere al lui Connie nu valorează nici cît o ceapă degerată.

— Zău? Nu mai spune! Ei, bine, dă-mi voie *mie* să-ți zic, Galahad...

— N-o să-ți dau voie să-mi zici nimic.

— Insist să-mi dai voie să vorbesc.

— N-o să te ascult.

— Galahad!

— Aș putea spune și eu ceva? spuse Sue.

Vorbise cu o voce firavă și imploratoare, dar nici un răget nu ar fi produs un efect mai puternic. Și în îndeosebi lordul Emsworth, care uitase de prezența ei, săltă pe canapea asemenea unui păstrăv străpuns de cange.

— Aș vrea să spun numai atît, zise Sue spărgînd tăcerea. Îmi pare teribil de rău că vă necăjesc pe toți, dar Ronnie și cu mine plecăm cu mașina la Londra în noaptea asta și avem de gînd să ne căsătorim mîine.

— Hă?

— Da, spuse Sue. Vedeți, în ultima vreme au apărut atîtea neînțelegeri, s-a făcut atîta tărăboi și toate s-au complicat atît de tare acum, încît am discutat între noi și am ajuns la concluzia că singurul lucru cu cap este să ne căsătorim. Și apoi credem că totul va fi bine.

Lady Constance se răsuci maiestuoasă înspre capul familiei.

— Ai auzit, Clarence?

— Cum adică dacă am auzit? spuse lordul Emsworth cu acea îndărătnicie șubredă care îl podidea de fiecare dată cînd bătăliile familiale

se centrau asupra propriei persoane. Bineînțeles că am auzit. Crezi că-s surd?

— Ei bine, nădăjduiesc că o dată în viață o să dai și tu dovadă de puțină fermitate.

— Fermitate?

— Exerciță-ți autoritatea. Interzice căsătoria.

— Cum mama dracu' să o interzic? Sîntem o țară liberă, nu-i așa? Oamenii au tot dreptul să se ducă cu mașina la Londra dacă vor, nu-i așa?

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Dacă ești ferm și nu-i dai banii lui Ronnie, atunci n-o să poată face nimic.

Onorabilul Galahad, din păcate, păru să aibă și el aceeași părere.

— Draga mea copilă, spuse el. Nu vreau să te dezumflu, dar din ce naiba o să trăiți?

— Cred că, după ce o să afle totul, lordul Emsworth o să-i dea banii lui Ronnie.

— Hă?

— Așa crede Ronnie. Crede că după ce lordul Emsworth o să afle că Împărăteasa e la el...

Lordul Emsworth se ridică în picioare ca un fazan înfocat.

— Ha! Ce? Ce-i asta? E la el? Cum adică e la el?

— Adineauri a luat-o din cocină, îi explică Sue, și a pus-o în partea din spate a mașinii lui.

Chiar și în suferință, lordul Emsworth trebui să se oprească pentru a se interesa de o asemenea faptă de vitejie supraomenească.

— Ce? Cum naiba poate cineva s-o pună pe Împărăteasă în partea din spate a mașinii?

— Exact, spuse lady Constance. Fără îndoială că și tu, Clarence, îți dai seama că e pur și simplu ridicol...

— O, nu, zise Sue. A fost foarte ușor, zău. Ronnie a tras-o... și un prieten de-al lui a împins-o.

— Evident, spuse onorabilul Galahad, expertul. Ceea ce uiți tu, Clarence, ceea ce pierzi din vedere e faptul că Împărăteasa are un belciug în nas, care te ajută să o muți dintr-o parte în alta. Când Benger Umflatul și cu mine am furat porcul bătrînului Wivenhoe în noaptea Petrecerii Burlacilor din Hammer's Easton în '95, a trebuit să o urcăm trei etaje înainte s-o vîrîm în dormitorul lui Basham Mîrtoagă...

— Ronnie crede, continuă Sue, că o s-o ia pe Împărăteasă într-o călătorie de plăcere cu mașina...

— Călătorie de plăcere! răcni lordul Emsworth îngrozit.

— Evident, asta dacă nu-i dați banii. Dacă chiar nu vreți, atunci spune că are de gînd să o plimbe prin toată Anglia...

— Ce idee minunată! zise aprobator onorabilul Galahad. Înțeleg ce vrei să spui. Azi Birmingham, mâine Edinburgh, poimîine Brighton. Un soi de circuit. Să viziteze puțin țara, nu?

— Da.

— Ar trebui s-o ducă la Skegness. Skegness e atît de înviorător.

— Trebuie să-i spun.

Lordul Emsworth se lupta să-și păstreze ultimul dram de sănătate mentală care îi mai rămăsese.

— Nu cred, zbieră el.

— Ronnie s-a gîndit că n-o să credeți. Și-a dat seama că probabil o să vreți s-o vedeți cu

ochii dumneavoastră. Așa că așteaptă acolo jos pe alee, chiar în fața ferestrei.

Într-un moment ca acesta, lordul Emsworth nu mai ținu seama de un flecușteț de gleznă scrîntită. Făcu un salt acrobatic de pe canapea și țopăi într-un picior pînă la fereastră.

Din partea din spate a mașinii aflate chiar dedesubtul lui, fața blajină a Împărătesei se uita iscoditor înspre el, argintată de razele lunii. Emise un țipăt înfricoșător.

— Ronald!

Nepotul lui, așezat la volan, privi în sus, sună din claxon cu un soi de remușcare respectuoasă, apăsă ambreiajul și dispăru în umbră. Luminile de poziție ale mașinii licăriră roșietice pe cînd se oprea la cincizeci de metri mai încolo, pe alee.

— Mi-e teamă că n-are sens să strigați la el, spuse Sue.

— Bineînțeles că n-are, o aprobă cu căldură onorabilul Galahad. Tot ceea ce ai de făcut, Clarence, este să încetezi cu aiurelile astea și să promiți formal în fața martorilor că verși banii ăia, iar apoi să semnezi un cec de o mie sau două de lire pentru cheltuielile din luna de miere.

— Asta a sugerat și Ronnie, zise Sue. Iar apoi Pirbright poate s-o ducă pe Împărăteasă la culcare.

— Clarence! începu lady Constance.

Dar lordul Emsworth, zvîrcolindu-se în suferință, era imun la orice număr de „Clarence!”-uri. Țopăi într-un picior pînă la birou și cotrobăi cu degete tremurînde în sertarul de sus.

— Clarence, nu trebuie să faci asta!

— Ba chiar am de gînd s-o fac, spuse lordul Emsworth, verificînd penița unui stilou cu degetul mare.

— Purceaua asta mizerabilă înseamnă mai mult pentru tine decît tot viitorul nepotului tău?

— Bineînțeles că da, zise lordul Emsworth, surprins de întrebarea prostească. Pe lîngă asta, ce-i în neregulă cu viitorul lui? Viitorul lui e în regulă. Are de gînd să se căsătorească cu fetița asta simpatică. Am uitat cum o cheamă. O să aibă grijă de el.

— Ai vorbit cu curaj, Clarence, spuse aprobator onorabilul Galahad.

— Cum se cuvine.

— Păi, în acest caz...

— Nu pleca, Connie, o sfătui onorabilul Galahad. Poate avem nevoie de tine să fii martor sau așa ceva. În orice caz, doar nu te înduri să părăsești o scenă fericită ca asta, nu? Păi, pe toți dracii, e ca chestia aia a lui Kipling... cum era?

„I-am lăsat pe toți dănțuind împerecheați pe docuri,
I-am lăsat pe iubiți iubindu-se și pe părinți
semnînd cecuri,

În tihna englezească, răsfățați de țărani am cîrmit
Vechea corabie cu trei punți...”

Ușa se trînti.

— „...cătrefe Ostrovul Slăvit“, conchise Onorabilul Galahad. Scrie citet, Clarence, pe o singură parte a foii de hîrtie și nu uita să te semnezi, așa cum faci de obicei. Sîntem în paisprezece august.

Luminile de poziție ale mașinii cu două locuri o cotiră pe alee și dispărură în noapte. Onorabilul Galahad își lustrui meditativ monoculul, îl aranjă din nou la ochi și rămase pentru cîteva clipe cu privirea ațintită asupra locului unde se aflase. Furtuna împrăștiase și îndulcise aerul. Luna se plimba elegantă pe cerul senin. Noaptea era atît de tăcută, încît și cel mai ușor pas pe pietriș s-ar fi putut auzi. Cel care îi atrase acum atenția onorabilului Galahad nu era un pas ușor, ci bocănitul scîrțîit și viguros al unui om cu dare de mînă.

Se răsuci.

— Beach?

— Da, domnule Galahad.

— Ce faci afară la ora asta?

— M-am gîndit să vizitez cocina, domnule, și să mă asigur că Împărăteasa nu a pățit nimic rău în agitația din noaptea asta.

— Remușcări, ei?

— Domnule?

— O conștiință vinovată. Tu ai împins-o, nu-i așa, Beach?

— Da, domnule. Am discutat problema, iar domnul Ronald a fost de părere că, dat fiind că eu am o greutate mai mare, o să fiu mai eficient

decît el în această operațiune. O doză de neliniște se insinuă în vocea majordomului. Am încredere că o să păstrați pentru dumneavoastră toate acestea, nu, domnule Galahad?

— Bineînțeles.

— Mulțumesc, domnule. Mi-e teamă că slujba mea ar fi în pericol dacă Înălțimea sa ar afla ce-am făcut. I-am urmărit pe domnul Ronald și pe tînăra domnișoară cum au plecat, domnule Galahad.

— Zău? Nu te-am văzut.

— M-am ținut la distanță, domnule.

— Ar fi trebuit să vii și să-ți iei la revedere.

— Îmi luasem deja rămas-bun de la cei doi, domnule. Mi-au făcut o vizită în cămară.

— Așa și trebuia. Ai luptat vitejește pentru o cauză bună, Beach. Sper că te-au sărutat.

— Doar tînăra domnișoară, domnule.

Exista o undă de blîndețe în vocea melodioasă a majordomului. Își ridică vîrfurile pantofului stîng și își scărpină cu el, oarecum sfios, glezna dreaptă.

— Doar ea, nu? „Jenny m-a sărutat cînd ne-am întîlnit, sărind de pe scaunul pe care stătea.“ Sînt foarte liric în seara asta, Beach. Probabil că datorită lunii.

— Foarte posibil, domnule. Mi-e teamă că domnul Ronald și tînăra domnișoară vor avea un drum lung și plictisitor.

— Lung. Nu și plictisitor.

— E greu să conduci atîta timp, domnule.

— Nu și cînd ești tînăr.

— Da, domnule. Aș putea îndrăzni, domnule Galahad, să mă interesez dacă situația

financiară a domnului Ronald s-a consolidat satisfăcător? Când l-am văzut eu, încă nu ştia sigur.

— O, da. Iar tu ai găsit-o pe Împărăteasă încă în puteri?

— Da, domnule Galahad.

— Atunci totul e în regulă. Chestiile astea se rezolvă în general cu bine, Beach.

— Foarte adevărat, domnule.

Urmă o pauză. Majordomul îşi coborî vocea pînă la o şoaptă confidenţială.

— A exprimat Înălţimea sa vreun comentariu pe marginea acestei afaceri, domnule?

— Care Înălţime a sa?

— Mă refeream la lady Julia, domnule.

— O, Julia? Beach, zise onorabilul Galahad, există o sămîntă de nobleţe în femeia asta. O să-ţi ofer trei încercări să ghiceşti ce a spus şi ce a făcut.

— N-aş putea să mă avînt în vreo presupunere, domnule.

— A zis „Măi să fie!” şi şi-a aprins o ţigară.

— Într-adevăr, domnule?

— N-ai cunoscut-o pe vremea cînd era mică, nu, Beach?

— Nu, domnule. Înălţimea sa avea probabil aproape treizeci de ani cînd am intrat în serviciul Înălţimii sale.

— Odată am văzut-o muşcînd o guvernantă.

— Într-adevăr, domnule?

— În două locuri. Şi exact cu aceeaşi expresie angelică şi senină pe chip pe care o are şi acum. O femeie şi jumătate, Beach.

— Întotdeauna am nutrit un mare respect pentru Înălțimea sa, domnule Galahad.

— Iar eu înclin să cred că tânărul Ronnie, în ciuda faptului că arată ca un jocheu de mîna a doua bolnav de scarlatină, probabil că a moștenit ceva din măreția ei. Noaptea asta mi-a deschis ochii, Beach. Am început să înțeleg ce vede Sue la el. Să fure purceaua aia, Beach. Arată tărie de caracter. S-o înhațe în felul ăsta și s-o ia la Londra. E mai mult de capul lui Ronnie decît aș fi crezut. Cred că o s-o facă fericită pe fată.

— Sînt convinși de asta, domnule.

— Păi, să facă bine, că altfel îl jupoi de viu. Ai văzut-o vreodată pe Dolly Henderson, Beach?

— În cîteva ocazii, domnule, cînd eram în serviciu la Londra. Pe atunci mă duceam frecvent la Tivoli și la Oxford.

— Fata asta îi seamănă foarte mult, nu crezi?

— Extraordinar, domnule.

Onorabilul Galahad privi afară înspre grădina scăldată de razele lunii. Din depărtare răsună plescăitul estompat al micii cascade care cădea peste rocile acoperite cu ferigi, revărsîndu-se în lac.

— Ei bine, noapte bună, Beach.

— Noapte bună, domnule Galahad.

Împărăteasa din Blandings tresări prin somn, apoi își deschise un ochi. Crezuse că auzise foșnetul unei foi de varză și era întotdeauna pregătită pentru foi de varză, indiferent cît de tîrzie ar fi fost ora. Ceva adus de briza nocturnă se rostogoli peste paie.

Nu era o foaie de varză, ci una de hîrtie cu scris pe ea, dar o mîncă fără să se simtă dezamăgită. Era o filozoafă și putea să ia lucrurile așa cum sînt. Mîine venea o nouă zi și dimineață or să fie și foi de varză.

Împărăteasa se întoarse pe o parte și își închise ochii cu un mic oftat satisfăcut. Luna poleia cu razele sale nobila-i siluetă. Semăna cu o medalie de argint.

În colecția „Biblioteca Polirom“

au apărut:

Honoré de Balzac – *Proscrișii și alte povestiri din Comedia umană*

Émile Zola – *Prada*

Mihai Eminescu – *Opera poetică*

A.S. Pușkin – *Talismanul* (poezii)

Nikos Kazantzakis – *Zorba Grecul*

F.M. Dostoievski – *Idiotul*

Konrad Lorenz – *Și el vorbea cu patrupezele, cu păsările și cu peștii.*

Așa a descoperit omul câinele

Gustave Flaubert – *Doamna Bovary*

Boris Pasternak – *Doctor Jivago*

*** – *Dulcea mea Doamnă / Eminul meu iubit.*

Corespondență inedită Mihai Eminescu – Veronica Micle

Jean-Paul Sartre – *Adevăr și existență*

Rainer Maria Rilke – *Elegiile duineze.*

Sonetele către Orfeu

Rabindranath Tagore – *Gitanjali. Jertfa lirică*

Dante – *Divina Comedie*

Jean-Paul Sartre – *Carnete dintr-un război anapoda*

Oscar Wilde – *Decăderea minciunii. Eseuri*

Miguel de Cervantes – *Nuvele exemplare* (2 vol.)

Miguel de Unamuno – *Trei nuvele exemplare și un Prolog*

Ernst Jünger – *Cartea ceasului de nisip*

Sławomir Mrozek – *Povestiri 1990-1993*

N.V. Gogol – *Opere 1 (Serile în cătunul de lîngă Dikanka, Mirgorod)*

N.V. Gogol – *Opere 2 (Povestiri din*

Sankt-Petersburg, Revizorul, Căsătoria)

N.V. Gogol – *Opere 3 (Suflete moarte)*

Oscar Wilde – *Portretul lui Dorian Gray*

D.H. Lawrence – *Amantul doamnei Chatterley*

Honoré de Balzac – *O afacere tenebroasă*
David Lodge – *Schimb de dame*
F. Scott Fitzgerald – *Blîndețea nopții*
Mihail Bulgakov – *Cupa vieții*
Salman Rushdie – *Rușinea*
Saul Bellow – *Ravelstein*
A.P. Cehov – *Stepa și alte povestiri*
J.D. Salinger – *Nouă povestiri*
Ian McEwan – *Amsterdam*
Andreï Makine – *Crima Olgăi Arbelina*
Jonathan Coe – *Casa somnului*
J.D. Salinger – *De veghe în lanul de secară*
John Fowles – *Iubita locotenentului francez*
David Lodge – *Ce mică-i lumea!*
José Saramago – *Toate numele*
Peter Ackroyd – *Documentele lui Platon*
D.H. Lawrence – *Fii și îndrăgostiți*
F. Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi – *Capul pierdut al lui
Damasceno Monteiro*
Ernst Jünger – *Grădini și drumuri*
I.S. Turgheniev – *Prima iubire*
Mika Waltari – *Etruscul*
David Lodge – *Meserie!*
Bernhard Schlink – *Cititorul*
Max Frisch – *Homo faber*
Dino Buzzati – *Deșertul tătarilor*
Andreï Makine – *Testamentul francez*
F.M. Dostoievski – *Nopți albe și alte microromane*
Kazuo Ishiguro – *Rămășițele zilei*
Honoré de Balzac – *Femeia părăsită. Scene din
Comedia umană*
Saul Bellow – *Trăiește-ți clipa*
John Fowles – *Colecționarul*
A.P. Cehov – *Logodnica și alte povestiri*
William Shakespeare în colaborare cu John
Fletcher – *Doi veri de stirpe aleasă*
Haruki Murakami – *Pădurea norvegiană*
Colm Tóibín – *Povestea nopții*
Julian Barnes – *Anglia, Anglia*
Ismail Kadare – *Generalul armatei moarte*
José Saramago – *Pluta de piatră*

William Trevor – *Citindu-l pe Turgheniev*
Erico Verissimo – *Incident la Antares*
Aglaja Veteranyi – *De ce fierbe copilul în mămăligă*
David Lodge – *Terapia*
Max Frisch – *Eu nu sunt Stiller*
Amélie Nothomb – *Igiena asasinului*
George Orwell – *Ferma Animalelor*
Michael Ondaatje – *Obsesia lui Anil*
J.D. Salinger – *Dulgheri, înălțați grinda
acoperișului și Seymour: o prezentare*
Luis Sepúlveda – *Bătrînul care citea romane de dragoste*
Dino Buzzati – *O dragoste*
D.H. Lawrence – *Fata pierdută*
Umberto Eco – *Numele trandafirului*
J.D. Salinger – *Franny și Zooey*
Muriel Spark – *Lorzi și complici*
August Strindberg – *Singur*
Birgitta Trotzig – *Vieți duble*
Daniel Pennac – *La căpcăunii veseli*
Daniil Harms – *Mi se spune capucin*
Boris Pasternak – *Sub înaltă protecție*
Salman Rushdie – *Ultimul suspin al Maurului*
Ángeles Mastretta – *Răpește-mi viața*
Günter Grass – *În mers de rac*
George Orwell – *O mie nouă sute optzeci și patru*
Amélie Nothomb – *Uimire și cutremur*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Justine*
Iris Murdoch – *Clopotul*
Voltaire – *Dicționar filosofic*
Italo Calvino – *Castelul destinelor încrucișate*
John Fowles – *Magicianul*
Ian McEwan – *Grădina de ciment*
Dai Sijie – *Balzac și Micuța Croitoreasă chineză*
Christa Wolf – *Medeea. Glasuri*
Russell Banks – *Dulcea lume de după*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Balthazar*
Saul Bellow – *Darul lui Humboldt*
Vladimir Nabokov – *Lolita*
Aldous Huxley – *Minunata lume nouă.*
Reîntoarcere în minunata lume nouă
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
I.S. Turgheniev – *În ajun. Fum*

Paul Auster – *Tombuctu*
F.M. Dostoievski – *Demonii*
Malcolm Lowry – *Sub vulcan*
Charles Bukowski – *Femei*
Max Frisch – *Numele meu fie Gantenbein*
Mihail Bulgakov – *Inimă de câine*
Antonio Tabucchi – *Se face tot mai târziu*
David Lodge – *Gînduri ascunse*
Mika Waltari – *Egipteanul*
Haruki Murakami – *La sud de graniță, la vest de soare*
Iris Murdoch – *Marea, marea*
Henry James – *Daisy Miller*
Alessandro Baricco – *Ocean Mare*
Arthur Rimbaud – *Opere*
Dino Buzzati – *Bàrnabo, omul munților.*
Secretul Pădurii Bătrîne
George Orwell – *Zile birmaneze*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Mountolive*
William Faulkner – *Zgomotul și furia*
P.G. Wodehouse – *Greșeala lordului Emsworth*
Henry de Montherlant – *Un asasin îmi e stăpîn*
Michael Cunningham – *Orele*
Juan Marsé – *Vraja Shanghaiului*
Ismail Kadare – *Florile înghețate din martie*
José Saramago – *Evanghelia după Isus Cristos*
Lev Tolstoi – *Anna Karenina* (2 vol.)
Marguerite Yourcenar – *Ca o apă care curge*
Tracy Chevalier – *Fata cu cerceș de perla*
Aldous Huxley – *Punct contrapunct*
Leonard Cohen – *Joaca preferată*
Oscar Wilde – *De Profundis*
Villiers de l'Isle-Adam – *Povestiri crude și insolite*
Arturo Pérez-Reverte – *Tabloul flamand*
Agneta Pleijel – *Lord Nevermore*
Vladimir Nabokov – *Glorie*
Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria. Clea*
Tracy Chevalier – *Îngeri căzători*
Anna Gavalda – *O iubeam*
J.-K. Huysmans – *Liturghia neagră*
Alessandro Baricco – *Mătase*
E.A. Poe – *Masca Morții Roșii și alte povestiri*
Leonard Cohen – *Frumoșii învinși*

Andrei Platonov – *Moscova cea fericită și alte nuvele*
V.S. Naipaul – *Măscăricii*
Bernhard Schlink – *Evadări din iubire*
John Fowles – *Turnul de abanos*
Jack Kerouac – *Pe drum*
Graham Greene – *Americanul liniștit*
Salman Rushdie – *Harun și Marea de Povești*
Mihail Bulgakov – *Garda albă*
Kurt Vonnegut – *Fii binecuvîntat, domnule Rosewater*
Julio Cortázar – *Toate focurile, focul*
Kurt Vonnegut – *Abatorul cinci*
Luis Sepúlveda – *Nume de toreador*
Graham Greene – *Comedianții*
William Faulkner – *Pogoară-te, Moise*
Michel Tournier – *Gaspar, Melhior & Baltazar*
William Burroughs – *Pederast*
Mika Waltari – *Amanții din Bizanț*
Nadejda Mandelștam – *Fără speranță*
Salman Rushdie – *Pămîntul de sub tălpile ei*
José Saramago – *Anul morții lui Ricardo Reis*
Vladimir Nabokov – *Invitație la eșafod*
Juan Marsé – *Cozi de șopîrlă*
Aglaja Veteranyi – *Raftul cu ultimele suflări*
Graham Greene – *La drum cu mătușă-mea*
Ian McEwan – *Ispășire*
Alain Robbe-Grillet – *Reluarea*
Katarina Frostenson – *Ioni*
P.G. Wodehouse – *Fulger în plină vară*
John Fowles – *Mantisa*
D.H. Lawrence – *Șarpele cu pene*
John Cheever – *Falconer*
Kurt Vonnegut – *Galápagos*
Michel Tournier – *Picătura de aur*
Daniel Pennac – *Zîna carabină*
Dino Buzzati – *Marele portret*
Ismail Kadare – *Piramida*
Michel Houellebecq – *Platforma*
Haruki Murakami – *În căutarea oii fantastice*
Iris Murdoch – *Fiul cuvintelor*
Kazuo Ishiguro – *Pe cînd eram orfani*
Tomas Tranströmer – *Pagini din cartea nopții*
Charles Bukowski – *De duzină*

F.M. Dostoievski – *Jucătorul și alte microromane*
Alice Sebold – *Minunatele oase*
Philip Roth – *Pata umană*
Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Andrei Makine – *Pământul și cerul lui Jacques Dorme*
Sylvia Plath – *Clopotul de sticlă*
Graham Greene – *Sfârșitul unei iubiri*
Primo Levi – *Mai este oare acesta un om?*
José Saramago – *Istoria asediului Lisabonei*
Julio Cortázar – *Manuscris găsit într-un buzunar
și alte povestiri*
Martin Amis – *Născuți morți*
P.G. Wodehouse – *Nori grei deasupra Castelului Blandings*

în pregătire:

Laurence Sterne – *Viața și opiniunile lui Tristram
Shandy, Gentleman*
Charles Bukowski – *Factotum*
Daniel Defoe – *Jurnal din Anul Ciumei*
Charles Frazier – *Cold Mountain*
Jonathan Coe – *Clubul putregaiurilor*

**În seria de autor „David Lodge“
au apărut :**

Schimb de dame
Ce mică-i lumea !
Meserie !
Terapia
Muzeul Britanic s-a dărîmat !
Vești din Paradis
Gînduri ascunse

în pregătire :

Bibane, nu ți-e bine !

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Filat

Coperta: Angela Rotaru-Serbenco

Tehnoredactor: Ioana Mariniuc

Bun de tipar: ianuarie 2004. Apărut: 2004

**Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro**

**București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174**

Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: polirom@dnt.ro

Tiparul executat la S.C. Polirom Co S.A.

700180, Iași, Calea Chișinăului nr. 32

Tel.: (0232) 230323; Fax: (0232) 230485

**Valoarea timbrului literar este de 2% din prețul de vânzare
și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea
Scriitorilor din România, cont nr. 2511.1-171.1/ROL**

CLASICII MODERNITĂȚII

„Cel mai mare scriitor comic din toate timpurile.“

Douglas Adams

„Nori grei deasupra Castelului Blandings este un roman extraordinar de nostim – probabil unul dintre cele mai nostime scrise vreodată în limba engleză.“

The Times

„Cărțile lui Wodehouse își continuă marșul triumfal, neafectate de trecerea timpului.“

Kingsley Amis

„Umorul lui P.G. Wodehouse este unic!“

Ingram

„Pentru Wodehouse, păcatul original nu a existat... grădinile Castelului Blandings sînt Grădinile Edenu-lui din care am fost cu toții exilați.“

Evelyn Waugh

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-509-9

9 789736 815096

www.polirom.ro

Nori negri-P.G.Wodehouse

* 0 1 0 3 7 1 5 *

Pret: 159000